

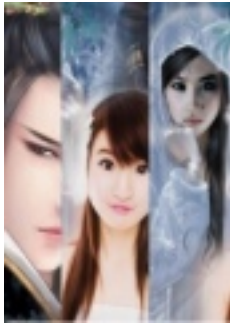
Tuấn Hồ

Contents

Tuấn Hồ	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	13
8. Chương 8	14
9. Chương 9	16
10. Chương 10	18
11. Chương 11	21
12. Chương 12: Chương 12	23
13. Chương 13: Chương 13	25
14. Chương 14: Chương 14	27
15. Chương 15: Chương 15	29
16. Chương 16: Chương 16	31
17. Chương 17: Chương 17	33
18. Chương 18: Chương 18	34
19. Chương 19: Chương 19	36
20. Chương 20: Chương 20	38
21. Chương 21: Chương 21	40
22. Chương 22: Chương 22	42
23. Chương 23: Chương 23	44
24. Chương 24: Chương 24	46
25. Chương 25: Chương 25	48
26. Chương 26: Chương 26	50
27. Chương 27: Chương 27	52
28. Chương 28: Chương 28	54
29. Chương 29: Chương 29	56
30. Chương 30: Chương 30	58
31. Chương 31: Chương 31	59
32. Chương 32: Chương 32	61
33. Chương 33: Chương 33	63
34. Chương 34: Chương 34	64
35. Chương 35: Chương 35	65
36. Chương 36: Chương 36	67
37. Chương 37: Chương 37	68
38. Chương 38: Chương 38	70
39. Chương 39: Chương 39	72
40. Chương 40: Chương 40	73
41. Chương 41: Chương 41	75

42. Chương 42: Chương 42 (18+)	76
43. Chương 43: Chương 43	79
44. Chương 44: Chương 44	80
45. Chương 45: Chương 45	82
46. Chương 46: Kết Thúc	84

Tuấn Hồ

Giới thiệu

Nội dung chính của truyện nói về một tiểu cô nương chớp chớp mắt tưởng tượng về nam nhân mình y

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuan-ho>

1. Chương 1

Nhìn đến con đường màu xanh quanh co uốn khúc đã gần đến hai giờ cho nên ánh mặt trời nóng bức, cô không ngừng nhìn chung quanh, chỉ vì muốn tìm địa chỉ viết trên tờ giấy kia, nhưng mà cô dường như đi khắp đường núi hẻm nhỏ chung quanh nhưng vẫn không tìm thấy nơi cô muốn tìm .

Nói thật ở Đài Bắc nhiều năm như vậy, vùng núi Dương Minh này cô ít nhất cũng đã tới mấy mươi lần, bất luận là mùa ngắm hoa hoặc là mùa đông đến ngâm nước nóng, hoặc là đi đến hồ trúc..... Một năm bốn mùa cô dường như đều đến núi Dương Minh vài lần, mà căn cứ vào kinh nghiệm của cô, cô tuyệt đối có thể xác định mẹ chồng tương lai đưa cho cô căn bản không phải là địa chỉ.

Dương minh sơn, đường đi và hồ nước toàn là trúc, sau rừng trúc là ngõ hẻm, hướng đông, năm mươi bước có hàng rào làm bằng cây tử đằng màu sắc rực rỡ....

Nhìn xem, đây không phải là một địa chỉ bình thường a? Mà căn bản là một bài thơ mới đúng!

Không có số nhà, không có chỉ rõ hẻm nào đường nào, hỏi rất nhiều người dân địa phương, cũng không nửa người biết cái gì là Ngõ hẻm sau rừng trúc , càng kỳ quái hơn chính là mấy câu ở mặt sau

Hướng đông? Muốn cô từ nơi này đi hướng đông sao? Đi năm mươi bước? Phải từ nơi này đi năm mươi bước?

Làm sao lại có Hàng rào cây tử đằng ? Còn nói cái gì màu sắc rực rỡ, ở chỗ sâu trong rừng xanh ?

Cô tin tưởng, người có kinh nghiệm phong phú như cô đọc lá thư này cũng tuyệt đối tìm không giải được câu đố địa điểm trên, có lẽ là mẹ chồng tương lai ở tầng lớp xã hội thượng lưu đã đưa lầm a? Hoặc là trong lúc lộn xộn ghi sai địa chỉ, mới có thể để cho cô ở nơi này mò mẫm, làm sao cũng tìm không thấy nơi ở của thầy giáo thiên tài về hoa Xuân Lưu Hoa .

Đúng vậy, cô muốn tìm chính là một cửa hàng bán hoa Xuân Lưu Hoa , cùng với nghệ sư hoa tên là La Ân , nghe nói xem qua tác phẩm của hắn trồng, không những bị xinh đẹp lay động , còn căn cứ theo tin

tức cô biết được, vị đại sư La Ẩn kia cắm hoa dường như tràn ngập linh khí và sáng ý, cho dù là ở nơi tầm thường cỡ nào chỉ cần mang đến một chậu hoa La Ẩn thiết kế là có thể làm cho cả không gian trong nháy mắt đổi mới.

Thần thảng mà cô đối với nghệ thuật cắm hoa không có nghiên cứu, rất khó tưởng tượng một chậu hoa quyền rũ có năng lực như thế nào, càng khó hiểu hơn là những người giới thượng lưu tại sao bởi vì một chậu hoa liền giống như điền sùng bái một người.

Nói sùng bái là tuyệt đối không nói quá, giống như mẹ chồng tương lai và bác của cô, quả thực giống như thần tượng không bằng mỗi lần nhắc tới đến La Ẩn là hưng phấn không dứt, chẳng những gia nhập Xuân Lưu Hoa của La Ẩn, còn đặc biệt trả lương cao cam kết mời La Ẩn đến câu lạc bộ dạy các vị phu nhân đó cắm hoa, mà bình thường các bà ấy vội vàng đi dạo phố mua sắm du lịch nhưng mỗi tuần các bà ấy còn có thể ngoan ngoãn rút ra ít thời gian đi học, cũng không vắng mặt.

Cũng bởi vì như thế cô đối với người tên La Ẩn này thật đúng là có chút tò mò, rốt cuộc là bậc thầy nào nha, mà có thể làm cho các phu nhân chỉ tay năm ngón khuynh đảo mê muội như thế?

Thừa dịp hôm nay giúp mẹ chồng lấy hoa đã đặt hàng, cô vốn muốn nhìn kỹ gương mặt xinh đẹp của nhân vật này, bất quá chiếu theo tình hình hiện tại xem ra, cô chỉ sợ phải thất vọng quay trở về.

Nhìn con đường uốn khúc lắc đầu, cô trốn dưới một gốc cây có tàng cây dày đặc để hóng mát, khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp phỉếm mồ hôi, hai gò má xinh đẹp cũng bị ánh mặt trời chiếu đến ửng đỏ, cô lau mồ hôi trên trán suy nghĩ nửa ngày. Tuy rằng rất không nguyện ý nhưng cô vẫn quyết định gọi điện thoại ẹ chồng tương lai hỏi lại rõ ràng.

Cô mới lấy di động từ trong túi ra, đột nhiên một trận gió chậm chậm thổi đến, có vài cánh hoa nhỏ màu xanh tím bay xuống ở trên người cô, cô kinh ngạc cúi đầu, nhặt cánh hoa xanh tím dính trên vạt áo ra, giật mình thốt lên.

Đây là hoa gì a?

Cô tò mò đánh giá bông hoa, thì thảo tự nói rồi ngẩng đầu nhìn xung quanh, muốn tìm chỗ đóa hoa đến.

Vừa rồi đi vòng qua đây vài lần, cô không hề phát hiện nơi này có bất kỳ vườn hoa nào, như vậy đóa hoa này từ đâu bay tới nhà?

Cô lại đi vòng thêm một lần nữa, rốt cục cô thoáng nhìn thấy một con đường mòn phía trước dường như bị rừng trúc chôn vùi, vì thế lững thững đi phía trước, rõ ràng giao lộ đường mòn có thấy một tấm ván gỗ có khắc chữ, phía trên có viết Đường phía sau rừng trúc.

Ồ, thì ra thật sự có phía sau rừng trúc a! Cô vui mừng thấp lả, nghị lực tăng lên, tất cả mọi mệt mỏi chiều đều biến mất.

Đường mòn trước mắt thâm u, uốn lượn quanh co, rừng trúc màu xanh cản trở ánh sáng mặt trời chiếu vào, đi vào hẻm ngõ lập tức cảm thấy một cỗ thẩm lạnh, cô hít một hơi, đáng ghét nhất là thời tiết nóng cũng tiêu tán theo.

Tiếng lá xào xạc cùng với lá trúc xanh chiếu vào mi mắt, cô mỉm cười táo bạo theo rừng trúc đi về phía trước, đi vào một lối rẽ, dừng một chút, đang do dự nên đi con đường nhỏ đó sao, đột nhiên nhớ tới địa chỉ trong tay.....

Hướng đông, năm mươi bước

Linh quang chợt lóe lên, cô chuyển hướng đi đường mòn phía đông, vừa bước đi miệng vừa lẩm bẩm: Một, hai, ba, bốn.....

Đi được năm mươi bước, vừa nhắc đầu quả nhiên chính là một loạt hàng rào cây tử đằng, hoa nhỏ màu xanh tím nở đầy tất cả hàng rào, giống như dùng hoa thêu dệt thành một hàng rào, cực kỳ xinh đẹp!

Bên trong hàng rào đủ loại hoa cỏ, chợt nhìn giống như tự nhiên sinh trưởng, nhưng cẩn thận nhìn kỹ sẽ phát giác đám hoa chẳng chịt này là do trải qua tỉ mỉ an bài thiết kế, mỗi một chậu hoa đều trồng đúng một nơi trong vườn hoa, rực rỡ mà không chói mắt, đầy đặn mà không bừa bộn.

Mà ngay tại nơi này giống như bức họa thế ngoại đào nguyên xanh biếc, một kiến trúc bằng gỗ xinh đẹp đứng sừng sững trong đó, chung quanh cây tử đằng thấp thoáng tản ra phong cách tao nhã.

Hàng rào cây tử đằng, sắc màu rực rỡ, rừng cây xanh ở chỗ sâu! Cô nhớ kỹ địa chỉ, cảm thấy vô cùng lạ lùng.

Lúc trước còn cho rằng đây không giống địa chỉ người ở, hiện tại xem ra lại cảm thấy hình dung khá chuẩn xác, chẳng qua nếu không may mắn phát hiện rừng trúc, muốn tìm đến chỗ này thật đúng là không dễ dàng đâu nha!

Hướng về phía đường quanh co bước vào cửa trúc hẹp, thật cẩn thận đi vào vườn hoa, dọc theo đường đá đi tới trước phòng, ngẩng đầu nhìn lên chỉ thấy dưới mái hiên một số cây nhẹ nhàng tung bay che phủ tấm biển có hai chữ Xuân Lưu .

Xuân Lưu Hoa! Khó trách địa chỉ lại đặc biệt như vậy, tiệm cửa hàng bán hoa này giống như một bài thơ! Cô vui mừng lắm lắm.

Không nhận được lại liếc mắt một cái đánh giá cảnh sắc xinh đẹp bốn phía, cô mới tiến lên gõ cửa.

Có người ở đây không? Cô lớn tiếng kêu.

2. Chương 2

Đợi một lát, trừu tiếng chim hót ngoài ra không có người mở cửa, cô buồn bực nhíu lại ấn đường đề cao âm lượng hô lại một lần.

Xin hỏi có người ở đây không?

Trả lời cô vẫn là một mảnh yên tĩnh.

Chẳng lẽ vị thầy La kia không ở sao? Nhưng mà mẹ chồng rõ ràng nói hẳn hẹn buổi chiều đến lấy hoa..... Cô tự hỏi tự đáp, trầm ngâm sau một lúc lâu, nhìn trái nhìn phải phát hiện có đường mòn đi thông ra phía sau, vì thế quyết định ra phía sau căn nhà lớn này nhìn xem.

Đi đến sau nhà, cô mới giật mình thấy hoa cỏ nơi này chiếm diện tích khá lớn, trừ vườn hoa ở phía trước không ngờ mặt sau vẫn có một nhà ẩm thủy tinh khá lớn.

Trời ạ, cô đến Dương Minh Sơn nhiều lần như vậy, thế nhưng không biết nơi này có phòng hoa lớn như vậy..... Cô thì thào sợ hãi than.

Tạo hình nhà ẩm cũng cực đẹp giống như lồng chim khổng lồ, nóc nhà tròn giống như hình ảnh nhà ẩm trồng hoa được trồng thấy ở tập đoàn quý tộc Âu Châu, sử a sang lại sạch sẽ thanh nhã, trong đầu cô lập tức hiện ra vương tôn quý tộc đang mặc quần áo xinh đẹp, ở bên trong nhà ẩm nhân nhả uống trà chiều.

Xem ra, La đại sư này thật là có tiền nha..... Cô âm thầm thở dài.

Người có thể ở nơi này có một khu trồng hoa lớn như vậy chắc chắn không phải nhân vật bình thường.

Đang suy nghĩ xuất thần nhìn lên nhà ẩm, phút chốc một tiếng động kỳ lạ từ bên trong truyền ra, khiến cho cô chú ý.

Chẳng lẽ thầy La đang ở ngay tại nhà ẩm? Cô vui vẻ lập tức đẩy cửa thủy tinh nhà ẩm ra đi đến chỗ phát ra tiếng động, từng bước một đi vào không gian xanh biếc này.

Như là Wizard Of Oz, trong lòng cô tràn đầy ngạc nhiên nhìn bốn phía có các kỳ hoa dị thảo chưa từng gặp qua.....

Nơi này đẹp quá.....

Cô nhìn đến oa mắt, thiếu chút nữa đã nghĩ có thể ngồi xuống ghế ở đằng kia nghỉ ngơi, đi đến nơi này đã đến giữa trưa.

Bất quá cô không dám quên mục đích mình đến đây, lời nói của mẹ chồng cô chính là mệnh lệnh, mẹ chồng muốn cô trước khi trời tối phải mang hoa về, cô không thể kéo thêm một giây nào, nếu không lại bị quở mắng một hồi.

Cô thở dài điều chỉnh một chút eo và bả vai, tiếp tục đi đến phía trước, cũng thử lên tiếng hỏi.

Có người ở đây không.....

Không ai đáp lại cô nhưng cô mơ hồ có thể nghe thấy ở chỗ sâu trong nhà ẩm vẫn truyền ra tiếng rên rĩ đứt quãng.

Cô tò mò đi đến phía ra tiếng động, nhưng mà vừa mới bước ra vài bước, một tiếng thét chói tai lại phát ra

A.....

Cô chấn động không rảnh ngẫm nghĩ lập tức nhaim phía trước, đẩy đám hoa cỏ ngăn cản đường đi, cô há mồm đang muốn hỏi đã xảy ra chuyện gì, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt cô thở hốc vì kinh ngạc, thiếu chút nữa bật thốt lên thanh âm nhất thời bị khóa ở yết hầu, như thế nào cũng phát ra không được.

Đây là.....

Cô trừng lớn hai mắt, chỉ thấy một cô gái cái trần như nhộng lộ ra trọn vẹn, nằm ở trên ghế hai chân mở ra vòng sang eo người đó, mà người đàn ông này khoác duy nhất một cái áo bằng tơ màu trắng, cô nàng kia chặt chẽ dán hẳn, đầu ngửa ra sau, miệng thỉnh thoảng phát ra tiếng kêu thảm thiết kinh người.

A..... A..... A.....

Không, không nên nói là tiếng kêu thảm thiết, theo cô là tiếng thỏa mãn dâm dăng, xem ra kia căn bản là hưởng thụ reo hò.

Hướng Uyển Thanh đã muốn hai mươi lăm tuổi, đã sớm không phải không cô gái, nhưng chính mắt thấy cảnh này vẫn cảm thấy khiếp sợ, dù sao người đang quen với cô hai năm, bạn trai sắp đính hôn trình độ tiến triển cũng chỉ cho ôm hôn môi mà thôi, chuyện nam nữ cô chưa từng suy nghĩ quá, bạn trai cũng sẽ không bức cô, bởi vậy chuyện nam nữ trước mắt này rõ ràng có hành vi phóng dăng ái ân quả thực dọa mắt cô choáng váng!

Úm! A..... Cô gái kia tiếp tục phát ra tiếng phóng túng.

Người đàn ông kia giống như đang chinh phục nắm trong tay thân thể cô gái kia dường như cũng vui vẻ ở trong đó.....

Hướng Uyển Thanh lập tức ngậy người vài giây, mới giựt mình thấy chính mình không nên xuất hiện ở trong này, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, xấu hổ lại kích động xoay người muốn nhanh chút rời đi, không ngờ mới lui về phía sau liền đụng ngã một chậu hoa lan trên giá gỗ, toàn bộ bình hoa rơi xuống, “Rầm” một tiếng tiếng bình hoa vỡ vụn vang lên.

Nguy rồi! Cô hoảng sợ trợn to hai mắt hốt hoảng quay đầu, chợt dạ hận không thể tìm cái lỗ để trốn vào.

Này tiếng động vang lên kinh động người đàn ông kia, động tác hẳn hơi chậm lại chậm rãi quay sang.

A..... Thật xin lỗi – Hướng Uyển Thanh vội vàng xin lỗi, cũng muốn cố gắng giải thích nguyên nhân tại sao mình xuất hiện ở trong này, nhưng mà khi cô nhìn thấy sắc mặt người đàn ông kia, sắc mặt đột nhiên đại biến, thanh âm im bặt.

Mặt hẳn.....

Mặt người đàn ông này.....

Không phải người!

Không phải mặt người!

Mà là..... Hé ra.....

Hé ra một..... mặt hồ ly trắng toát!

Cô kinh hoàng cho là mình hoa mắt,cô xoa xoa mắt nhìn lại cái cẩn thận, nhưng mà người đàn ông trước mắt này mặt vẫn như cũ là hồ ly!

Ánh mắt hẹp dài mang một ít tà khí, mũi miệng dài nhọn, ở hai bên mũi có lông mao dài nhỏ kéo dài đến hai má,còn lộ ra mấy cái răng sắc bén, mũi phun ra hơi thở nguy hiểm.

Hương Uyển Thanh đứng thẳng bất động ở tại chỗ, không khỏi hoài nghi chính mình đang nằm mơ, nhưng mà ý niệm trong đầu vừa mới hiện lên người đàn ông kia đã xoay mình buông cô gái lộ ra trọn vẹn kia, hướng cô khẽ quát một tiếng –

A! Cô.....

Thấy hấn bỗng nhiên há miệng hét lớn,cô nhin không được bước lui về phía sau, sợ tới mức hít một ngụm không khí thấp kêu: yêu..... Yêu quá!

Cô nói cái gì? Yêu quá kia lạnh lùng gầm lên.

3. Chương 3

Cô làm sao còn dám đứng đây chờ,liền xoay người nhắm thẳng cửa nhà ẩm bỏ chạy.

Lúc này lá xanh xinh đẹp ngược lại biến thành trở ngại, luôn ngăn trở đường đi của cô,cô liều mình đẩy đám cây chần chịt ấy ra, thâm nghĩ nhanh chút rời khỏi chỗ này, nhưng mà rõ ràng cô nhớ rõ cửa ra không xa không biết vì sao chạy mãi mà không ra khỏi nha.

Trong lúc rối loạn cô thậm chí còn bị một nhánh cây thực vật cắt lên ngón tay, nhưng cô bất chấp đau đớn vội vàng chạy thẳng về phía trước.

Khi cô thật vất vả mới phát hiện ra cửa đột nhiên có một bóng người phút chốc xuất hiện ở trước cửa,cô không kịp ngừng lại cả người đụng phải người phía trước.

Ai nha! Cô kinh hô một tiếng, cảm thấy mình như đụng phải một bức tường thịt, tiếp theo là một loại mùi thơm nói không nên lời bao phủ cả người cô,tim cô chấn động,lưng không khỏi run rẩy lên.

Tiểu thư, Cô làm sao vậy? Có người đỡ lấy hai vai của cô,dùng giọng nói dịu dàng trầm thấp giống như tiếng nước chảy nhỏ giọt hồi.

Cô ngẩng đầu, chưa hết hoảng hồn nhìn người đàn ông trẻ tuổi tuấn mỹ thanh dật trước mắt nhất thời trở nên ngây ngẩn.

Cô có khỏe không? Người đàn ông đó quan tâm nhìn cô.

Tôi..... Cô không biết nên hình dung cảnh tượng đáng sợ cô đã thấy như thế nào.

Mặt cô tái nhợt xem ra trong nhà ẩm có cái gì làm cho cô sợ sao? Người đàn ông đó nói xong buông cô ra, liếc mắt sang nhà ẩm một cái.

Tôi..... tôi đã thấy..... Một yêu quái! Cô sợ hãi nói.

Yêu quái? Người đàn ông đó ngẩn người.

Đúng, một người..... có mặt hồ ly..... Cô thở hổn hển vội la lên.

Mặt hồ ly? Trong mắt người đàn ông kia hiện lên một tia quang mang sắc bén kỳ dị.

Đúng..... thân là hình người, còn đầu là hồ ly nha, hấn hiện tại bên trong..... Cô bất an chỉ vào nhà ẩm, thân thể vẫn không tự chủ được run run.

Phút chốc người đàn ông kia nở nụ cười, lộ ra một loạt răng chỉnh tề trắng nõn.

Tiểu thư, cô có phải xem phim kinh dị nhiều lắm không? Nhà ấm của tôi chỉ trồng thực vật chứ không nuôi động vật, nói nữa là thế giới này làm gì có yêu quái, sức tưởng tượng của cô cũng rất phong phú nha. Lời của người đàn ông kia đều là trêu chọc.

Cô cũng sờ ngẩng đầu nhìn hắn, nghe ra giọng giễu cợt của hắn cô chán nản còn muốn tranh cãi nhưng lại bắt được trọng điểm trong lời của.

Hắn nói..... nhà ấm của ấm?

Chẳng lẽ này người đàn ông này chính là thầy La Ẩn mà cô muốn tìm sao?

Anh chính là La Ẩn..... La tiên sinh sao? Cô ngạc nhiên hỏi.

Đúng vậy, tôi là La Ẩn là ông chủ của tiệm Xuân Lưu Hoa này, còn cô? Cô là ai? Vì sao lại chạy vào nhà ấm của tôi? La Ẩn nhướng mày lên,giễu cợt hỏi.

Tôi..... Cô ngăn người bỗng nhiên cảm thấy bản thân quá mức mạo muội, chưa cho phép liền đi vào phòng hoa, lại ở nhà ấm người ta thấy được chuyện không nên xem , thậm chí lên án nhà ấm người ta có yêu quái.....

Thật mất mặt! Cô hôm nay rớt cuộc là làm sao vậy? Bình thường cô chưa bao giờ thất lễ như thế nha!

Cô thoát nhìn cũng không phải là muốn tới học hoa nghệ, xin hỏi cô đến tiệm hoa này để làm gì? Trong mắt La Ẩn chợt lóe lên tinh ranh, giọng nói vẫn thản nhiên chế nhạo.

Thật có lỗi vì tự tiện vào nhà ấm của anh,tôi tên là Hường Uyển Thanh, thay mẹ chồng tôi là Lưu phu nhân xí nghiệp Thiên Chí tới lấy ho đã đặt trước..... Cô cố gắng nở ra nụ cười cứng ngắc giải thích.

Đúng là Lưu phu nhân xí nghiệp Thiên Chí! Thì ra cô chính là cô con dâu tương lai mà Lưu phu nhân thường hay nhắc tới..... La Ẩn nhìn chằm chằm cô, trong mắt hiện lên một tia hứng thú.

Ack? Cô ngẩn ra sắc mặt biến thành ngượng ngùng.Mẹ của bạn trai cô đối với gia thế của cô kỳ thật cũng không vừa lòng, cho nên cô đại khái cũng đoán được ra mẹ chồng tương lai nhắc tới cô chắc chắn sẽ không có lời gì hay.

Đi theo tôi! Lưu phu nhân muốn hoa không ở nhà ấm, tôi đã chuẩn bị xong và để hoa ở trong phòng. La Ẩn nói xong nhìn cô vẫy tay, đi về phía phòng hpa.

Cô đứng nguyên tại chỗ nhìn bóng dáng hắn, kinh ngạc nghĩ thầm thì ra thầy La Ẩn là mỹ nam tử a!

Dáng người cao lớn, thon dài, tao nhã, trắng nõnang tuấn, phiêu dật hơn nữa một thân áo trắng kia làm cho cả người tản mát ra một phần linh khí thoát tục, giống như người tu hành không dính hồng trần,ẩn cư tại nơi mộng ảo đào nguyên này.....

Cô rốt cục có thể hiểu mẹ chồng tương lai và đi vì sao lại trầm mê ở đây, xem ra chân chính hấp dẫn các và không phải là hoa nghệ củaLa Ẩn mà là bản nhân hắn.

Hường tiểu thư. La Ẩn không thấy cô theo tới, quay đầu gọi cô.

Nói thẳng cô vẫn cho rằng đàn ông để tóc dài có vẻ quái dị lại làm ra vẻ, nhưng ở trên người hắn, tóc dài lại tuyệt không có vẻ chói mắt ngược lại hoàn mỹ tô điểm diện mạo bất phàm của hắn, cùng với phần thần bí kia.

Hường tiểu thư,cô lại làm sao vậy? La Ẩn cười khẽ.

A? Tôi không có gì..... Cô lung túng thu hồi ánh mắt, rất nhanh đi theo tới.

Thật là, cô đã xảy ra chuyện gì nha? Vừa rồi cô mới ngăn người đây rõ ràng một chút cũng không giống cô bình thường nha.

Cúi đầu đi theo phía sau La Ẩn, giẫm lên nền đá thông thả đi đến cửa chính phòng hoa,cô đối với sự khác thường của mình hôm nay chán nản không thôi, bỗng nhiên một cái bóng hồ ly trên mặt đất làm cho cô sợ tới mức dừng lại bước chân, bật thốt lên kinh hô.

A!

Làm sao vậy? La Ẩn buồn bực xoay người nhìn cô.

Tôi..... Anh..... Cô ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt tất cả đều là kinh hoàng, bởi vì hồ ảnh kia đúng là –
Bóng người của La Ẩn!

4. Chương 4

Gì nha? La Ẩn nhướn mày lên.

Tôi nhìn thấy..... Cô lại lần nữa cúi đầu nhìn kỹ, mới phát hiện bóng hồ làm cô hoảng sợ bất quá là bóng cây lần lượt thay đổi tạo thành hình dạng đó thôi.

Cô lại nhìn thấy cái gì? Tầm mắt của La Ẩn theo cô nhìn đến mặt đất.

Không có, không có gì, tôi..... Tôi lại hoa mắt. Cô xấu hổ nói.

Hướng tiểu thư nên đi kiểm tra mắt một chút. La Ẩn trêu chọc nói.

Cô cúi đầu không dám nhìn hắn, cả khuôn mặt hồng nóng lên, trong lòng vang lên liên tiếp tiếng tự trách.

Hướng Uyển Thanh, người điên rồi sao? Đầu người có vấn đề sao? Thế nhưng đem La Ẩn trở thành yêu quái, rất buồn cười nha!

Cô nhất định là phơi nắng đến choáng váng, trên đời này làm sao có thể có cái loại quái vật này? Tất cả từ đầu tới đuôi đều chính là ảo giác của cô mà thôi, cô làm sao có thể xem nó là sự thật nha?

Rất xin lỗi..... Cô cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Tôi nghĩ chắc là thời tiết quá nóng, hay là vào phòng hoa uống một chén nước, nghỉ ngơi một chút đi! La Ẩn mỉm cười.

Nụ cười dịu dàng thân thiết, thái độ tao nhã, người đàn ông tuấn mỹ như vậy làm sao có thể là yêu quái nha?

Cô lại một lần nữa vì liên tưởng hoang đường của mình cảm thấy mất mặt.

Được, cảm ơn. Cô chán nản gật gật đầu rũ hai bả vai đi theo La Ẩn vào phòng hoa.

Vừa tiến vào phòng hoa, một khí lạnh mang theo hương hoa cỏ liền ập tới trước mặt, cô hít thật sâu hấp một hơi, cả người lập tức thần thanh khí爽.

Một người cô gái tuổi còn trẻ quỳ gối trước cửa kính cẩn đưa dép lê, cô khách khí nói cảm ơn, bắt đầu đánh giá hoa trong phòng được trang hoàng theo phong cách Nhật, cùng với bài trí mười vị ngồi thiền.

Lấy gỗ thô, trúc, vật liệu thiên nhiên xây dựng làm chủ thể, cả phòng hoa tràn đầy một sự yên tĩnh tự nhiên, cho dù là một cái bàn, một cái cửa sổ cũng đều chú ý tao nhã và giản dị, nhìn ra được mỗi đồ dùng trong phòng đều được chủ nhân tỉ mỉ chọn lựa mới có thể vững vàng như thế.

Hoa mắt nhìn kiệt tác của hắn, cô sửng sốt một lúc lâu mới nói cho chính mình, cô sai lầm rồi.

Sự hấp dẫn của La Ẩn không chỉ có bề ngoài của hắn, hoa nghệ của hắn đồng dạng có mị lực kinh người, hoa cỏ này trải qua tay hắn dường như càng thêm rực rỡ sáng lạn làm người ta say mê, hắn giống như hoa ma thuật sư, chỉ động tay một chút cho dù là một đóa không hợp mắt cũng có thể biến thành tuyệt sắc.....

Mời ngồi. La Ẩn xoay người nhìn cô cười cười, mời cô ngồi xuống ghế.

Cảm ơn. Cô ngồi xuống một cái ghế theo kiểu trung quốc, một cô gái trẻ tuổi khác liền bưng tới một chung trà.

Nơi này dường như có rất nhiều cô gái, hơn nữa mỗi người đều tuổi trẻ xinh đẹp.....

Đa số đều đến tìm La Ẩn học hoa nghệ sao?

Cô nâng chung trà sứ lên, vừa uống trà vừa trầm nghĩ ở trong lòng.

Trà có mùi hoa quế hương thơm ngọt ngào lành lạnh chảy vào cổ họng, cô lại một lần nữa tỉnh tường xác nhận La Ẩn là một người vô cùng hưởng thụ cuộc sống, cả tòa kiến trúc lớn, đến ngay cả một chung trà cũng tỉ mỉ đến nỗi làm cho người khác không thể nào soi mói.

Tốt hơn chút nào chưa? Hấn quan tâm hỏi.

Ừm, tốt hơn nhiều..... Nhớ tới hành động liều lĩnh của mình mặt cô lại nóng lên.

Vậy là tốt rồi. La Ẩn nhìn cô mỉm cười, tiếp theo quay đầu nhìn cô gái trẻ tuổi bưng trà kia nói: Cúc Nhi, đi lấy hoa Lưu phu nhân đặt đến đây.

Dạ, lão sư. Cô gái biết điều thối lui, chỉ chốc lát sau liền cầm lấy một bó hoa hồng kỳ dị đi ra ngoài.

Hướng Uyển Thanh ngẩn ra, cô chưa từng thấy qua hoa hồng đặc biệt như vậy, mỗi cánh hoa cánh hoa giống được vẩy mực nhuộm màu đỏ tươi, bắt đầu từ đáy mỏng đến dọc theo cánh hoa dường như hóa thành nhàn nhạt phần hồng, xinh đẹp không giống đóa hoa thật sự.

La Ẩn tiếp nhận bó hoa hồng kia, nhìn cô giới thiệu nói: Lưu phu nhân đã đặt một loại hoa vô cùng hiếm có, loại hoa hồng này gọi là xử nữ chi thần, xinh đẹp lại không mất hồn nhiên vô cùng thích hợp đặt trên bàn tiệc tối.

Ack..... đúng là rất đẹp..... Xử nữ chi thần? Đây là cái tên quái gì nha? Ở trong lòng cô âm thầm cau mày, nhưng ở mặt ngoài lại cố gắng mỉm cười với mọi người.

Đây chính là hoa tôi vừa mới hái xuống, xem, tiên diễm ướt át lại có mùi hương hợp lòng người sao! Hấn nói xong đem hoa đưa cho cô

Một cổ nhiễu loạn lòng người đánh úp lại, cô vội vàng ổn định tâm thần đưa tay nhận lấy hoa, không ngờ không cẩn thận một cái lại bị gai hoa đâm vào đầu ngón tay.

Ai nha! Cô nhúu mày một chút rút tay về liền thấy, chỉ tay xuất hiện một vết thương nho nhỏ, trên đó còn chảy ra một giọt máu.

Làm sao vậy? Đâm bị thương sao? Để tôi xem. La Ẩn một phen kéo tay cô, dịu dàng kiểm tra vết thương của cô, tiếp theo không khỏi phân trần đã bắt tay cô, cúi đầu mút đầu ngón tay của cô.

Động tác đường đột này dọa cô sợ ngây người, cô kinh hoảng lập tức rút tay về, trừng lớn hai mắt, ngực như nổi trống cấp tốc nhảy thành thịch.

Làm sao vậy? Hấn trên choker nhìn chăm chăm cô, khóe miệng ác liệt gợi lên đường như giấu cợt ngạo nhiên của cô.

Cô linh hoạt tránh khỏi tầm mắt của hấn, trong lòng cô dâng lên bất an cùng bối rối và một loại xôn xao không biết tên.

Giống như ở chỗ sâu trong thân thể có cái gì bị hấn đụng vào trong nháy mắt đột nhiên thức tỉnh.

Tôi..... Tôi cần phải trở về, mẹ chồng tôi đang chờ bó hoa này để dùng. Cô phòng bị ôm lấy bó hoa hồng thật chặt, vội vã rời khỏi.

Đi vội vã như vậy à? Cũng tốt thừa dịp hoa mới hái nhanh chóng cắm vào, mới có thể bày ra tư thế đẹp nhất. Hấn cười cười.

Đúng a! làm phiền rồi. Cô không quên duy trì đáp lại có lễ phép, nhìn hấn gật đầu thăm hỏi, sau đó xoay người bước đi, nhưng mà mới đi đến cửa trước, La Ẩn lại gọi cô.

Chờ một chút, Hướng tiểu thư.

Tim cô cả cả kinh từ từ quay đầu lại.

Lâm phu nhân còn mượn tôi dụng cụ cắm hoa, nhờ cô mang về chung! La Ẩn nói xong chỉ thị một cô gái không biết khi nào xuất hiện ở bên người hấn cầm trong tay dụng cụ cắm hoa giao cho cô.

Được,cám ơn..... Cô mới nói cảm ơn ánh mắt vừa thấy, đột nhiên biến sắc tim suýt nữa nhảy đến yết hầu. Cô gái này..... chính là cô gái phóng đảng cuồng dã làm tình với yêu quái kia!

Nhớ cẩn thận, đừng làm hư nha. Cô gái kia nhìn cô cười quyền rũ.

Lưng cô chợt lạnh không có tiếp nhận, ngược lại lui về phía sau từng bước, theo bản năng nhìn về phía La Ẩn.

Chỉ thoáng nhìn thôi lại làm hồn của cô sợ tới mức lủi bay, bởi vì khuôn mặt tuấn tú của La Ẩn không biết khi nào đã biến thành mặt hồ dữ tợn, nhe răng trợn mắt nhìn cười lạnh.....

A – Cô bạt thanh thét chói tai, lao đảo về phía sau vài bước, xoay người tông cửa xông ra.

Đây là ác mộng! Một ác mộng đáng sợ!

Cô phải mau tỉnh lại! Mau tỉnh lại!

5. Chương 5

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch chạy ra khỏi Xuân Lưu Hoa, một đường chạy như điên ra bên ngoài,cô xem không thấy ánh mặt trời cùng với hoa cỏ, phân không rõ sự thật cùng ảo giác, trầm nghĩ nhanh chút rời khỏi nơi quỷ dị lại dọa người này, trở lại bình thường thế giới.

Nhân gian bình thường.....

A.....A..... A.....

Cô gái vui thích reo hò vang dội cả căn phòng, thân thể lơ lửng để hấn tùy ý xâm nhập đùa bỡn, không ngừng phát ra tiếng rên rỉ giống như được ân sủng, không ngừng vui vẻ được hấn yêu thương

A..... Thầy! Thầy ơi! Ha..... a..... em yêu anh..... em rất yêu anh..... Cô gái lớn tiếng kêu, thân thể ra sức ngênh hướng hấn.

Cô thật sự yêu tôi sao? Yêu đến có thể chết vì tôi sao? Hấn ôm vòng eo cô gái đó, vẻ mặt lãnh tuyệt cùng cô gái đó cuồng nhiệt mãnh liệt.

Đúng vậy! Đúng vậy, có thể chết vì anh, sống vì anh. Cô gái đó còn đắm chìm ở trong hạnh phúc tình ái, tứ chi mềm mại như sợi bông quấn quanh ở trên người hấn.

Thật tốt quá, lời này là cô nói nhưng sau này đừng có oán hận gì đó..... Hấn lộ ra nụ cười lạnh, phút chốc,khuôn mặt tuấn mỹ của hấn chuyển biến thành hồ ly, hé ra răng nanh nhắm ngay ngực cô gái kia cắn xuống.

A – Cô gái đó hoảng sợ trừng lớn ánh mắt, âm thanh đau đớn.

Vừa rồi ngực còn trơn bóng như trước giờ có nguyên một cái lỗ lớn,cô gái cắn bản không kịp giãy dụa, một trái tim sống màu đỏ đã bị móng vuốt đào ra, nuốt vào trong miệng hấn.

Cô gái xinh đẹp này vừa rồi còn ở cực lạc, nháy mắt hóa thành một khối thi thể bị tàn phá.

Hấn rút cô gái đó như rút đôi giày cũ,vừa liếm máu tươi bên môi vừa đi đến trước gương, trong lòng tràn đầy chờ mong nhìn thấy chính mình trong gương, nhưng mà trong gương chiếu ra vẫn như cũ là than người đầu hồ ly!

Đáng ghét! Đáng ghét! Sắc mặt hấn đột nhiên biến đổi, một quyền đâm thẳng về mặt kính phản hận gầm nhẹ.

Vì sao vẫn không được? Vì sao cố gắng mấy ngàn năm, hấn vẫn là không thể hóa đi dã tính?

Ngàn năm trước vị kia pháp sư rõ ràng nói cho hần, chỉ cần ăn tim của phụ nữ, nhất là phụ nữ yêu hần như vậy mới có thể nhanh chóng tiến hóa, giúp hần tu thành hình người.

Vì thế hần biến thành diện mạo tuấn tú dụ dỗ phụ nữ, tranh thủ để các cô ấy yêu mình, dụ dỗ sau đó nhân lúc các cô ấy cam tâm tình nguyện vì hần kính dâng hết tất cả thì tàn nhẫn ăn tim của các cô ấy.

Mới đầu phương pháp này thật đúng là làm cho hần tiến hóa thần tốc, hần càng lúc càng giống một con người, tứ chi có thể đứng thẳng như con người, có thể mở miệng, có thể nói chuyện với nhau, hiểu được cảm giác, hiểu được hỉ nộ ái ố, đặc biệt có cảm xúc loài người.....

Nhưng đến sau này hần lại phát hiện tất cả đều tạm dừng, hần không còn có gì thay đổi, mặc dù thân là hình người nhưng mà khuôn mặt hình hồ giống như trước, tuy rằng người bình thường nhìn không ra nguyên thần chân chính của hần, ai cũng đều nghĩ đến hần là người đàn ông tuấn tú mỹ, nhưng mà chỉ có chính hần rõ ràng, mọi người thấy hần chỉ là vẻ bên ngoài, ở trong cơ thể hần vẫn là dã thú xấu xí kia, trừ không xong hồ vị hồ tính, giống như bị nguyên rửa ngoạn cường rơi ở trên người hần làm cho hần thống khổ không thôi.

Rốt cuộc là cái gì ngăn cản hần?

Muốn thành người thật sự khó khăn như vậy sao?

Nắm lấy mái tóc ở trong lòng hần không ngừng gào thét, lần đầu tiên đối với tương lai chính mình cảm thấy tuyệt vọng.

Có lẽ giống như chủ nhân nói, súc sinh vĩnh viễn chính là súc sinh, bất luận cố gắng như thế nào muốn biến thành người chung quy chính là vọng tưởng, chỉ là một hình ảnh xa không thể chạm mộng.....

Đang lúc thương cảm trong đầu hần đột nhiên hiện lên khuôn mặt thanh tú lại hoảng sợ trắng bệch, tiếp theo hần nhớ tới cô gái buổi chiều tên là Hướng Uyển Thanh kia!

Tiện tay viết cho Lưu phu nhân địa chỉ vốn là không đúng, nhưng cô thay Lưu phu nhân đến lại có thể theo tuyến tìm đến, đây là do cô tu hành đủ sâu hay là duyên phận?

Càng làm hần kinh ngạc chính là mấy ngàn năm này, cô là người đầu tiên nhìn thấy được nguyên thần của hần, là cô gái người đầu tiên không bị bên ngoài của hần mê hoặc.....

Vì sao cô ta lại nhìn thấy? Cô rốt cuộc có lai lịch gì? Một cô gái bình thường làm sao có thể nhìn thấy pháp lực của hần?

Chẳng lẽ cô là thiên nữ? Vì một nguyên nhân nào đó một mình hạ phàm.....

Trong lòng hần có chút run sợ, bất quá một lát sau lại đột nhiên nở nụ cười.

Thật tốt quá.....

Mấy ngàn năm nay khó được gặp được một người đến từ thiên giới, đạo hạnh của cô ta ít nhất cũng có vài trăm năm nha?

Nếu ăn tim của cô ấy, hần là có thể giúp hần thoát ly khổ hải hoàn thành tâm nguyện.

Một đạo ánh sáng chiếu thẳng vào trái tim vốn đang chán nản, hần tà khí nhướng khỏe miệng lên, mắt hồ hẹp dài thoáng cái sang láng.

Hướng Uyển Thanh, cô gái này hần cũng không thể dễ dàng để cho cô chạy thoát.

Có lẽ đây là cuộc đánh cược cuối cùng của hần cùng ông trời, hần đã không có đường lui, cho dù dùng hết tất cả sức lực hần cũng phải trở thành người.....

Không tiếc bất cứ giá nào.

Nhìn sang gương, hần thấy trong gương chiếu ra một thân ảnh quý dị giống như người giống như hồ, nhìn lại mây kiếm, hần đi đến trước gương một quyền đem mặt gương đánh nát.

Hần vui vẻ ngửa đầu cuồng tiếu, tiếng cười như gào thét ở quanh quẩn bốn phía phòng Xuân Lưu Hoa, ước chừng vang cả một đêm.....

6. Chương 6

Thật là, một chuyện nhỏ cũng làm không tốt như vậy làm sao có thể làm con dâu Lưu gia chúng tôi? Mẹ thật không hiểu Chí Tuyên vì sao coi trọng cô, bạn gái trước kia của nó tùy tiện chọn một người cũng giỏi hơn cô, cô rút cuộc dùng quỷ kế gì để mê hoặc nó? Một tiếng tràn ngập tức giận trách cứ từ trong phòng bếp lớn của Lưu gia truyền ra, rất nhiều người bận rộn làm cơm cho buổi tiệc cũng nhin không được hướng bên trong liếc mắt một cái, hơn nữa còn đầu ghé vào tai khe khẽ nói nhỏ.

Chuyện Lưu gia bất mãn với đứa con dâu tương lai Hường Uyển Thanh này mọi người đã sớm nhìn thấy, nhất là Lưu phu nhân luôn làm khó Hường Uyển Thanh, người ở cửa đều bí mật đàm luận này quả thực giống như phiên bản trên tivi mẹ chồng chính con dâu.

Còn chưa có vào cửa đã bị khi dễ thành như vậy, nếu gả vào không phải thảm hơn sao? Mấy người làm việc ở Lưu gia đã nhiều năm vừa làm việc vừa thấp giọng thảo luận.

Chẳng qua là! Con bé này xinh đẹp như vậy, cá tính cũng tốt lắm, đối chúng ta khách khí lại thân thiết, loại này cô gái làm con dâu hẳn là không tệ a! Người giúp việc già đó nói xong lại nhìn về phía Hường Uyển Thanh đứng ở góc lẳng lặng nghe Lưu phu nhân mắng.

Hường Uyển Thanh xinh đẹp nho nhã, ngũ quan đoan chính thanh nhã, mái tóc đen vừa thẳng vừa dài, vừa nhìn liền biết là một cô gái có chừng mực, mấy người giúp việc Lưu gia ẩn tượng đối với cô cũng không tệ, chẳng qua là mọi người không hiểu Lưu phu nhân tại sao cố tình không hài lòng tới cực điểm với cô bé đó nha.

A! Đẹp có ích lợi gì? Cá tính tốt có ích lợi gì? Lưu gia chú trọng là gia thế, cô ta chẳng những là mồ côi cha, mẹ lại vừa mới chết không lâu, căn bản cái gì cũng không có, người nghĩ xem Lưu gia nghĩ gì về cô ta nha?

Có lẽ cô ta ham tiền tài quyền thế Lưu gia, muốn làm con dâu hào môn mới có thể nhần nhin đến bây giờ. Cô giúp việc trẻ tuổi xen mồm nói.

Cô ấy không phải loại người như vậy!

Có phải hay không còn không biết nha! Nói không chừng đáng về đáng thương hiện tại của cô ta đều là giả vờ, sau khi chờ cô lên làm bà chủ liền nguyên hình cho coi. Cô giúp việc trẻ tuổi hừ nói.

Thôi! Quên đi, là tốt là xấu đều là mạng của cô ta! Người giúp việc già lắc đầu, nhắm lại miệng tiếp tục làm việc.

Hường Uyển Thanh cúi đầu yên lặng nghe mẹ chồng chỉ trích, bốn phía nói nhỏ cô không phải không có nghe, nhưng cô cũng không có suy nghĩ dư thừa để ý đến mấy chuyện đó, Lưu phu nhân trước mắt tức giận đến nổi trợn lồi đĩnh, cô chỉ có thể áy náy nghe giáo huấn, nói sao cũng không dám nhiều lời.

Huống chi lần này thật là cô làm sai, ai bảo cô làm hoa hồng cao cấp của mẹ chồng đặt biến thành te tua, từ tiệm Xuân Lưu Hoa chạy về đến đây, một bó hoa có thể sử dụng chỉ còn lại có ba đóa, những bông hoa khác do lúc cô chạy đè ép lẫn nhau hư đi.

Dụng cụ cắm hoa không mang về thì thôi, nhưng tôi trước đó có nói cho cô biết hoa này rất đắt tiền, muốn cô đặc biệt cẩn thận, kết quả thì sao cô nhìn xem đó hoa tổn hơn vạn nguyên giờ thành cái gì? Lưu phu nhân đem bó hoa hồng bị đè ép quăng về phía mặt của cô.

Cô không có né tránh chẳng qua chỉ là lẳng lặng thừa nhận tức giận của bà.

Ôi, mẹ, đừng mắng nữa! Dù mẹ mắng như thế nào thì hoa cũng sẽ không biến lại như lúc trước, bây giờ chỉ làm ấy người giúp việc chế giễu mà thôi. Thiên kim Lưu gia, cũng là em chồng tương lai của Hường Uyển Thanh ở một bên lạnh nhạt nói.

Mẹ thật sự chịu đủ rồi, anh con làm sao có thể thích cô ta nha? Không làm được chuyện gì gọn gàng, quả nhiên xuất thân không tốt đúng là khác biệt, căn bản không thể trông cậy được, thật là muốn chọc tôi giận chết mà. về mặt đề là khinh miệt.

Hương Uyển Thanh khinh nháp một chút môi dưới, mặc dù có điểm tức giận, nhưng rất nhanh liền đem cảm xúc áp chế xuống.

Loại này nhục nhã cô sớm đã thành thói quen, từ lúc bạn trai cô Lưu Chí Tuyên đưa cô về Lưu gia tuyên bố lấy cô làm vợ, thì một khắc kia bắt đầu cô trở thành cái đinh trong mắt bọn họ.

Mồ côi gia đình thuở nhỏ cha mẹ cô đã ly dị, cô được mẹ mình nuôi lớn, mẹ con hai người sống nương tựa lẫn nhau, cuộc sống mặc dù không dư dả nhưng coi như không có trở ngại, thẳng đến cô vào đại học, mẹ vì học phí quá cao của cô nên ba làm nhiều việc, do làm việc quá nhiều nên sinh bệnh từ đó cũng làm thay đổi cuộc đời cô.

Vì tiền thuốc men của mẹ, cô gạt mẹ tạm nghỉ học đến một câu lạc bộ tư nhân đi làm, dựa vào vẻ đẹp bề ngoài cô ở câu lạc bộ làm hầu rượu.

Nửa năm qua cô vứt bỏ tự tôn của mình, mỗi ngày uống rượu nói chuyện phiếm với đủ loại đàn ông, chịu đựng đụng chạm cùng quấy rầy của mấy người đó, bị chiếm hết tiện nghi còn phải miễn cưỡng cười vui, đem tất cả nước mắt nuốt vào trong bụng, cô chịu đựng nhiều như vậy vì cái gì nha không phải chỉ vì kiếm tiền chữa bệnh ẹ sao.

Sau này cô trong một lần bồi rượu bị người khách nam xâm phạm, sợ tới mức trốn vào toilet khóc, lại bị quản lý phòng trọ mạnh mẽ kéo ra, còn chịu khổ quyền đâm cước đá, ngay tại khi đó có một người đàn ông cao lớn anh tuấn n ra mặt ngăn lại tên quản lý đó, thanh toán tất cả sau đó đưa cô đi.

Người đàn ông đó chính là Lưu Chí Tuyên.

7. Chương 7

Cô vừa mới bắt đầu còn tưởng rằng hắn giống như những người đàn ông ghê tởm tự cho là có tiền là có thể đập hư phụ nữ tính đùa bỡn cô, nhưng mà đêm hôm đó hắn lại đưa cô đến phòng khám vết thương, sau đó còn đưa cô về nhà.

Ngày đó sau Lưu Chí Tuyên mỗi ngày đều đến câu lạc bộ tìm cô, hơn nữa nói cho cô biết, lần đầu tiên đến câu lạc bộ liên chú ý tới cô, vì cho rằng cô rất đặc biệt.

Đặc biệt? Cô phòng bị hỏi.

Đúng vậy, em có biết lúc em bồi đàn ông uống rượu bản thân thống khổ đến cỡ nào không? Anh chưa từng nhìn thấy người nào cười đau khổ như em vậy. Lưu Chí Tuyên nhìn chằm chằm nàng nói.

Cười đến rất đau đớn.....

Câu nói kia của hắn làm cô xúc động dường như làm cho cô rơi nước mắt.....

Thì ra cậu ấm này lại không giống với những người đàn ông chán ghét kia t, bọn họ chỉ tham sắc đẹp của cô, hắn lại có thể nhìn ra lòng của cô đau đớn.....

Khi đó cô tự nói với chính mình.

Những ngày tiếp theo Lưu Chí Tuyên dường như mỗi ngày đều đến tìm cô, cô cảm giác hắn thực thích cô, không ngừng mua hoa cho cô, mua quần áo cùng trang sức quý báu cho cô, hoặc là đưa cô đi ra ngoài một chút, giúp cô vui.....

Cô thừa nhận khi yêu một người cảm giác rất dễ dàng làm tê dại thần trí con người, cùng hắn ở cùng một chỗ cô có thể quên mất rất nhiều chuyện phiền lòng thống khổ, làm bộ chính mình là một cô gái không buồn không lo, cũng không cần lo vì chuyện tiền bạc lo lắng.

Cứ như vậy hai người lui tới thường xuyên, có một ngày Lưu Chí Tuyên cư nhiên đưa ra một yêu cầu, chỉ cần cô đáp ứng ở cùng một chỗ với hắn, hắn liền nguyện ý giúp cô chịu số tiền thuốc men khổng lồ của mẹ mình.

Nói thực ra lời đề nghị của hắn thực làm cho người ta động tâm, một người đàn ông nhiều tiền nhiều tình căn bản là phụ nữ đều tha thiết ước mơ dựa vào, chỉ có đứa ngốc mới có thể cự tuyệt.

Nhưng mà cô có lẽ chính là cái đứa ngốc đó! Nếu cô vì lợi ích một chút, có lòng tham một chút, cô đã có thể thoát ly cuộc sống thống khổ trước mắt, bay lên cành cây làm phượng hoàng.

Nhưng cô chẳng qua là không nghĩ lợi dụng hắn, nói dù đi nữa cô tuy rằng cần tiền nhưng không thể bán đứng nhân cách của mình, cô muốn mình có chút tự tôn có chút cốt khí. Cho nên cô cự tuyệt hắn.

Lời cự tuyệt của cô dường như chọc giận Lưu Chí Tuyên, hẳn vì thế một tháng không đến tìm cô cũng không liên lạc, những cô gái khác cô đều vui sướng giấu cợt cô bị người ta từ bỏ, lúc trước đỏ mặt ghen tị bây giờ thành cười mỉa.

Cô thật ra cũng không để ý, bởi vì cô đã sớm nhìn thấu trong lòng người đàn ông chỉ có ba phần hơi ấm, bởi vậy Lưu Chí Tuyên không có tới cô tuyệt không bị ảnh hưởng, cho dù quản lý lẫn nữa ám chỉ cô đi tiếp khách, cô cũng không có suy nghĩ tìm hắn trong đầu.

Nhưng sau lại lại xảy ra liên tiếp chuyện làm cho cô trở tay không kịp, cả người ngã vào đáy cốc.

Đầu tiên là các cô gái trong câu lạc bộ liên hợp lại hại cô, nói cô trộm bóp da của khách, sự việc không thể văn hời, vị khách kia thậm chí báo cảnh sát xử lý, quản lý vì tự bảo vệ mình đuổi việc cô, cô hết đường chối cãi chẳng những đã đánh mất công việc, thậm chí còn bị bắt đến cảnh cục, hoảng sợ không biết nên làm như thế nào cho phải.

Hết lần này đến lần khác đúng lúc này bệnh tình của mẹ đột nhiên nguy kịch, bệnh viện khẩn cấp thông báo cho cô, bảo cô phải thanh toán tiền tiền thuốc men, đem mẹ cô về chuẩn bị hậu sự, cả người cô gấp đến độ dường như điên mất, hoàn toàn không biết làm sao. Trong lúc rối loạn cô duy nhất nghĩ đến người có thể xin giúp đỡ mình chỉ có Lưu Chí Tuyên, vì vậy gọi điện thoại cầu cứu hắn.

Lưu Chí Tuyên rất nhanh liền đi tới cảnh cục, vừa thấy cô chỉ nhìn cô nói một câu: Em chờ rất vất vả, anh nghĩ đến em vĩnh viễn cũng không gọi điện thoại cho anh.

Một khắc đó cô mới hiểu được hắn là thật sự yêu cô, thật sự thật yêu cô.....

Lưu Chí Tuyên đem cô từ cảnh cục đưa ra ngoài, lại thay cô hoàn lại tất cả số tiền thuốc men cùng cho vay, giúp cô thuê một gian nhà trọ an trí cho cô và mẹ mình.

Mẹ cô xuất viện sau không bao lâu đã đi, thế là hậu sự đều do Lưu Chí Tuyên giúp cô xử lý, cô căn bản không có biện pháp đối mặt chuyện mẹ mình mất, cả người giống bị rút hết thời gian, nếu không phải Lưu Chí Tuyên ở bên người cô giúp đỡ cô cũng đã sớm suy sụp.

Khi đó mất đi chỗ dựa vào cô không thể trông cậy vào ai nữa, cô chỉ cảm thấy mỗi một đến không chịu nổi thậm chí nghĩ tìm một chiếc thuyền tránh gió, một bà vai có thể tin tưởng dựa vào, bởi vậy khi Lưu Chí Tuyên cầu hôn với cô, yêu cầu cô gả cho hắn, cô liền không chút do dự đáp ứng mọi việc.

Tuy rằng trong lòng cô hiểu được chính mình đáp ứng gả cho hắn lý do thuần túy là vì cảm kích, vì báo ân mà không phải yêu, nhưng cô tin tưởng, chỉ cần cô cố gắng, muốn yêu thương hắn hẳn là không khó.

Hắn cũng không quá khó khăn.

Bất quá lần đầu tiên cô được đưa về Lưu gia. khi Lưu Chí Tuyên giới thiệu mẹ mình cho cô thì cô chỉ biết ý nghĩ của chính mình quá ngây thơ rồi.

8. Chương 8

Nhà họ Lưu tiền tài quyền thế so với cô tưởng tượng còn muốn kinh người, ở trong mắt bọn họ cô ngay cả xách giày cho Lưu Chí Tuyên cũng không xứng, càng đừng nói muốn thành vợ của hắn.

Cho nên sự xuất hiện của cô làm Lưu gia hỗn loạn, từ trên xuống dưới đều lên tiếng phản đối tiếng gầm dường như bao phủ cô. Nếu Lưu Chí Tuyên không phải là người thừa kế duy nhất của Lưu gia, nói chuyện cũng coi như có chút phân lượng thì cô đã sớm bị Lưu gia đuổi ra ngoài.

Thấy Lưu Chí Tuyên kiên trì quyết định của mình Lưu gia rốt cục nhượng bộ, cũng ngầm đồng ý sự tồn tại của cô nhưng chưa bao giờ nhìn cô với gương mặt hòa nhã, Lưu phu nhân luôn bắt gặp cô tới, cấp cho cô một đồng vấn đề nan giải, mục đích là tìm cách làm cô khó xử, nhục nhã cô để cô biết khó mà lui.

Nói thực ra đối mặt với nhiều người có thái độ thù địch như vậy, cô có nhiều lần chống đỡ không nổi nữa nhưng mà nghĩ đến Lưu Chí Tuyên vì cô trả giá hết thấy, cô liền lần nữa nói cho chính mình vì hấn mà nhẫn nại, bởi vì cô thiếu hấn thật sự nhiều lắm.

Hơn nữa Lưu Chí Tuyên thường xuyên vì bảo vệ cô lần nữa chống đối cha mẹ hấn, tất cả làm cho cô càng thêm áy náy cùng cảm động, tình nghĩa mà hấn dành cho cô đại khái đời này cô cũng không trả nổi.

Mà Lưu Chí Tuyên dường như muốn chứng minh với người nhà hấn yêu cô, ở tháng trước hấn sinh nhật đột nhiên hấn lấy ra chiếc nhẫn công khai cầu hôn cô, cũng thừa dịp cô giặt mình ngạc hấn đã cầm nhẫn đeo vào tay cô, ở trước mặt vài người bạn tốt chứng kiến hoàn thành nghi thức đính hôn.

Chuyện này chọc giận toàn bộ người Lưu gia, cô mặc dù ở trên danh nghĩa con dâu tương lai Lưu gia nhưng mà tình cảnh lại càng thêm gian nan, Lưu Chí Tuyên có ý tốt làm cô gia tăng áp lực, hơn nữa Lưu phu nhân đối với cô càng thêm ác độc, mỗi lần được gọi đến nhà họ Lưu cô biết là không có chuyện tốt, giống lần này đi đến tiệm Xuân Lưu Hoa lấy hoa, rõ ràng Lưu gia có nhiều người giúp việc như vậy có thể cho gọi bọn họ để làm, Lưu phu nhân lại thế nào cũng phải kêu cô chạy đi lấy.....

A, cô thật sự không biết nên làm như thế nào mới tốt, thật sự không biết.....

Còn đứng đó làm cái gì? Còn không mau đi ra ngoài! Thật sự là nhìn đến cô ta cũng sắp tức chết rồi. Lưu phu nhân trừng mắt nhìn cô liếc mắt một cái, mặt thối mặt béo phì và Lưu Chí Na cùng nhau đi ra phòng bếp.

Cô ở trong mắt bọn người hầu thấy được sự thương cô yên lặng nhặt hoa trên đất lên đi ra khỏi phòng bếp, đem hoa đặt ở trước bàn trà hình tròn cô thất thần nhìn những cánh hoa đỏ như lửa

Đều là do bó hoa này làm hại.....

Cô kinh ngạc nhớ tới sự việc buổi chiều ở Xuân Lưu Hoa, cô vẫn như cũ trong lòng còn sợ hãi, La Ẩn có mặt hồ ly thật sự vô cùng dọa người, hại cô một đường chạy như điên, hoàn toàn quên trong tay đang cầm bó hoa hồng quý trọng cỡ nào, mới có thể đem hoa chen ép thành như vậy.....

Nhưng lý do này ai sẽ tin tưởng? Ngay cả chính cô đến bây giờ còn không tin nổi, cho nên làm sao có thể nói ra miệng nha?

Nói ọi người La Ẩn là một yêu quái hồ ly, lời này nếu bị Lưu phu nhân nghe được, nói không chừng sẽ cho rằng cô bị điên.

Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì nha? Chẳng lẽ đầu cô thật sự có vấn đề? Hay là gần đây quá mệt mỏi mới có thể làm cho ảo giác nghiêm trọng như vậy? Cúi đầu cầm lấy một đóa hoa hồng, cô không khỏi thì thào tự hỏi.

Không, không có thể, cô thực tin tưởng kia không phải ảo giác cũng khẳng định thị lực của cô rất bình thường, nhưng nếu không phải ảo giác làm sao có thể giải thích những gì cô thấy nha?

Hoang mang nhíu lại ấn đường, cô không yên lòng dùng dụng cụ cắt những đóa hoa héo rồi cắm hoa vào lọ thủy tinh, xem có thể cứu lại đóa hoa hồng này hay không.

Chẳng qua là cô căn bản không có học qua cách cắm hoa, tay chân luống cuống làm không ra cái trò gì, đúng lúc này một cái cánh tay thon dài đột nhiên từ sau lưng cô đưa lên phía trước, nắm cây hoa hồng trong tay cô cắm xuống bình hoa.

Vị trí này có vẻ tốt, có thể bày ra đường cong xinh đẹp hoa hồng. Giọng nói nhẹ nhàng trầm thấp ngay sau đó vang lên phía sau cô.

Cô cả kinh, hoảng mất quay đầu lại trừng lớn hai mắt.

La Ẩn!

Hắn..... Hắn làm sao có thể xuất hiện ở trong này?

Hoa có nó ý chí của mình, chỉ cần hiểu được nắm giữ một mặt đẹp nhất của nó, cảm xen sẽ cũng không phải là việc khó. La Ấn nhìn về phía cô mỉm cười.

Cô sợ hãi vọt sang một bên tỉ mỉ theo dõi mặt hắn, chỉ sợ lại thấy một đầu hồ ly.

Cô đang nhìn cái gì? Mặt của tôi có cái gì không đúng sao? Hắn nhướn mày hứng thú quay mặt để cô xem kỹ.

Anh..... Cô kinh ngạc nhìn khuôn mặt tuấn mỹ thanh nhã của hắn, làm gì có mặt hồ ly nha?

Tôi làm sao vậy? Khi cô ở phòng hoa nhìn thấy gì? Hắn đột nhiên nghiêng mặt về phía cô, mang theo một chút tìm tòi nghiên cứu nửa cười nửa không.

Hắn tiến đến gần cô lại ngửi được dã hương kỳ lạ, tim không khỏi nhảy không ngừng vội vã né tránh.

Không có gì, tôi không có nhìn thấy gì hết. Cô kích động quay đầu sang nơi khác.

Thấy cô vội vã muốn trốn hắn càng đến gần cô, hơn nữa ác liệt cười nói: Thật không? Nhưng mà cô khi đó rõ ràng trừng mắt nhìn tôi, giống như nhìn thấy yêu quái sau đó thét chói tai chạy trốn.....

Gì nha? Cô bị nói trung tâm sự, nhất thời há hốc mồm.

Để tôi đoán thử cô nhìn thấy gì..... Hắn ném cho cô một nụ cười lạnh sờn tóc gáy, cố ý dừng một chút, mới để sát vào tai cô hạ giọng nói: Cô ở trên mặt tôi thấy được mặt hồ ly sao?

9. Chương 9

Hắn biết?! Tim của cô kinh hoàng loạn khiêu, sắc mặt đại biến, sợ tới mức hai mắt trợn lên căn bản nói không ra lời.

Đúng không? Hắn nhìn cô bị dọa đến vẻ mặt tái mét, buồn cười khoe miệng khe khẽ, bất quá trong mắt lại lóe một tia u quang khiếp người.

Quả nhiên Hướng Uyển Thanh cũng không phải người thường! Tim của cô sẽ là món ngon nhất trong mấy ngàn năm qua hắn ăn.

Anh..... Cái miệng nhỏ của cô khe khẽ, nhưng thanh âm lại nghẹn ở cổ họng, trong lòng nảy lên kinh hoàng chạy trời không khỏi nắng.

Con người độ sáng quá trong, lóe ra loại đặc biệt bén nhọn của dã thú giống như có thể đâm người ta bị thương.....

Thấy hồ ly xem như gặp tai họa a, cô phải cẩn thận. Hắn lạnh lạnh cười nhạt.

Cô thở hắt vì kinh ngạc, lại nghĩ tới ở tiệm Xuân Lưu Hoa nhìn thấy một màn kia, cô lại lần nữa kinh khủng thay đổi sắc mặt.

Hắn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xanh, không khỏi “Phụt” cười. A..... Cô thật đúng là rất dễ lừa.....

Cô ngây người một chút khó hiểu trừng mắt hắn, hoàn toàn bị hắn làm hồ đồ.

Ồi! Thầy La, tôi thật không dám tin tưởng thầy thật sự đến đây! Hơn nữa tới nhanh như vậy..... Lưu phu nhân xa xa gặp được La Ấn, lập tức kéo cao cổ họng hưng phấn mà vọt lại đây.

La Ấn hướng về phía Hướng Uyển Thanh làm một vẻ mặt không quá bình tĩnh, bất quá khi hắn xoay người đối mặt Lưu phu nhân thì hắn đã thay chiêu bài tươi cười.

Lưu phu nhân tự mình gọi điện thoại thỉnh cầu tôi đến giúp đỡ, tôi làm sao có thể ngồi xem không để ý, huống chi ta vừa vặn đến nơi gần đây chỉ đạo hoa nghệ, cho nên khi nghe được liên chạy tới. Đôi môi La Ấn vẽ ra một đạo đường cong mê người.

Sao! Thật sự là rất cảm tạ thầy. Lưu phu nhân bị điện choáng váng vui sướng, cười đến đầy người thịt béo loạn chiến.

Để tôi đem hoa sửa lại một chút? Hẳn là còn có thể cứu được. La Ẩn nói xong đến gần bàn trà.

Hướng Uyển Thanh rất nhanh vọt sang một bên, đang muốn lạng lẽ thối lui không nghĩ tới La Ẩn lại bỗng nhiên gọi cô lại.

Hướng tiểu thư, tôi đã quên nhắc nhở cô, hoa này rất yếu ớt, độ ẩm con người sẽ làm hư nó, cho nên tuyệt đối không thể gặt gao cầm nó chạy bộ..... Trong lời nói của hắc bí mật mang theo một tia trào phúng.

Hướng Uyển Thanh sao lại nghe không ra hắc cười mỉa, cảnh giác nhìn hắc liếc mắt một cái, đột nhiên cảm thấy người đàn ông này chẳng những đáng sợ, còn có điểm đáng giận.

Gì, Uyển Thanh chính là không hiểu thôi, thầy không biết tôi tức giận như thế nào đâu, cô ấy vụn về tay chân thấy xem xem lúc mang hoa về đến đường như đều bị nát, còn có mấy đóa héo rũ, bảo cô ấy đi lấy hoa thật sự là đều sai lầm lớn nhất. Lưu phu nhân chỉ vào bó hoa hồng kia miệng hướng La Ẩn lấy lòng, ánh mắt lại hung hăng trừng về phía Hướng Uyển Thanh.

Hướng Uyển Thanh nhú mày, tuy rằng đã quen Lưu phu nhân ở trước mặt người trong nhà mắng chửi cô, nhưng đối mặt với người ngoài La Ẩn này, không biết vì sao nhưng lại làm cho cô lung túng.

Tôi nghĩ Hướng tiểu thư chắc là bị cái gì làm hoảng sợ mới có thể đem hoa biến thành khó coi như vậy, không sao tôi cho rằng hẳn là còn có thể làm ra một tác phẩm khác. La Ẩn thảm chế nhạo liếc Hướng Uyển Thanh một cái, nở nụ cười.

Tim của Hướng Uyển Thanh hoảng sợ cúi đầu buồn không hé răng.

Cô thật sự rất hoảng sợ nhưng khổ nỗi không thể giải thích.....

Thật không? Thật sự là quá tốt, vậy làm phiền đến thầy nha. Lưu phu nhân vui mừng nhếch miệng cười. Bình thường muốn mời La Ẩn tự mình động tay cũng không dễ dàng, không nghĩ tới lần này hắc cư nhiên nguyện ý chủ động giúp đỡ thật sự là quá may mắn.

La Ẩn tiếp theo từ bên hông lấy ra một cây kéo đặc biệt, cầm lấy một cành hoa cắt đi một đại đoạn, sau đó cắm vào chậu hoa, thủ pháp lưu loát vừa tao nhã vừa cảm thụ tiết tấu, chỉ ngắn ngủn vài phút đồng hồ, hoa hồng vốn bị vứt bỏ nhưng lại trở thành một chậu hoa hoa lệ làm người ta sợ hãi.

Hướng Uyển Thanh vốn muốn thừa dịp này chạy trốn, nhưng mà lúc hắc động thủ trong nháy mắt cô liền hoàn toàn bị kỹ thuật của hắc hấp dẫn, rốt cuộc cũng không dời bước chân cùng với tầm mắt.

Nhưng càng làm cho người ta nhìn không chuyển mắt còn bao gồm động tác La Ẩn, trên thân nhất kiện màu trắng, quần dài màu đen vừa người bọc hai chân thon dài rắn chắc, mái tóc dài màu đen buộc ở sau gáy, khi hắc chuyên chú cắm hoa, một bên mặt tuấn mỹ có một cổ xuất trần phiêu dật, như thần tiên hạ phàm làm cho người ta hoa mắt thần mê.....

Hướng Uyển Thanh lần đầu nhìn đàn ông xuất thần như vậy, thẳng đến La Ẩn quay đầu nhìn cô chăm chăm, hai người bốn mắt nhìn nhau có mối bồng tĩnh về sợ hãi.

Hướng tiểu thư cảm thấy như thế nào? La Ẩn cố ý hỏi cô.

Cô còn chưa mở miệng Lưu phu nhân lại giành trước đi đến nâng giọng hét lớn: Thật đẹp! Thầy, thầy quả thực chính là thần tiên, mấy đóa hoa vốn đang nghĩ đến phải làm thành rác hoa qua tay sửa sang lại một chút thì lập tức lại biến nó trở về giá trị vốn có.

Nghe Lưu phu nhân tính đem hoa hồng trở thành rác, trong mắt La Ẩn hiện lên một tia giận hờn, hắc lấy lời trách cứ nói: Đem hoa trở thành rác là vĩnh viễn học không tốt, Lưu phu nhân.

Ack..... Thật có lỗi, tôi chỉ cho là những hoa này không thể dùng, mới có thể nói như vậy..... Lưu phu nhân sững sờ một chút, mới xấu hổ co rúm hai má phì thũng lại.

Hương Uyên Thanh lần đầu tiên thấy người có thể áp chế Lưu phu nhân tức giận, trong lòng đột nhiên có loại thoải mái nói không nên lời, chẳng qua cô rất nhanh lại cảm thấy tự trách vì cô lại có suy nghĩ như vậy đối mẹ chồng tương lai.

La Ẩn đem tất cả cảm xúc của cô đặt vào trong mắt, cười thầm nghĩ ngợi cô gái này bề ngoài mềm mại nhưng trong xương cũng có gien phản nghịch như thế nha!

Cô có đôi mắt xinh đẹp chẳng qua là trong đồng tử mắt lơ đãng lóe một chút sầu bi, chớp mũi nhỏ lộ ra độ cong tỉ mỉ gò má, càng tăng thêm hình dáng mỹ cảm. Cánh môi nở nang trên dưới đều khêu gợi, bắt đặc dĩ luôn bị cô mấp máy giống như đang khắc chế cái gì, lại giống đang áp lực cái gì.....

Hương Uyên Thanh bị hấn nhìn đến chột dạ, cúi đầu vội hỏi: Nếu không có việc gì nữa, tôi đi trước.....

Tôi thấy Hương tiểu thư đối với cắm hoa hình như có hứng thú, có muốn đến học cắm hoa hay không? La Ẩn đột nhiên cắt đứt lời cô nói.

Cái gì? Cô ngăn ra.

Ai nha! Cô ấy không được! Thầy ơi, cô ấy ngay cả cắm hoa cũng làm không tốt, học cắm hoa chỉ là lãng phí thời gian..... Lưu phu nhân nói.

Tôi chính là thích dạy học trò như vậy, dạy các cô từ người thường biến thành cao thủ, như vậy đặc biệt có cảm giác thành tựu. La Ẩn cười nói.

Không được, tôi không có gì thời gian..... Cô vội vàng cự tuyệt, cô không muốn có bất kỳ cơ hội tiếp xúc với người đàn ông kỳ lạ này nha.

Đúng vậy, Uyên Thanh còn phải lo chuyện hôn sự..... Lưu phu nhân bật thốt lên nói.

10. Chương 10

Kết hôn? Vậy thì vừa vặn có thể đến học tập thêm, tôi có chỉ cô làm sao quần ra một bó hoa đẹp nhất, đến lúc đó cô có thể tự mình thiết kế một bó hoa cưới. La Ẩn tiếp tục kích động. Không..... Cô đang muốn nghiêm chỉnh từ chối, một thanh âm vang dội liền thay cô đáp ứng.

Điểm này không sai, Uyên Thanh, đi học đi!

Cô kinh ngạc vừa quay đầu liền thấy Lưu Chí Tuyên cao lớn tuấn vĩ không biết khi nào đã tan việc về nhà, vừa cười vừa đi đến phía cô, một tay ôm lấy eo cô.

Đi học đi! Dù sao em gần đây cũng không có đi làm, vừa vặn có thời gian.

Chí Tuyên..... Trong lòng cô căng thẳng rất nhanh liếc về hướng Lưu phu nhân, quả nhiên thấy trên mặt Lưu phu nhân có chút không vui.

Học cắm hoa một chút, về sau còn có thể điểm làm đẹp nhà chúng ta, với lại em không phải rất thích hoa sao? Lưu Chí Tuyên cười nói, cúi đầu lại hôn một chút lên mép tóc của cô.

Thân thể cô cương cứng, cô sợ nhất Lưu Chí Tuyên làm ra hành động thân mật trước mặt người khác, nhưng mà hấn cố tình thích làm như vậy, hơn nữa thích ở trước mặt mẹ hấn biểu hiện vô cùng thân thiết, làm hại quan hệ của cô và Lưu phu nhân càng lúc càng buộc chặt.

Lưu Chí Tuyên hồn nhiên bất giác thấy cô co lại, hấn quay đầu nhìn La Ẩn liếc mắt một cái, mày núi giương lên đối với khuôn mặt tuấn mỹ của La Ẩn cảm thấy kinh ngạc.

Nói vậy thầy dạy hoa nghệ này chính là người làm ẹ và em gái tôi thần hồn điên đảo sao? Không nghĩ tới tôi cũng có cơ hội nhìn thấy diện mạo thật của thầy..... Tôi là Lưu Chí Tuyên, thật vui mừng khi nhìn thấy thầy. Hấn nửa mở ra nụ cười đùa giỡn, làm càn đánh giá La Ẩn rồi chủ động vươn tay.

Rất vui, tôi tên là La Ẩn. La Ẩn tao nhã nhẹ bắt tay Lưu Chí Tuyên, cười khách khí mà lãnh đạm.

Lưu Chí Tuyên mày rậm mắt to, dáng người cao lớn tướng mạo đường đường, rất có phong cách thiếu gia nhà giàu, bởi vì Lưu gia có tiền tài quyền thế bao che cho nên trong giới kinh doanh cũng không dám xem thường người đời thứ hai này, cho dù hắn không có việc gì lớn để làm nhưng bởi vì biết người biết ta, giao du rộng lớn phức tạp, truyền thông vẫn là vô cùng chú ý nhất cử nhất động của hắn.

La Ẩn cũng không thích Lưu Chí Tuyên, hắn thấy Lưu Chí Tuyên quá mức phù phiếm, nhìn như sáng sủa thật ra tự cho ta đây, nói trắng ra chính là quá mức tùy tâm sở dục hơn nữa tự cho là đúng.

Trọng yếu hơn là hắn cùng mẹ hắn giống nhau, tuyệt không biết lễ phép.

Thầy La đẹp như vậy, hắn là sẽ có rất nhiều con gái muốn học cắm hoa với thầy nha! Lưu Chí Tuyên hơi châm chọc.

Đích thực rất nhiều, nhưng tôi tin tưởng tài hoa nghệ và diện mạo cũng chưa làm cho các cô ấy thất vọng qua. La Ẩn thản nhiên đáp lại một câu.

Lưu Chí Tuyên dường như không dự đoán được hắn phản ứng nhanh như vậy cho nên sững sốt một chút.

Người đàn ông tuần tú này nhìn thấy yếu ớt thì ra cũng rất lợi hại nha!

Hắn thẳng nhìn chằm chằm La Ẩn, ở trong lòng âm thầm ngạc nhiên.

La Ẩn không chút nào để ý hắn nhìn chằm chú, tiếp tục lời nói đề tài vừa rồi.

Học cắm hoa có thể nuôi dưỡng tính tình, càng có thể huấn luyện mỹ cảm. Ở Nhật Bản một ít cô dâu cũng đã học thêm khóa này. Hướng tiểu thư có thể lo lắng một chút, vừa vặn thứ Tư này có một ban chương trình sơ cấp muốn nhập học, nếu Hướng tiểu thư có rảnh thì có thể tham gia. La Ẩn lại đem mũi tên nhắm ngay Hướng Uyển Thanh.

Nhưng mà tôi..... Hướng Uyển Thanh suy nghĩ nên cự tuyệt như thế nào, Lưu Chí Tuyên thấy cô như vậy cho nên quyết định thay.

Không cần lo lắng, Uyển Thanh sẽ đi học. Lưu Chí Tuyên mở miệng nói.

Chí Tuyên! Em thật sự không muốn..... Hướng Uyển Thanh ngẩn ra, chán nản quay đầu nhìn hắn.

Từ lúc cô quen nhau với hắn, cô liền phát hiện hắn thường xuyên tự tiện thay cô quyết định một việc, cũng bất kể cô có đồng ý hay không, muốn hoặc không muốn.

Không sao đâu Uyển Thanh, anh hy vọng em có thể làm một cô dâu hạnh phúc nhất, với lại khó lắm mới đư thầy La Ẩn nguyện ý nhận em làm học trò, em phải theo học, xem có thể học được tốt giống mẹ anh và Chí Na hay không. Lưu Chí Tuyên mang theo khẩu khí chế nhạo cười nói.

Chí Tuyên..... Cô lo lắng liếc mắt sang mẹ chồng một cái, quả nhiên sắc mặt Lưu phu nhân càng lúc càng khó coi.

Đúng rồi, chúng tôi tháng sau tổ chức hôn lễ xin mời thầy La đến thiết kế hội giùm, nghe nói đây là phương diện chuyên gia của thầy. Lưu Chí Tuyên nhìn về phía La Ẩn.

Không tốt nha! Chí Tuyên, hôn lễ bố trí đơn giản là tốt rồi..... Cô vội la lên, thật ra cô cũng không muốn hôn lễ xa hoa phô trương.

Không được, đây chính là việc lớn nha, tin tưởng thầy La nhất định đồng ý việc này? Hắn nhìn chằm chằm La Ẩn nói.

Đây là vinh hạnh của tôi. La Ẩn thản nhiên cười.

Hừ! Con chỉ quan tâm cô ta, thật sự mẹ không hiểu nổi cô ta có điểm gì tốt, người giống như cô ta đi học cắm hoa chính là lãng phí thời gian cùng học phí mà thôi, còn nữa chuyện các người kết hôn mẹ còn chưa có đồng ý Lưu phu nhân bất bình hừ nói, thực không quen nhìn con trai còn chưa kết hôn đã một lòng bao che Hướng Uyển Thanh bên kia.

Mẹ, Uyên Thanh sẽ trở thành người của Lưu gia chúng ta, mẹ tại sao có thể nói những lời như vậy? Uyên Thanh nghe xong trong lòng sẽ rất buồn nha? Lưu Chí Tuyên cau mày không vui.

Gì nha? Mẹ nói cô ta vài câu con liền đau lòng? Muốn làm con dâu Lưu gia chúng ta trước tiên phải học nghe giáo huấn, nếu trong lòng cô ta không vui cũng đừng gả vào. Lưu phu nhân lớn tiếng quát mắng.

Mẹ! Mẹ tại sao nói như vậy..... Lưu Chí Tuyên hai tay chống nạnh đi về phía trước.

Mất thấy mẹ con bọn họ vì cô mà cãi vả ầm ĩ, Hường Uyên Thanh sợ hãi giữ chặt Lưu Chí Tuyên, vội la lên: Chí Tuyên, đừng như vậy, mẹ là trưởng bối, anh không thể dùng loại thái độ này đối với mẹ.....

Đủ rồi, đừng ở trước mặt tôi đóng kịch, mỗi lần cô giả bộ đánh thương Chí Tuyên liền càng thay cô cảm thấy bất công, khiến ẹ con chúng ta bất hòa như vậy cô mới vui vẻ, đúng không? Cô rắp tâm thật sự là đáng giận. Lưu phu nhân không cảm kích còn trừng mắt nhìn cô, cắn răng nén giận.

Mẹ, con không có..... Sắc mặt Hường Uyên Thanh tái nhợt, mỗi lần Lưu Chí Tuyên càng che chở nàng sự việc sẽ càng không thể văn hồi, cũng khiến cho cô càng chọc Lưu phu nhân giận.

Uyên Thanh căn bản không phải ý này, mẹ lại cố tình muốn xuyên tạc cô ấy, rốt cuộc mẹ muốn cô ấy làm như thế nào mới cam tâm? Lưu Chí Tuyên đối với mẹ mình cảm thấy giận giữ.

Chí Tuyên! Em van anh đừng nói nữa! Hường Uyên Thanh gấp đến độ mau khóc.

Tốt! Mẹ một mình chịu khổ nuôi con lớn như vậy, là để con chọc mẹ tức chết sao? Đứa con bất hiếu này..... Lưu phu nhân tức giận đến nhắm mắt lại, vỗ về cái trán, thân mình lay nhẹ.

Mẹ! Hường Uyên Thanh sợ tới mức vội vàng chạy đến đỡ lấy bà.

Tránh ra! Ai cho cô chạm vào tôi? Lưu phu nhân ghét đẩy cô ra.

A! Hường Uyên Thanh bất ngờ không kịp phòng bị lão đảo ngã sang một bên, vừa vịn dụng vào Lưu Chí Tuyên nhưng Lưu Chí Tuyên không kịp đỡ lấy cô, bởi vậy cả người ngã ngổ trên mặt đất.

Mẹ! Mẹ..... Lưu Chí Tuyên tức giận hung hăng trừng mắt nhìn mẹ mình.

Hừ! Mẹ vĩnh viễn sẽ không đáp ứng chuyện hôn sự này, cô ấy muốn làm con dâu Lưu gia chúng ta, vậy thì đợi kiếp sau đi! Lưu phu nhân nói xong những lời này liền xoay người rời đi.

Hường Uyên Thanh nhịn xuống ủy khuất, bò dậy hướng về phía Lưu Chí Tuyên nói: Chí Tuyên, nhanh đi xin lỗi với mẹ đi, nhanh đi a!

Mẹ đối xử với em như vậy, em còn muốn anh đi xin lỗi? Lưu Chí Tuyên quay đầu liếc cô một cái, vẻ mặt có chút kỳ lạ.

Bà ấy là mẹ anh! Đừng vì em mà làm mẹ anh bị tổn thương, nếu không trong cửa em sẽ rất bất an. Cô đau khổ nói.

Lưu Chí Tuyên khước miệng hơi trầm xuống, dừng một chút rồi không tình nguyện nói một câu: Được rồi! Vì em anh sẽ đi xin lỗi mẹ, bất quá em đáp ứng anh đi học cắm hoa.

Được được được, muốn em học cái gì cũng được, chỉ cần anh đi xin lỗi mẹ. Cô vội la lên.

Em đồng ý, vậy là tốt rồi phải theo thầy La học cắm hoa thật tốt! Dứt lời Lưu Chí Tuyên nhìn sang La Ân vẫn đứng ở một bên không nói lời nào liếc mắt một cái, rồi lộ một nụ cười kỳ dị sau đó mới đi ra phòng khách.

Hường Uyên Thanh mệt mỏi thở ra một hơi, cảm thấy ứng phó Lưu Chí Tuyên cũng không dễ bằng ứng phó mẹ hẳn.

Xem ra, cuộc sống của cô rất vất vả nha! La Ân cười khẽ.

Cô cả kinh, lúc này mới nhớ tới còn có người tên La Ân này ở đây, hốt hoảng quay đầu chỉ thấy vẻ mặt La Ân giống như nhìn một trò khôi hài buồn cười, trên khuôn mặt anh tuấn chứa một tia trào phúng cười lạnh.

Xin lỗi, cho thầy nhìn thấy trường hợp như vậy..... Như là bị nhìn trộm bí mật, trong lòng cô có chút không hiểu không yên.

Không sao, tôi cảm thấy rất thú vị. La Ân nheo lại mắt, nụ cười mở rộng.

Thú vị? Cô chau hai hàng lông mày lên.

Đúng vậy, vô cùng thú vị, một mẹ chồng khó chịu, một vị hôn phu có ý mãnh liệt nắm trong tay, hơn nữa còn có một cô con dâu nhẵn nhụi chịu đựng, ba người các người vừa vặn có thể diễn phim bộ bi kịch nha. hần chăm chọc nói.

Anh..... Trong lòng cô hoảng sợ, tuy rằng không thích hần hình dung như vậy nhưng lại không thể phản bác.

Tôi rất bức mình là nguyên nhân gì để cô chịu đựng được mẹ con Lưu gia như thế nha? Theo như cá tính của cô hần là đã sớm chịu không nổi rồi? Hần sâu sắc nhìn chăm chăm cô.

Tôi không hiểu anh đang nói cái gì. Cô không muốn đáp lại trước mặt hần.

Đối với một người đàn ông cô không yêu, có cần tự mình chịu ủy khuất đến tình trạng này hay không nha? Hần tiến thêm một bước nói.

Ai nói tôi không yêu Chí Tuyên? Tôi vì anh mới nguyện ý chấp nhận tất cả! Cô lớn tiếng bác bỏ.

Cô thật sự yêu hần sao? Mà kiểm hần khế nhé.

Đương nhiên..... Cô không cần nghĩ ngợi nói.

Thật sự là rất đáng buồn a! Thì ra cô ngay cả yêu là gì cũng không phân biệt rõ, xem ra cô đích thực cần đến Xuân Lưu Hoa để tôi dạy dỗ. hần cười khẩy nói.

Cô uẩn giận trừng mắt hần, không hiểu hần vì sao ở trước mặt những người phụ nữ khác đều hiền lành có lễ, còn đối với cô thì lại cố tình châm chọc khiêu khích.

Tôi không nhất định sẽ đi học nha- Cô giương giọng cường điệu.

Cô sẽ đến, bởi vì cô cần bản không có biện pháp cãi lời Lưu Chí Tuyên mệnh lệnh. Hần từ mũi hừ rồi cười khế, tiêu sái bỏ đi.

Tôi sẽ không đi! Cô hướng về phía bóng hần hét to.

Ngày kia lúc ba giờ, tôi ở phòng hoa chờ cô. Hần cũng không quay đầu lại nói xong, từ cửa hông lờ ra, tránh được những người khách nữ biết hần đến mà xông xáo, biến mất ở đình viện Lưu gia.

Cô kinh ngạc nhìn hần rời khỏi, toàn bộ cảm xúc bị nhiễu loạn.

La Ân rốt cuộc là người gì nha? Cô tổng cảm thấy hần dường như có thù ý với cô giống như cô từng đắc tội với hần, bởi vậy khẩu khí hần nói chuyện với cô mới có thể đặc biệt có gai...

Nhưng mà nếu hần chán ghét cô, vì sao lại không ngừng tiếp cận cô? Hần đến tột cùng có ý đồ gì nha?

Bất an nghĩ lung tung, trong đầu cô lại hiện lên mặt hồ ly làm người ta kinh hãi, cô quyết định vẫn là cách xa La Ân một chút thì tốt hơn.....

Đúng cô chờ một chút nhất định phải nói rõ ràng với Lưu Chí Tuyên, muốn cô học cắm hoa ngoại trừ đến Xuân Lưu Hoa thì nơi nào cũng được, bất luận như thế nào cô cũng không bước vào phòng Xuân Lưu Hoa nửa nha.

11. Chương 11

Đứng ở ngoài hàng rào cây tử đằng phòng Xuân Lưu Hoa, Hướng Uyển Thanh nhíu lại khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, vẻ mặt buồn bức giống như bị người ta ép đến, trong lòng tràn đầy không tình nguyện.

Cô thật không biết chính mình vì sao lại đồng ý với Lưu Chí Tuyên, lại càng không hiểu được Lưu Chí Tuyên vì sao muốn cô miễn cưỡng đến chỗ La Ẩn học cắm hoa, La Ẩn cũng không phải thầy dạy cắm hoa duy nhất Đài Bắc, muốn học cũng không nhất định phải đến tìm hấn nha.

Lưu Chí Tuyên nói là không muốn thấy cô bởi vì một chút áp lực liên lùi bước, hấn hy vọng cô có thể mạnh mẽ một chút, mặc kệ là đối với người nhà của hấn hay là đối với chính cô, hấn đều muốn cô cố gắng làm mọi việc. Còn có, hấn hy vọng cô có thể nhờ vào cắm hoa mà hiểu về mẹ hơn, không cần sợ hãi mẹ hấn tức giận, cho nên hấn mới có thể không để ý phản đối của cô bắt buộc cô đến, thậm chí trong lúc cấp bách hấn còn tự mình lái xe đưa đến trước khu rừng trúc, thẳng đến thấy cô đi vào trong mới rời đi.

Có đôi khi cô thật không hiểu Lưu Chí Tuyên là vì tốt cho cô hay là đang tra tấn cô, biết rõ cô không thích hấn lại thường ép buộc cô, khiến cho cô mỗi một không chịu nổi.....

Nặng nề hít một ngụm khí, sắc mặt của cô ngưng trọng nên bước đi vào sân nhà, lại chần chờ đứng ở ngoài cửa, thủy chung không có ý nguyện đi vào.

Đã đến đây tại sao còn không đi vào? Giọng La Ẩn phút chốc vang lên ở sau lưng cô.

Cô chần động quay đầu nhìn La Ẩn không một tiếng động xuất hiện, tim suýt nữa nhảy ra khỏi ngực.

La Ẩn quả thực giống một âm hồn không tan, khi nào thì đi đến phía sau cô cũng không biết, hơn nữa mái tóc dài lay nhẹ, người nhát gan đại khái sớm bị hù chết.

Gì nữa nha? Lại bị ta dọa sợ sao? La Ẩn đùa cợt nhướn mày lên.

Anh bước đi cũng không ra tiếng sao? Cô vỗ về ngực trừng mắt nhìn hấn, có loại cảm giác bị trêu đùa.

Là cô không tập trung mới không phát hiện ta đi tới, tôi vừa đi tới nhà ẩm hái được hoa, những bông hoa này vừa vụn có thể trở thành dụng cụ để học. Hấn chế nhạo ngắm cô liếc mắt một cái, cúi đầu ngửi bó hoa đang cầm trong tay.

Cô lúc này mới phát hiện hấn đang cầm một bó hoa sen xinh đẹp, có màu vàng nhạt màu phấn hồng, ánh sáng cực kỳ xinh đẹp.

Đây là hái cho cô, hoa này rất thích hợp cho cô nha. Hấn có ý giương mắt nhìn chăm chú vào cô.

Hương Uyển Thanh giống như một đóa phù dung thanh liêm tuyệt lệ, ở trần thế này phiền nước bùn nhưng vẫn duy trì sự tinh khiết, rồi lại chịu đủ loại áp lực nước chảy bèo trôi.....

Ánh mắt hấn trực tiếp nhìn thẳng vào cô giống như muốn nhìn thấu tất cả làm cô không thấy thoải mái, cô chỉ có thể giấu khuôn mặt nhỏ nhắn, cứng ngắc nói: Thật không? Cảm ơn.

Thấy cô thận trọng như thế, hấn thầm cảm thấy buồn cười, lại nói tiếp: “ Nhìn vẻ mặt của cô giống như là bị bắt buộc đến.”

Cô không có trả lời nhưng đúng là đáng về đang cam chịu.

Cho dù bị bắt buộc nhưng cô vẫn là đến đây, tôi đã sớm nói cô nhất định sẽ đến, bởi vì chỉ cần là vị hôn phu của cô yêu cầu, cô sẽ không có dũng khí cự tuyệt.

Tôi..... Cô bởi vì không thể phản bác lời của hấn mà cảm thấy có chút chán nản.

Đối với hấn ngoan ngoãn phục tùng, đây là cái cô gọi là tình yêu sao? Hấn tiến thêm một bước bắt đầu châm chọc.

La tiên sinh, tôi tới là muốn học hoa nghệ, không phải đến để nghe anh châm chọc khiêu khích. Cô không vui phản kích.

La Ẩn nhìn chằm chằm vẻ mặt ngang nhiên quật cường của cô đột nhiên nở nụ cười.

Đúng thôi! Đây mới là bản tính cô, giống hoa sen tự mình là thanh cao, tính tình cứng cỏi nhưng vì sao ở trước mặt mẹ con nhà họ Lưu lại trở nên hiền mọn như vậy nha? Cô thiếu bọn họ cái gì sao? Hấn cố ý nói.

Cô ngại ngùng cả người, bản tính của cô?

Bản tính của cô như thế nào? Trước kia cô kiên cường, độc lập, không dễ dàng cúi đầu trước người khác nhưng kể từ khi mẹ cô mất những tính cách đó liền tan rã, giống như bị rút đi khung xương chỉ còn một lớp da, chỉ có tìm cách chống đỡ mới không ngã xuống.

Mà Lưu Chí Tuyên chính là nơi duy nhất cô có thể dựa vào, là hần giúp cô vượt qua cơn sóng nhỏ, nếu không có hần cô đã sớm không tồn tại.

Cho nên vì hần, vì tình nghĩa kiếp này khó có thể hồi báo, cô có thể thay đổi chính mình, có thể ăn nói khép nép nhận đủ loại làm khó dễ cùng trách cứ từ nhà họ Lưu, có thể nén thói kêu ngạo và tự tôn của mình, lựa chọn làm cô gái dịu ngoan nhu thuận im lặng bám vào bên cạnh Lưu Chí Tuyên.

Nhưng La Ẩn lại lần nữa khơi mào cảm xúc của cô, giống như tiểu quỷ bướng bỉnh muốn phá vỡ mặt nạ ngụy trang của cô, cứng rắn muốn bức ra khuôn mặt tươi cười sau lưng chua xót, tàn nhẫn vô lễ xâm phạm nội tâm riêng của cô.

Thật quá đáng! Hần nghĩ hần là ai vậy? Hần nghĩ hần biết cái gì?

Lời nói của anh đã vượt qua lễ phép cơ bản, La tiên sinh, tiên sinh mỗi lần đều thích lãng phí thời gian của học trò như vậy sao? Cô lạnh nhạt nghiêm mặt, tính nhẫn nại đã đến cực hạn.

Đúng là tôi và học trò thường tán gẫu một chút để cho quen thuộc lẫn nhau, bắt quá cô dường như không thích nói chuyện phiếm, nếu cô muốn khẩn cấp đi học, vậy vào đi! La Ẩn cũng không tức giận vẫn như cũ tươi cười, tiến lên kéo cửa ra, đứng ở cạnh cửa, đưa tay như mời cô vào.

Hướng Uyển Thanh đi tới đi lui nhìn bên trong cửa, có chút lùi bước.

Nói thực ra chương ngại tâm lý ngày đó vẫn chưa tiêu trừ, nếu La Ẩn không có xuất hiện cô tuyệt đối sẽ không đến nơi quỷ quái này.

Tại sao không đi vào? Chẳng lẽ cô còn tại sợ hãi sao? Yên tâm, bên trong không có yêu quái. La Ẩn châm biếm nhếch cao khóe miệng.

12. Chương 12: Chương 12

Cô trừng mắt liếc mắt hần một cái, quyết định không suy nghĩ miên man bước vào phòng hoa.

Căn bản là không có cái gì hồ yêu, suy nghĩ hai ngày cô kết luận duy nhất chính là cô đã nhìn nhầm, thuần túy là tự mình dọa mình mà thôi.

Trong phòng hoa tất cả như trước, vừa vào trong mùi hương thấm lạnh xông vào mũi, ngoại trừ ngoài phòng nắng nóng so với bên trong hoàn toàn không giống nhau, tràn ngập một loại không khí yên tĩnh.

Theo lý thuyết cô nên cảm thấy thoải mái, nhưng từ cửa đi vào phòng khách, lưng lại của cô lại rùng cả mình.

Không có ai.

Trong phòng hoa im ắng, không có đám người đẹp lần trước lần lượt châm trà, không có như cô nghĩ đến có một đám học sinh, bốn phía im ắng đến nỗi làm cho trong lòng người ta sợ hãi.

Ngồi đi! Lập tức sẽ được học. La Ẩn ở phía sau cô nói.

vì sao không có học trò khác? Anh không phải nói hôm nay mở chương trình học. mới sao.....? Cô hoắc mắt xoay người cảnh giác nhìn chằm chằm La Ẩn.

Hôm nay là mở chương trình học mới nhưng chỉ vì một mình cô mà mở. Hần để hoa sen xuống một bên rồi mỉm cười, đi về phía chiếc bàn thấp đặt cạnh tường, đốt một nén hương, trong không khí nhất thời tràn ngập một cỗ mùi thơm.

Chỉ có tôi? Trong lòng cô sợ hãi.

Đúng vậy, tôi vì cô mà phá lệ, một mình tự chỉ đạo. Hần quay đầu nhìn chằm chằm cô.

Anh nói..... Chỉ có một học trò là tôi sao? Cô bất an thấp giọng hô.

Đúng.

Vì sao? Chuyện này rất kỳ quái nha..... Cô cảm thấy có chút không đúng lắm.

Hai ngày này cô đặc biệt đi thăm dò ý kiến có liên quan đến người tên La Ẩn này, mới biết được hần ở trong giới hoa nghệ có địa vị kinh người, Đài Loan rất nhiều tiệc lớn của danh nhân đều chỉ tên muốn hần đến bố trí hội trường, hoàn toàn không cần hần nói chi phí mà người khác đã trả gấp mười lần.

Ngoài ra hần là người duy nhất ở Đài Loan có thể tìm được những giống hoa làm người ta ngạc nhiên, chỉ cần nói ra hần đều có biện pháp lấy được, nhưng mà đây không phải nguyên lam hần nổi danh gần xa, hần chân chính khuất phục người khác bằng kỹ thuật cắm hoa trời cho.

Bình thường người thiết kế tác phẩm khó tránh khỏi khó khăn nhưng tác phẩm hần lại tràn ngập linh tính, không chỉ bảo giữ nguyên nét xinh đẹp của hoa, còn có thể tô điểm mỗi loại hoa càng thêm đặc sắc, tự nhiên, lịch sự tao nhã, thoát tục, dường như mỗi người xem qua tác phẩm của hần sẽ cảm thấy mê muội.

Cho nên nghe nói người nào muốn nhờ hần tự tay thiết kế bó hoa đều phải đặt trước một tháng, thậm chí hộ khách nước ngoài cũng không biết bao nhiêu mà đếm, ngay cả nhữ nghệ sư Nhật Bản cũng tôn sùng hần, xưng hần là Hoa ma pháp sư, thường xuyên vượt biển đến thỉnh giáo hoa nghệ của hần, còn nói hần là người siêu cấp phóng khoáng lạc quan.

Là một nhân vật lớn hết sức quan trọng,tại sao có thể tự mình giảng bài cho cô nha? Hần phải là làm việc ngay cả thời gian cũng không đủ mới đúng a.

Chuyện này có gì là kỳ quái nha? Một mình dạy cô, mới có thể giúp cô trước khi kết hôn học được tinh túy, không phải sao? Hần cười khẽ từ trong ngăn tủ lấy ra một cái dụng cụ.

Nhưng mà..... Cô vẫn không thể tin được hần an bài dạy một mình cô là xuất phát từ thiện ý.

Bất kể cái gì? Chẳng lẽ cô sợ tôi sẽ ăn cô sao? Hần nhú mày.

Không,tôi không phải có ý này, tôi chỉ là không nghĩ tới sẽ gặp tình huống này..... Cô vội vàng phủ nhận.

Loại tình huống này là như thế nào? Rất im lặng phải không? Không ai quấy rầy cô mới có thể chuyên tâm học tập theo tôi. Hần cười cười chậm rãi đi về phía cô.

Cô theo bản năng lui lại mấy bước, nhin không được hỏi: Các cô gái lần trước ở nơi này đâu rồi?

Các cô ấy đều đi rồi, học được những gì nên học cho nên không có lý do nào lưu lại. Hần đem tóc dài phát đến sau tai, lãnh đạm giải thích kết cục của các cô gái kia.

Thật không? Cô giật mình.Tất cả các cô gái ấy đều đi rồi sao?

Cách nói của hần chẳng những không làm cho cô an tâm, ngược lại càng làm cô kinh hoảng, bởi vì bây giờ trong phòng thật sự chỉ có hai người cô và La Ẩn.....

Đừng đứng ở đó, lại đây luyện tập đi! Hần chuyển hướng sang bên cạnh bàn lớn, lấy dụng cụ ra.

Cô lại sợ run trong chốc lát sau đó mới cố ý chọn chỗ ngồi đối diện hần rồi ngồi xuống, cô muốn giữ khoảng cách của mình với hần.

Hần sao lại nhìn không ra suy nghĩ của cô, buồn cười vén lên một đạo lông mày, không nhiều lời chẳng qua là đưa cho cô một đóa hoa sen, mấy cành cây còn có một tấm lá sen.

Hiện tại, đem những thứ này cắm hoa vào bình hoa. Hần chỉ thị nói.

Làm sao để cắm vào nha? Cô sửng sốt một chút. Hần cái gì cũng chưa chỉ cô, làm sao cô cắm nha?

Tùy theo ý của cô ,muốn cắm như thế nào thì cắm như thế đó. Hần tựa về sao ghế giống như chuyện gì cũng không liên quan đến mình.

Cô nhú nhú mày, tuy rằng không rõ dụng ý của hần nhưng mà cô vẫn làm theo lời hần cầm lấy đóa hoa cắm vào giữa trung tâm bình hoa.

Hoa rất thẳng,cành rất thẳng còn có lá sen cũng ngay ngắn chỉnh tề..... Khô khan.

La Ẩn không khỏi bật cười. Ha ha.....

Anh cười cái gì? Cô chán nản giương mắt nhìn hắn.

Cô đang sắp xếp quân cờ sao? Hướng tiểu thư,cắm hoa chú trọng là đường cong tuyệt đẹp,cô lại làm cho chúng nó giống như đang xếp hàng đứng thẳng vào nhau, thật sự là rất buồn cười..... Hắn càng nói giỡn càng khoa trương.

Mặt cô ửng đỏ, cắn môi dưới, xấu hổ trừng mắt hắn, Tôi nói rồi tôi sẽ không cắm hoa.....

Nhìn phương thức cô cắm hoa có thể nhìn ra cô là loại người ngay thẳng biết giữ thân trong sạch, bất quá tôi lại nhìn thấy, bề ngoài hoàn toàn tương phản với lửa nóng trong lòng nha..... Hắn nhìn chằm chằm cô nói.

Cái gì? Cô mở to hai mắt.

Ý của tôi chính là cô hiện tại biểu hiện ở bên ngoài chính là những gì trải qua và áp lực của mình mà thôi, căn bản không phải là bản thân cô. Hắn lại nói.

Cô nghe được biến sắc, lửa giận đột nhiên sinh sắc bén phản kích, Gì nhà? Thì ra Xuân Lưu Hoa không chỉ là phòng học hoa nghệ, còn kiêm xem tướng số luôn sao?

Hoa của ta cắm có linh tính giống như biểu hiện chính mình, trước hết phải để học sinh hiểu rõ chính mình sau đó mới có thể chọn cách cắm thuộc phong cách chính mình nha. Hắn sửa đúng lời châm chọc của cô.

Tôi vô cùng hiểu chính mình, những việc này có thể lướt qua đừng lãng phí thời gian nữa. Cô không nể mặt lạnh lùng nói.

Thật không? Cũng tốt, chúng ta đây liền trực tiếp học kỹ xảo cắm đi! Hắn cười cười cũng không rầy rà,đem tất cả những hoa cô cắm rút ra hết, sau đó lại nhanh chóng một lần nữa cắm vào một chậu.

13. Chương 13: Chương 13

Cô há hốc mồm nhìn kiệt tác trước mắt này, thật sự khó có thể tưởng tượng cái đó chính là cùng một loại hoa cô vừa cắm sao.

Cùng là hoa sen, cành liễu còn có lá sen, theo trong tay hắn cắm ra lại giống như một bức họa!

Cành liễu buông xuống, hoa sen nở ra được lá sen phụ trợ thể hiện sự yên tĩnh giữa ngày hè.....

Ngoại trừ cá tính cổ quái khó dò, ở phương này hắn quả là thiên tài.

Được rồi ,cô cứ chiếu theo như vậy cắm lại một lần. Hắn nói xong lại đem tất cả hoa rút ra giao lại cho cô.

A? Tôi còn chưa có nhớ kỹ..... Cô kích động nói.

Không nhất định phải hoàn toàn giống nhau.

Nhưng mà..... Cô cầm lấy hoa khó khăn bắt chước bố cục của hắn, nhưng bởi vì không có tự tin mà chậm chạp không dám xuống tay.

Hắn lắc đầu thở dài, đứng dậy vòng qua cái bàn đi đến phía sau cô, khom người ở phía trên vai phải cô, thấp giọng nói: Cắm bằng trực giác, suy nghĩ lâu quá chỉ làm hoa tổn sinh mệnh của hoa.

Từ khi hắn gần sát, một cổ mùi thơm lạ lùng lại tiến vào hơi thở của cô, thân thể cô lập tức trở nên cương cứng,động cũng không dám động.

Quan trọng nhất là quyết định vị trí của nói, sau đó cắt xéo thân cây cắm vào thủy. Hắn từ trên vai cô vươn hai tay về phía trước, tay phải cầm lấy phần bị cắt bỏ, tay trái nhẹ nắm hoa sen, chỉ cô làm cách nào cắm hoa sen xuống.

Cô kích động nín thở tức không biết làm sao.

Tư thế hần quả thực giống như từ sau ôm cô, tuy rằng thân thể hai người vẫn chưa tiếp xúc nhưng nhiệt độ cơ thể cả hai ở khoảng cách năm cm vẫn kích động lẫn nhau.

Không hề có lý do tim của cô đập rối loạn tiết tấu.

Đã hiểu chưa? Giọng của hần như nước biển thâm trầm, ở bên tai cô nhộn nhạo.

Trong đầu cô một mảnh hỗn loạn, chỉ lắng nghe thanh âm của hần căn bản không chú ý tới câu hỏi hần nêu ra.

A..... Thấy cô không đáp lại, đôi môi của hần chuyển hướng lơ đãng khẽ ngậm bên tai cô.

Cô kinh hãi giống bị nóng đếnche lỗ tai, cả người chạy về phía bên trái.

Làm sao vậy? Hần nhìn cô khoe môi hiện lên trò đùa dai.

Theo phản ứng của cô xem ra Hướng Uyển Thanh là đóa còn chưa bị hái nha! Lưu Chí Tuyên lại chưa có chạm qua cô, thật sự là ngoài dự kiến của hần, thiếu gia nhà giàu kia thật sự thương yêu cô ta như vậy sao?

Không..... Không có gì..... Cả khuôn mặt cô đỏ như hoa hồng, lấp bắp nói.

Cắm hoa cần phải chuyên tâm, Hướng Uyển Thanh, cô không thể không chuyên tâm. Hần đùa cợt gọi thẳng tên họ cô.

Tôi..... Cô hết đường chối cãi lâm vào bực mình. Rõ ràng là hần cố ý muốn nhiễu loạn cô giờ lại trách cứ cô không đủ chuyên tâm.

Quên đi, trọng điểm tôi đã nói cho cô biết, kế tiếp cô tự chính mình luyện tập đi! Tôi có chút mệt muốn nghỉ ngơi một chút. Hần dứt lời liền đi hướng đông bên cửa sổ, ngồi dựa trên ghế thần nhiên nhắm mắt dưỡng thần.

Hần vừa rời khỏi cô mới âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, tọa hồi nguyên vị, bắt đầu còn thật sự cảm hoa.

Hai người không nói chuyện bốn phía trở nên im lặng đến kỳ lạ, yên lặng đến nỗi cô chỉ nghe thấy tiếng hít thở chính mình, có một khắc cô còn hoài nghi La Ẩn rời khỏi, nhưng nhìn lại hần lại nằm nghiêng ở trên ghế dường như đang ngủ.

Cô nhìn thấy hần ngủ trong lòng nói cho chính mình phải nhanh luyện tập cắm hoa, nhưng mà tầm mắt chẳng qua là không thể từ khuôn mặt tuần mỹ của hần kéo ra.

Nhìn thấy La Ẩn phía trước,cô không tin đàn ông cũng có thể có bộ dạng thoát tục , trong trí nhớ tất cả phái nam đều theo bản năng động vật làm sao thanh tâm quả dục.

Nhưng La Ẩn thật sự như là không dính bụi trần, ôn nhuận như quân tử, trong sáng giống như Minh Nguyệt, ánh mắt cùng khí độ đều không giống người thường, cũng khó trách có thể hấp dẫn rất nhiều phái nữ tới cửa, nhưng mà cô thật sự không hiểu một mỹ nam linh khí bức người như vậy, vì sao cá tính lại kém như vậy nha?

Kinh ngạc nhìn mặt hần cô một mình nghĩ lung tung một lúc lâu. Thẳng đến một trận mệt mỏi đánh úp lại,cô nhin không được ách xì một cái,cô mới phát hiện chính mình lãng phí không ít thời gian.

Cô lại tự nói cho chính mình nên chuyên tâm cắm hoa,nhưng mà có lẽ là trong phòng hoa rất thoải mái rất im lặng, không khí mát mẻ mùi hương thơm ngát càng làm cô buồn ngủ, mí mắt của cô trở nên rất nặng, mặc kệ cô cố gắng chống đỡ như thế nào vẫn không ngừng mà tự động khép lại.

Lúc này một bàn tay bỗng nhiên xoa mái tóc của cô,cô khó khăn nâng gáy lên, nâng mi mắt lên chỉ thấy La Ẩn không biết khi nào lại đi đến bên cạnh,dùng một loại ánh mắt làm cho người ta run sợ nhìn cô.

Cô kinh hoảng mở miệng, muốn nói gì nhưng là yết hầu như là bị khóa lại hoàn toàn phát không ra tiếng.

Hắn mỉm cười cúi người nâng mặt của cô lên, khuôn mặt tuấn tú chậm rãi gần sát mặt cô, chậm rãi dùng cái loại sẽ ép người ta phát điên bằng tốc độ nhanh nhất hướng về phía môi cô.

Anh..... anh muốn làm gì.....

14. Chương 14: Chương 14

Ở trong lòng cô kinh hô, muốn tách khỏi nhưng lại một chút sức lực cũng không có, chỉ có thể luống cuống nhìn hắn từng tác một tiếp cận, ngay khi môi hắn nhanh chóng đụng vào cô, cô mơ hồ nghe thấy được thanh âm trầm thấp giễu cợt, tiếp theo một hơi thở nhu hợp bằng cùng với hỏa không kiêng nể gì xâm chiếm cánh môi của cô.

Không có cho cô chuẩn bị tâm lý, nụ hôn của hắn vừa bắt đầu liền tràn ngập tính công kích, chẳng những điên cuồng cướp lấy đôi môi cô, đầu lưỡi linh hoạt càng tham lam dò vào trong miệng cô, không ngừng khiêu khích và trêu chọc.

Ừm.....

Cả người cô chấn động, sợ tới mức tay chân hoảng loạn căn bản không biết nên phản ứng như thế nào, Lưu Chí Tuyên chưa từng dùng phương thức này hôn qua cô, bọn họ luôn giống như đôi vợ chồng già chỉ chạm vào môi nhau, cảm giác bình thản mà an tâm, cũng không kích tình giống như bây giờ..... vậy.

Không thể.....

Trong đầu còn sót lại một chút lý trí lớn tiếng nhắc nhở cô, nhưng mà ý thức của cô lại bị môi hắn lưỡi hắn làm cho tiêu tán, tay chân của cô cũng không nghe sai khiến giống như bị hạ mê dược, toàn thân yếu đuối vô lực.

Môi cô..... rất ngọt.....

Hắn dán tại khoe miệng của cô, thở dài lúc xa lúc gần, cô thừa cơ nghĩ lấy hơi nhưng vừa mới lên tiếng, liền lập tức lại bị hắn che lại giống như phương thức bá vương đối đãi nữ nô, hắn không chút nào thương tiếc chà đạp cánh môi của cô, có khi mút rồi lại liếm giống như dã thú không biết ngừng nghỉ.

Cuồng dã hôn giằng co thật lâu, cô bị hôn đến thần trí lơ lửng hoàn toàn luân hãm ở trong hơi thở tràn ngập mùi hương của hắn, rốt cuộc nhớ không nổi chính mình là ai, nhớ không nổi đang ở nơi nào.

Bỗng nhiên La Ấn buông môi của cô ra, tay phải kéo cả người cô lên sau đó lại áp đảo ở trên bàn dài, sau đó đột nhiên kéo áo cô ra, bàn tay to đặt lên trên ngực trái.

Tim cô đập thật nhanh..... Hắn cúi đầu nhìn chằm chằm vào cô, vẻ mặt nửa cười nửa không.

Cô nín thở nhìn hắn, còn không có nghĩ đến hắn muốn làm gì, tay hắn liền linh hoạt tiến vào bên trong nịt ngực, nhẹ nhàng vuốt ve ngực cô.

Không.....

Trong tiềm thức cô vẫn có một tia kháng cự, nhưng mà kháng cự của cô còn chưa kịp hóa thành hành động, hắn liền lại một lần dùng lửa nóng môi mình ngăn chặn cái miệng nhỏ của cô.

Hắn dùng nụ hôn sâu triền miên khống chế linh hồn của cô, dùng đầu ngón tay nắm các giác quan thuần thực khơi mào nhiệt tình của cô, cô bắt đầu trở nên khô nóng, tất cả tế bào càng không ngừng xôn xao, miệng phát ra tiếng rên rỉ ngay cả chính cô cho tới bây giờ chưa từng nghe qua.

A..... Ừm.....

Cô cảm thấy chính mình sắp hòa tan, ở chỗ sâu trong thân thể có ngọn lửa không biết tên nhảy lên như muốn đốt cháy đem cô cắn nuốt.....

Dường như hiểu cảm thụ của cô mà động tác của hắn càng thêm tàn nhẫn, chẳng những hôn gáy và vành tai, tay còn trực tiếp dò vào quần lót của cô, tìm hoa tâm giữa hai chân cô.

Cái chạm như điện đánh mãnh liệt làm cô tỉnh lại, cô trợn to đôi mắt sương mù, hoảng sợ hô to –

Ngừng!..... Dừng lại.....

vì sao muốn ngừng? Cô rõ ràng rất muốn mà..... Hắn xốt xa cười một cái, đầu ngón tay lại tiếp tục trêu đùa.

Không muốn..... Tôi không muốn.....

Cô liều mình lắc đầu giãy dụa, cuối cùng cũng không biết sức lực ở đâu ra, đột nhiên kinh hô lên: Không muốn–

Một tiếng hét to cô mở to hai mắt, lại phát hiện hình ảnh mình bị La Ẩn ức hiếp biến mất, cô vẫn như cũ mạnh khỏe ngồi ở trên ghế, quần áo chỉnh tề, trên tay thậm chí còn cầm một đóa hoa sen.

Đây là..... chuyện gì nha?

Cô giật mình kinh ngạc ngầy người vài giây, trong đầu một mảnh hỗn độn thật lâu không thể hoàn hồn.

Cô làm sao vậy? Nằm thấy ác mộng sao? Giọng nói của La Ẩn như kéo cô từ trong mê loạn trở về thực tế.

Cô hoảng mất xoay người quay đầu nhìn về phía La Ẩn, chỉ thấy hắn đang từ ghế đứng dậy, môi chứa nụ cười đùa cợt đi về phía cô: Lần đầu tiên có học trò ngủ ở trong phòng học, thậm chí còn nằm mộng, cô thật đúng là không giữ mặt mũi cho tôi nha!

Thật xin lỗi..... Cô ngượng ngừng đứng lên, cúi đầu, chải lại mái tóc, vẽ mặt xấu hổ.

Cô thì ra đang ngủ! Như vậy, tất cả..... Đều là mộng sao?

Là mộng.....

Nhưng mà vì sao cảm giác lại chân thật như vậy? Thân thể thậm chí còn lưu lại phần kích động kia, La Ẩn hôn, vuốt ve, còn có hơi thở ...tất cả khắc sâu ở trong tâm trí cô.....

Run rẩy vây quanh chính mình, cô vừa sợ lại hoảng, tâm tính thiện lương rối loạn cả lên.

Cô nằm mơ cái gì? Kêu thật lớn nha. Hắn đi đến trước mặt cô, nghiêng người nhìn cô tò mò hỏi.

Tôi..... Cô kinh hãi lui về phía sau, đột nhiên ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn lại ở trong nháy mắt trở nên đỏ ửng.

Cô làm sao có thể nói chuyện cô nằm mộng như thế nào nha? Quá trình đó làm cô khó chịu lại có chút hoang đường, cô chỉ muốn nhanh chóng quên mất, làm sao còn có thể nói ra miệng nha.

Kỳ quái, cô có khỏe không? Mặt cô rất đỏ, hô hấp cũng rối loạn..... Hắn đưa tay khẽ chạm vào má của cô.

Đầu ngón tay hắn truyền đến xúc cảm quen thuộc, cô nhớ tới hắn ở trong mộng làm chuyện gì với cô, nhớ tới chính mình mãnh liệt phản ứng cô không khỏi vùng tay hắn ra lớn tiếng kinh hô: Không nên đụng vào tôi!

Mặt hắn sừng sốt kinh ngạc một chút,.

Cô ngầy người vài giây, mới giật mình thấy chính mình quá mức thất lễ, bật thốt lên: Thật có lỗi, tôi..... tôi có chút không khỏe.....

Phải không? Vậy hôm nay ngừng tại đây đi, cô về nghỉ ngơi sớm một chút! Hắn gạt đầu, cũng không trách cứ cô.

Vâng, cảm ơn anh, tôi đi đây..... Cô cúi đầu không dám nhìn hắn, vội vàng lấy cái túi đi ra khỏi cửa.

Hướng Uyển Thanh. Hắn đột nhiên gọi tên cô.

Gì? Cô cứng ngắc xoay người.

Ba giờ buổi chiều thứ tư tuần sau phải đi học, đừng quên nha. Hắn nhắc nhở cô.

Tôi biết rồi..... Tạm biệt. Cô nhìn hắn gật đầu một cái,sau đó khăn cấp lao ra cửa.

Hắn đi đến cạnh cửa nhìn chằm chằm bóng người hốt hoảng rời đi, hắn vươn đầu lưỡi liếm liếm khóe miệng,chạm rãi gợi lên một nụ cười lạnh quỷ dị.

Hương Uyển Thanh có lẽ là một cực phẩm nha!

Môi của cô ngọt và rất ngon miệng, bộ ngực sữa của cô cao nhon nằm gọn trong tay hắn, quan trọng hơn là phản ứng của cô quá mãnh cảm, toàn thân tản ra mùi hương hoa hồng đậm đặc, hại hắn vừa rồi thiếu chút nữa không khống chế được.....

Ha ha, đùa cô ấy thật sự rất có thú vị, hắn từng bước một muốn cô bước vào mộng cảnh trầm luân, hắn muốn cô mê hắn, vì hắn mê muội, vì hắn dâng hết thấy mọi thứ.

Bao gồm linh hồn của cô cùng với tim của cô.

15. Chương 15: Chương 15

Không –

Tiếng gào thét mơ hồ từ trong miệng Hương Uyển Thanh bật ra, tiếp theo cô kinh hãi mở mắt ra, nhảy dựng lên,tim đập như sấm thật lâu không thể bình thường.

Cô lại nằm mơ! Hơn nữa cảnh trong mộng đều giống nhau nha.

Ở trong mộng La Ấn luôn đứng ở xa xa nhìn chằm chằm vào cô, cô nhìn thấy liên tâm hoảng ý loạn, nhìn thấy cô liền khó thở, cặp mắt thâm thúy của hắn giống như hai hồ sâu thăm lóe ra từ tính thần bí hấp dẫn cô, dụ cô.Khi hắn chăm chú nhìn cô không kìm nén nổi chạy về phía hắn , đầu tựa vào vai hắn, lộ ra trọn vẹn cùng hắn nhiệt liệt hôn môi triền miên, nhưng mà ngay lúc cô bị hôn đến trời đất quay cuồng, La Ấn ôm cô nhưng lại đột nhiên biến thành hồ ly, mở miệng sắc nhọn nhìn cô, hướng về phía ngực của cô cắn xuống –

Mỗi khi vào lúc này cô sẽ từ trong mộng bừng tỉnh, sau đó hồi hộp ngồi chờ trời sáng.

Cô không biết tại sao mình lại như vậy, lần trước từ phòng hoa trở về,cô giống như gặp ma mỗi ngày mơ thấy ác mộng, cảnh trong mơ giống như ở phòng hoa nha, cảm giác thật đến nỗi cho dù tỉnh lại cô vẫn có thể cảm nhận được trên môi truyền đến hơi thở nóng rực của La Ấn, thậm chí sức lực hắn ôm lấy cô, cũng còn còn sót lại ở trong cơ thể cô giống như hắn vừa rồi ngay tại bên người cô.....

Run rẩy níu chặt lấy cổ áo của mình,cô lao xuống giường kéo rèm cửa sổ ra thất thần nhìn bốn phía trong phòng, chỉ sợ La Ấn thật sự xuất hiện ở trong phòng cô.

Ngoài phòng có chút ánh sáng chiếu vào phòng ngủ , bên trong chỉ có một mình cô nào có bóng dáng La Ấn?

Thở dài một hơi cô vô lực ngồi trở lại trên giường, cả người bởi vì trước đó khấn trương mà cảm thấy vô cùng mệt mỏi, nói thật cô đã chịu không nổi loại hành hạ khó có thể giải thích này, tuy rằng ban ngày thanh tỉnh cô lần nữa nói cho chính mình đừng nữa suy nghĩ miên man, nhưng mỗi khi đến ban đêm,La Ấn sẽ không mời mà đến, ở trong mộng quấy nhiễu cô, khiêu khích cô hại cô ngủ không ngon, trần trọc trở mình, lo sợ bất an.

Rốt cuộc nên làm như thế nào mới có thể thoát khỏi cơn ác mộng quỷ dị này?

Cô thống khổ xoa tóc, vừa vận thoáng nhìn thấy trên lịch bàn có vòng ngày kia, tim cô chợt thất lại.

Một tuần qua rất nhanh, hôm nay lại đến thời gian lần thứ hai đi học, cứ nghĩ đến cô lại một mình đối mặt với La Ấn, cô liền càng thêm lo lắng bất an.

Nói thực ra cô sợ hắn, sợ ánh mắt hắn như tràn ngập ý đồ nào đó, sợ hắn giấu ác ý sau khuôn mặt tươi cười, sợ hắn trên người hắn biểu lộ dã khí.....

Càng sợ mị lực của hắn!

Hắn trời sinh phái nữ có phẩm chất đặc biệt, một ánh mắt, một cái mỉm cười cũng đủ có thể làm cho phái nữ thật lòng, ý loạn tình mê, chỉ cần hắn ngoắc ngoắc ngón tay, đại khái không có cô gái nào cự tuyệt được hắn.

Cô không phải thánh nhân, cô cũng biết chính mình đã bị hắn ảnh hưởng như thế nào mới có thể nằm thấy ác mộng, người đàn ông kia có bao nhiêu nguy hiểm cô so với ai khác đều rõ ràng, con gái chỉ cần nhất tiếp cận hắn sau đó tuyệt đối không thể nào lui lại.

Như vậy không được, cô tốt nhất đừng nữa đi đến Xuân Lưu Hoa, cũng đừng lại học cái gì hoa nghệ, nếu còn học nữa cô sẽ điên mất.

Vì tốt cho cô cũng vì Lưu Chí Tuyên, cô nhất định phải cách La Ẩn xa một chút.....

Hướng Uyển Thanh tự nói với chính mình như vậy, quyết định chờ trời sáng gọi điện thoại nhanh cho La Ẩn, trực tiếp nói cho hắn biết cô không thể đi học.

Đúng, chính là như vậy, đem phiền chuyện lòng nhanh chóng giải quyết, cô ứng phó với người của Lưu gia cũng đã đủ mệt, không cần vì việc cắm hoa này gia tăng thêm gánh nặng ỉn.

Đương nhiên chuyện này cô cũng không cần xin phép Lưu Chí Tuyên, nếu không hắn nhất định lại hỏi một đống lớn vấn đề.....

Vừa nhắc đến Lưu Chí Tuyên cảm xúc của cô vội chuyển biến, nhin không được nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Một năm qua cô ở chung với Lưu Chí Tuyên cũng không phải rất vui vẻ, Lưu Chí Tuyên thích can thiệp việc liên quan đến cô, ăn cái gì, mặc cái gì, nghỉ ngơi ở đâu hắn đều quản, hơn nữa còn phải báo cáo hành tung của cô, giống như không nắm giữ tất cả liên quan đến cô hắn sẽ không an tâm. Ngoài ra cô còn phát hiện, cô càng không muốn làm chuyện gì thì hắn càng muốn bắt cô đi. Nếu cô kháng cự hắn sẽ không vui, có khi còn có thể giận giữ vì không phá hư quan hệ hai người, đến sau cô đành phải thỏa hiệp để hắn tùy ý an bài.

Giống như chuyện học cắm hoa lần này, cô rõ ràng nói không muốn học, hắn lại nói cô không thể không học, loại bị bắt buộc này làm cô buồn bực lần lượt tích lũy xuống dưới, trở thành bóng ma trong lòng cô thủy chung hóa không đi.

Cho nên lần này cô muốn mượn chuyện nho nhỏ này để phản kháng, để cho Lưu Chí Tuyên biết rõ cô cũng có ý tưởng của mình, dù sao tình yêu chân chính không phải là hai người nên tôn trọng lẫn nhau sao?

Càng nghĩ càng thấy hợp tình hợp lý, tâm tình cũng rộng mở trong sáng, cô cười tự cổ động mình sau đó lại trở lại trên giường, tính thừa dịp trước khi hừng đông ngủ thêm một chút, đem mệt mỏi mấy ngày qua bồi bổ trở về.

Khi cô mơ mơ màng màng ngủ đi, chuông điện thoại lại đột nhiên vang lên.

Cô từ từ nhắm hai mắt, sờ soạn tìm di động, một hồi lâu mới từ sau chiếc gối tìm được chiếc di động không ngừng vang lên, mang theo nòng đậm buồn ngủ lên tiếng: Ai vậy?

Hướng Uyển Thanh, tôi là La Ẩn, đã quấy rầy đến cô sao? Giọng La Ẩn dịu dàng mà trầm thấp từ một đầu khác truyền tới.

Vừa nghe giọng của La Ẩn, cô xoay mình mở to hai mắt, cơn buồn ngủ đều bị dọa chạy.

La..... La tiên sinh? Cô hoảng sợ ngồi dậy, đầu lông mày đột nhiên bị quấy rầy mà thấy hơi đau.

Cô còn ngủ sao? Giọng của hắn có chút giễu cợt.

Ack..... đúng..... Cô nhìn lại thời gian một chút, mới có năm giờ rưỡi, hắn gọi điện thoại vội cho cô để làm gì nha?

Không! Chờ một chút, hắn vì sao có số điện thoại của cô? Trong ấn tượng cô không có nói cho hắn nha!

Cô ngạc nhiên nghĩ một chút, thật vất vả mới tâm trạng mới nhẹ nhàng trở lại giờ thì thấp thỏm không yên.

16. Chương 16: Chương 16

Cô hiện tại rảnh có không? Hấn lại hỏi.

Có chuyện gì? Cô có chút bất an.

Tôi giúp cô đặt hoa hôm nay rạng sáng sẽ có, tôi muốn đưa cô đi xem. Hấn giải thích.

Đặt hoa giúp tôi? Cô ngần ngại.

Loại hoa này vô cùng hiếm có, hôm nay vừa vận có thể dùng để học cắm. Nếu cô thích thì có thể dùng để bố hội trường trí hôn lễ.

Nhưng mà tôi..... Cô muốn nói cho hấn biết cô đã quyết định không đi học nữa.

Tôi đã ở dưới lầu nhà cô, mau xuống dưới đi! Hấn không cho cô có cơ hội mở miệng, trực tiếp nói trước.

Gì nha? Anh ở dưới lầu? Cô kinh hô. Hấn..... Hấn làm sao có thể biết cô ở nơi này nha?

Đúng vậy, tôi chờ cô, mười phút đồng hồ.

Chờ một chút..... Khoan đã! Khoan! Cô vội la lên nhưng hấn cũng đã cắt đứt thông tin.

Kinh ngạc cảm di động ngây ngốc vài giây, sau đó cô mới giật mình xông về phía ban công, nhìn xuống liền, quả nhiên La Ẩn một thân áo trắng đứng ở dưới lầu nhà trọ, còn ngẩng đầu lên nhìn cô vẫy tay.

Ông trời oiii!

Cô thắm hít mạnh một hơi, lùi người về phía sau quay đầu chạy vào trong phòng, lo lắng đi tới đi lui.

Tại sao cô luôn gặp người bá đạo như vậy nha? Lưu Chí Tuyên cũng vậy, La Ẩn cũng vậy, chẳng những không có thương lượng trước, sáng sớm để tìm đến cô để xem hoa, cũng không nhìn xem thời gian, lại càng không cho cơ hội suy nghĩ, đây không phải là rất kỳ quái sao?

Cô tức giận cắn môi dưới, dừng một chút, cuối cùng quyết định đi xuống lầu nói rõ ràng với La Ẩn.

Chạy nhanh rửa mặt chải đầu một chút, thay một bộ âu phục xong cô vội vàng đi thang máy xuống lầu, khi ra khỏi cửa cô mới chán nản phát hiện chính mình lại bất tri bất giác làm y theo thời hạn hấn nói, trong vòng mười phút xuống lầu.

Chào. La Ẩn tựa bên cạnh xe, môi hấn chứa nụ cười quen thuộc nhìn cô.

Anh..... Anh tại sao có thể biết tôi ở nơi này? Cô trừng mắt nhìn hấn tìm lại bắt đầu không hiểu cảm thấy kinh hoàng.

Hôm nay hấn đem tóc dài buộc lên, làm hình dáng khuôn mặt tuần tú càng thêm rõ ràng, khuôn mặt dài nhỏ, mũi anh tuần, môi mỏng, ở dưới ánh sáng càng thêm rạng rỡ.

Cô đột nhiên nhớ tới lần trước mộng xuân ở phòng hoa, nghĩ đến nụ hôn nồng nhiệt kia có thể chìm chết người, cùng với đầu ngón tay của hấn ở trên người cô khơi mào tình dục, tim run lên cả khuôn mặt bỗng bừng đỏ hồng.

Dừng lại! Dừng nghĩ! Dừng mơ tưởng!

Cô kinh hoàng đối với chính mình liền lên tiếng nhắc nhở suy nghĩ của mình, vội vàng đem ánh mắt từ trên mặt hấn dời đi.

Tôi nhờ Lưu phu nhân nói cho tôi biết, bởi vì bố trí hôn lễ phải thảo luận với cô trước cho nên cần giữ vững liên lạc. La Ẩn giải thích.

A..... Về mặt cô không yên tâm đáp một tiếng.

Sắc mặt cô tái nhợt, tối hôm qua không ngủ được sao? Hấn nhìn chăm chăm vào cô.

Tim cô chấn động giống như bị phát hiện bí mật gì đó, vội vàng vỗ về mặt mình nhiều lần phủ nhận, Không, tôi ngủ rất ngon giấc, vô cùng tốt.....

Hình ảnh phức tạp trong mơ tuyệt không thể cho hấn biết.

Thật không? Vậy là tốt rồi, nhưng đừng bởi vì người không khỏe mà bỏ rơi buổi học trưa. Hấn chế nhạo nói.

Thật ra tôi vừa muốn tìm anh, có liên quan đến chuyện học..... Cô vội vàng tiếp lời.

A, không còn thời gian nữa lên xe rồi bàn đi! Hấn mở cửa xe đẩy cô lên xe.

Đợi chút,tôi xuống dưới là muốn nói cho anh biết,tôi không muốn ngắm hoa, tôi chỉ muốn ở nhà nghỉ ngơi..... Cô đứng ở trước cửa xe, quay đầu nhìn hấn kháng nghị.

Nghỉ ngơi đối với cô là vô dụng,cô phải đi ra ngoài một chút mới có thể giải trừ áp lực trong lòng. Hấn nhếch khóe miệng liên.

Tôi cũng không có áp lực gì hết. Cô lớn tiếng làm sáng tỏ.

Đừng phủ nhận, đường cong bả vai cô cứng rắn giống như đá, hơn nữa khuôn mặt u sầu,cô như vậy mà giống một cô dâu sắp kết hôn sao.

Cô ngây ngẩn cả người.

Có rõ ràng như vậy không nha? Căng thẳng và lo lâu của cô đều giấu không được sao? Cả Lưu Chí Tuyên cũng đã nhìn ra sao?

Cô kinh hoàng bất an tự hỏi, có chút lo lắng ình ở trước mặt Lưu Chí Tuyên cũng hé ra khuôn mặt này không.

Đi thôi, đi cô sẽ rất vui vẻ, bởi vì tôi đặc biệt thích hoa này, thật ra là muốn dùng để giúp cô thiết kế hoa cưới. Hấn nói xong cứng rắn đẩy cô mạnh bên trong xe, đóng cửa xe lại rồi ngồi về phía người điều khiển.

Cô giật mình lẩm bẩm: Hoa cưới?

Đúng vậy,cô không phải còn hai tuần lễ nữa sẽ kết hôn sao? Hôm nay tôi muốn lấy một ít về thử dùng. Hấn cười khởi động xe, rất nhanh chạy vào đường tắt.

Còn có hai tuần..... Cô cũng chưa nghĩ đến thời gian trôi qua nhanh như vậy...sắp đến hôn lễ.

Vừa nghĩ đến việc này trong lòng cô đột nhiên cảm thấy buồn bực.

Tốt lắm, đừng nhúu lại mảy mủn,tôi đưa cô đi xem hoa nhất định cô sẽ thoải mái rất nhiều. La Ấn vừa lái xe vừa nói.

Thoải mái? Cô cúi đầu nhìn các đốt ngón tay đặt trên gối đã trở nên trắng bệch.Ở trong lòng thâm than cùng hấn cùng một chỗ, ai có thể thoải mái được nha?

Như vậy ngồi ở bên trong xe, trong không khí tất cả đều hơi thở âm trầm của hấn, trong lúc hít thở cả khoang ngực như bị hơi thở hấn chiếm cứ, trốn cũng không thể trốn.

Cô đem mặt chuyển sang hướng cửa kính xe, cẩn thận hít thở, điều chỉnh phòng lên khác thường.

Vì hôn lễ của cô,tôi đặc biệt giúp cô chọn lựa một loại hoa vô cùng đặc biệt. Hấn lại nói tiếp.

Hoa gì? Cô có điểm tò mò.

Đi xem rồi biết, hôm nay lấy trước vài đóa trở về cắm, cô có thể thử buộc một vòng hoa.

Nghe hấn nhắc tới cắm hoa,cô lập tức quay đầu vội la lên: Tôi muốn nói với anh,tôi không muốn học cắm hoa.

Gì nha? Mới học một lần mà đã không muốn học nữa sao? Hấn dường như không kinh ngạc chẳng qua là cười nhẹ.

Tôi cảm thấy chính mình không thích hợp học hoa nghệ..... Cô thuận miệng tìm đại một lý do.

Rất nhiều người cũng không biết mình thích hợp cái gì, Hướng Uyển Thanh, cô không phải muốn trốn tránh chứ? Hấn quay đầu liếc cô một cái, ở trong lòng âm thầm cười lạnh.

Muốn chạy trốn sao? Quả nhiên cảm giác đặc biệt nhạy cảm, đối với người con gái vào lúc này đã sớm bị hấn xẹt điện đầu óc choáng váng, cô lại còn có lý trí chống cự hấn, có thể thấy được đạo hạnh đúng là không ít.

Nhưng giây dựa nhiều hơn nửa cũng chỉ là uống phí sức lực, nếu đã bị hấn để ý rồi cô muốn bỏ chạy cũng chạy không được.

17. Chương 17: Chương 17

Trốn tránh? Tôi có cái gì phải trốn tránh nha? Cô không thích ngữ khí phỏng đoán của hấn.

Cô trốn tránh khá nhiều nha, cô trốn tránh việc mẹ mình chết để cô đau khổ, trốn tránh chính mình yếu đuối, trốn tránh những việc mình không thích, cho nên cô chạy trốn tới bên cạnh Lưu Chí Tuyên, chỉ vì nhờ hấn đến giúp cô nhưng sự thật mang đến đủ loại áp lực. Hấn không chút khách khí nhắm thẳng vào vết thương của cô.

Sắc mặt cô đại biến, trợn mắt nhìn chằm chằm vào hấn. Anh.....Anh làm sao có thể biết chuyện của tôi nha?

Tôi đối với bối cảnh học trò hiểu biết một chút, như vậy mới có thể câu thông. Hấn mỉm cười.

Anh như vậy đã vi phạm, La tiên sinh, tôi cũng không muốn câu thông cùng anh, hơn nữa tôi cũng không muốn học cắm hoa, xin cho tôi xuống xe. Cô tức giận thấp giọng nói.

Cô hiện tại muốn rút lui đã quá muộn, Hướng Uyển Thanh, vị hôn phu của cô hôm kia mới thay cô đóng học phí, hơn nữa hấn ngay cả tiền đặt cọc bố trí hội trường hôn lễ cũng đã đưa, số tiền này tuyệt không ích cô không chịu học không phải rất có lỗi với hấn sao? Hấn lại nói tiếp.

Cái gì..... Cô ngây ngẩn cả người.

Theo tôi thấy, Lưu tiên sinh vô cùng coi trọng cô nha, cô đương nhiên sẽ không để cho hấn thất vọng, đúng không? Hấn cố ý lấy Lưu Chí Tuyên đến áp cô.

Nàng nhú lại mày không biết nên trả lời như thế nào.

Lưu Chí Tuyên lại lên thay cô quyết định, hấn cho tới bây giờ cũng không hỏi ý kiến của cô.....

Chưa bao giờ hỏi.....

Vì sao không nói? Chẳng lẽ học giờ của tôi làm cô chán ghét vậy sao? Hấn lấy nhu áp công.

Tôi..... Cô ngẩn người.

Hoặc là cô chán ghét tôi? Về mặt hấn có chút bi thương.

Không..... Không phải..... Cô vội vàng lắc đầu.

Hay là thái độ của tôi làm cô cảm thấy không thoải mái? Nếu là như thế thì tôi sẽ tận lực sửa đổi, được không? Hấn nói xin lỗi.

Cô lần đầu tiên nhìn thấy hấn khách khí như vậy có chút không quen, không khỏi bật thốt lên làm sáng tỏ: Không phải bởi vì anh, mà là vấn đề của tôi.

Cô có vấn đề gì? Vấn đề gì? Hấn nhú mày chuyển hướng sang cô.

Tôi..... Vấn đề lớn nhất của tôi chính là mỗi lần gặp mặt anh cả người liền không khỏe, chẳng những đầu óc hỗn loạn, ngay cả tim cũng loạn đi theo, thậm chí còn luôn xuất hiện ảo giác nghiêm trọng!

Cô rất muốn lớn tiếng nói ra cô bị quấy nhiễu ra sao, nhưng mà chuyện này cô làm sao có thể mở miệng nha?

Tôi..... gần đây thấy người không khỏe lắm. Cô cúi đầu nói chỉ có thể lấy thân thể để thoái thác.

Người không khỏe thì càng hẩn là học hoa nghệ, học cái này không chỉ có thể tu dưỡng tính tình, còn có thể điều hòa áp lực. Hẩn cười nói.

Thật không? Cô cười khổ. Hẩn tại sao lại biết cô có áp lực cần phát ra nha!

Chẳng qua là tôi hy vọng thân thể không thoải mái không phải là lý do cô muốn trốn tránh tôi nha. Hẩn quay đầu nhìn cô, lại bổ sung thêm một câu.

Tim cô căng thẳng, bất an ngẩng đầu nhìn hẩn, vừa vặn chống lại cặp mắt hẹp dài câu hồn kia, một loại cảm giác kỳ lạ thoáng chốc lủi vào toàn thân, làm cho cô không thể động đậy.

Thình thịch! Thình thịch!

Cô nghe thấy được tiếng tim đập của mình giống như con ngựa hoang thoát dây cương.....

Chờ sau khi nhìn thấy hoa này tôi cam đoan tinh thần của cô phần chấn không ít, khi đó cô quyết định có muốn tiếp tục học hay không cũng chưa muộn! Hẩn quan tâm nói, sau đó dời tầm mắt, tăng nhanh tốc độ của xe.

Xe vững vàng vọt về phía trước, tim của cô nhấp nhô như sóng biển, cả người đột nhiên cảm thấy một trận khủng hoảng.

Có lẽ cô thật là đang trốn tránh, chẳng qua cô muốn chạy trốn không phải là La Ẩn, mà là cái lý do La Ẩn đã nói, việc đó ngay cả chính cô cũng không dám suy nghĩ.....

.....

Hương Uyển Thanh trừng hai mắt, nhìn hơn mười đóa hoa hồng phấn màu xanh xinh đẹp kia, miệng nhin không được phát ra liên tiếp tán thưởng.

Trời ạ! Đẹp quá! Làm sao có hoa đẹp như vậy nha.....

Gần hơn hai giờ ngồi trong xe, La Ẩn đưa cô đi vào vườn hoa tư nhân ở trong rừng, địa điểm hẻo lánh nhưng cảnh sắc hợp lòng người, vừa xuống xe hơi sương trong suốt lạnh lẽo ập đến khiến cho cô run lên.

Ông chủ của vườn hoa này là một ông lão, La Ẩn gọi ông là bác Phúc, dáng người gầy gò da ngăm đen, thoát nhìn rất ôn hòa, bất quá cô lại cảm thấy trên người ông có một bóng ma kỳ lạ, nhìn thế nào cũng thấy quái bởi vậy cũng không dám rất tiếp cận, tận lực bảo trì khoảng cách.

Bác Phúc dường như đã chờ từ sớm, vừa thấy La Ẩn liền nhiệt tình nói chuyện với hẩn, sau đó lập tức dẫn bọn họ đến hoa viên xem hoa mà La Ẩn đặt hàng.

Cô đi vào hoa viên, vừa nhìn thấy hoa này liền lập tức trợn tròn mắt.

Khắp vườn hoa có đủ loại hoa hồng đủ loại kiểu dáng, hơn nữa chỉ loại hoa hồng hiếm thấy bình thường chưa thấy qua, rực rỡ nhồi vào con người của cô.

Mà trong đó chói mắt nhất đúng là đóa hoa hồng màu xanh làm cô nhin không được lớn tiếng thán phục!

Đây thật là hoa hồng sao? Là thật sao? Thật sự có có hoa đẹp như vậy sao..... Cô thì thảo giống như nói mê, áp lực tích tụ rốt cục giống như hoa nở rộ ra thiệt tình mỉm cười.

La Ẩn ở một bên nhìn cô, đối với phản ứng của cô so với với còn cảm thấy hứng thú hơn.

18. Chương 18: Chương 18

Hương Uyển Thanh cười rộ lên dáng vẻ xinh đẹp vô cùng, độ cong của đôi môi, đường cong của lông mày cùng với ánh sáng trong con người đều làm cho cô càng thêm động lòng người.

Chỉ tiếc là cô luôn nghiêm mặt, luôn hậm hực không vui, linh hồn của cô đang bị chính cô giam cầm cho nên chỉ còn chờ có người thay cô giải phóng.

Để hấn đến thay cô giải phóng.....

Hấn quý dị cười cười, tới gần ở bên người cô nhẹ giọng nói: Hoa này có cái tên rất đẹp,gọi là Lam công chúa .

Lam công chúa? Cô ngạc nhiên nói.

Cao quý thanh lịch, độc nhất vô nhị, đây chính là tôi nghiên cứu đã lâu mới cho ra chất lượng tốt giống. Hấn nói xong đưa tay nhẹ nhàng sờ lên lá hoa.

Anh nghiên cứu? Cô quay đầu nhìn hấn, càng thấy kinh ngạc hơn.

Đúng vậy, Lam công chúa là đích thân tôi chăm chút,hấn cũng thật lợi hại tôi chưa từng thấy qua loại hoa hồng này! Bác Phúc cười nói.

Đúng, rất lợi hại..... Cô cũng không thể không bội phục, hoa ma pháp sư quả nhiên danh bất hư truyền.

Hoa này vừa mới thử liền thành công,nó tượng trưng cho xử nữ, chính là được dung trong hôn lễ của cô. Hấn cười nhìn cô.

Hôn lễ của tôi ? Cô trợn to hai mắt.

Đúng vậy, tôi vì cô xây dựng một hôn lễ mộng ảo từ trước đến nay chưa từng có, toàn bộ dùng Lam công chúa đến bố trí, từ cổng vào đến sân khấu.....

Tất cả sao? Theo như lời hấn nói cô không khỏi tưởng tượng hôn lễ này sẽ đẹp như thế nào a.

Đến lúc đó, cô sẽ là cô dâu xinh đẹp nhất toàn thế giới. Hấn nói xong liền hái một đóa hoa hồng xanh lên ngửi, sau đó chậm rãi cầm hoa hồng xanh trong tay cắm ở rãnh tai của cô.

Một cảm giác tê dại từ lỗ tai phát tán toàn thân,cô nín thở nhìn hấn, cả người bị mùi nồng đậm của hoa hồng vây quanh, làm cho cô mất thần cũng mất hồn.

Rất đẹp, cô cùng hoa này..... rất tương xứng. Hấn nhìn chăm chú vào cô trong lòng lại cười lạnh.

Cô gái xinh đẹp này đã rơi vào tay hấn, tim của cô đã là của hấn.....

Cô thiếu chút nữa chìm đắm ở trong mắt hấn, may mắn bác Phúc vào lúc này hô to một tiếng, mới đưa cô đang lún xuống bừng tỉnh.

Ai nha! Có đóa hoa bị côn trùng ăn! Con rệp đáng ghét! Dám ăn vụng hoa của ta..... Mắt bác Phúc vô tình phát hiện một đóa hoa Lam công chúa bị sâu ăn tức giận đến oa oa kêu to.

Cô rùng mình vội vàng quay đầu ra, đi về phía hoa kính, cúi đầu làm bộ ngắm cảnh hoa để che dấu tâm trạng mình.

La Ân đem tất cả dáng vẻ hốt hoảng của cô đặt trong mắt, nở nụ cười quý dị.

Cô ta là con mồi kế tiếp sao? Hồ vương. Bác Phúc lặng lẽ đến gần bên cạnh hấn lộ ra nụ cười quái dị.

Nhỏ giọng một chút, lão khỉ già. La Ân quăng cho bác Phúc một cái liếc mắt lạnh lẽo.

Đây là người thứ mấy rồi? Người ăn nhiều tim của phụ nữ như vậy, còn chưa đủ sao? Bác Phúc châm chọc nhìn hấn.

Đây là chuyện của tôi, người đừng quản nhiều, người chỉ cần an phận giúp tôi trông giữ vườn hoa này là được. Hấn hai tay hoàn ở trước ngực, nghiêm khắc nói.

Tôi chỉ là sợ người không ngừng sát sinh, nghiệp chướng tạo nhiều , ngược lại hoàn toàn ngược lại a! Bác Phúc lắc đầu.

Hấn biết La Ân đã đã vài trăm năm, một lần nhân duyên tế hội La Ân cứu hấn đang bị thương nặng, hấn vì báo ân tự nguyện thay hấn trông coi vườn hoa. Trăm năm qua,ông vẫn là người làm vườn của hấn,bởi vì dựa vào La Ân cũng hiểu được tu hành, cuối cùng rốt cục cũng sửa được một bộ dáng hình người, chẳng qua sau khi mặt trời lặn biến mất, vừa vào đêm hấn lại biến trở về nguyên dạng hình khỉ.

Hắn có thể biến thành hình người ngắn ngủi như vậy đã cảm thấy hài lòng, nhưng La Ẩn vẫn không muốn buông tha cho, đem hết các loại phương pháp chỉ vì biến thành một hình người chân chính, người ngoan cố chấp nhất như hắn ngay cả ông cũng không làm gì được.

Người biết cái gì? Tim của phụ nữ chính là được liệu trợ giúp tôi thành người mà thôi. Hắn khê gắt.

Nhưng nhất định là tánh mạng kia sao! Nhìn một cô gái đáng vẻ xinh đẹp, khí chất ưu mỹ tinh khiết cùng các cô gái bình thường không giống nhau, người thật ăc cô ta sao? Bác Phúc nhìn Hương Uyển Thanh cảm thấy này cô gái rất đặc biệt.

“Hừ! Người được vài năm đạo hạnh của ta cho nên cũng là biết nhìn hang. Hương Uyển Thanh xác thực không giống với các cô gái bình thường, bởi vì cô ấy là thiên nữ. La Ẩn tinh nhuệ nhìn Hương Uyển Thanh đang cúi đầu ngắm hoa.

Cô ta là thiên nữ?! Bác Phúc kinh hô mặt biến sắc.

Đúng vậy, cô ấy nhìn thấy được nguyên hình của ta. Hắn cười lạnh.

Cái gì? Vậy sao cô ấy còn dám cùng người cùng một chỗ? Bác Phúc ngạc nhiên nói.

Cô chuyển sinh làm người phạm, thiên nhân không còn, đạo hạnh cũng ít đi bởi vậy cô ta nghĩ rằng cô nhìn thấy đều là ảo giác.

Nếu cô ta là thiên nữ, người còn dám chạm vào cô ấy? Bác Phúc kinh hoảng nói.

Có cái gì không dám?Ta lấy đạo hạnh cô cô ta đối với ta mà nói cũng rất hữu dụng. Hắn lãnh khốc nở nụ cười.

Người không sợ cô ấy là sứ giả chủ tử người phái tới thu phục người sao?

Chủ tử của ta sẽ không khó khăn như vậy, hắn muốn bắt ta trở về từ lúc ngàn năm trước liền ra tay, sẽ không chờ tới bây giờ. Nói đi nửa bằng Hương Uyển Thanh này mà cũng muốn thu phục ta? Đúng là rất buồn cười. La Ẩn ngạo nghễ nhún lại đôi mắt hẹp dài.

Vấn đề là chủ tử của người sẽ từ bỏ ý đồ dễ như vậy sao? Bác Phúc đối với vị chủ tử mấy ngàn năm nay đều án binh bất động cảm thấy sợ hãi.

Nghe nói năm đó hồ, khuyến, phượng, điều, bốn linh thú lên trời đại náo lên trời xuống đất, tất cả mọi người đều bó tay, cuối cùng là vị kia tiên nhân ẩn cư nhiều năm ra mặt thu phục, mới bình ổn cuộc hỗn loạn kia. Nay tứ thú lại thoát đi, vị tiên nhân kia cũng không nghe thấy cũng không hỏi, nghĩ như thế nào cũng không đúng lắm.

Hắn là muốn nhìn một chút năng lực của ta sao? Hắn nhận định ta vĩnh viễn đều là súc sinh không bao giờ có thể thành người, ta liền nhất định phải biến thành người, để cho hắn nhìn rõ sự lợi hại của ta. Hắn ngẩng đầu lên khiêu khích nhìn bầu trời bao la.

19. Chương 19: Chương 19

Tthận trọng từ lời nói đến việc làm nha Hồ vương, nói không chừng hắn hiện tại đang theo dõi từng việc làm của người nha. Bác Phúc hoảng sợ ngẩng đầu.

Vậy làm cho hắn xem đi! Ta rất nhanh có thể thoát khỏi trói buộc của hắn, trở thành một con người chân chính..... Hắn nói xong nhìn về phía Hương Uyển Thanh, khéo miệng gợi lên.

Nhưng mà người tu luyện lâu như vậy thủy chung vẫn không thay đổi một chút, người không thấy là có điểm kỳ quái sao? Có thể chủ nhân của người đã để phũ chú gì trên người người hay không nha..... Bác Phúc khó hiểu nhìn mặt hồ của La Ẩn.

Trong lòng La Ẩn run sợ, khuôn mặt tuần tú trầm xuống.

Vấn đề này hẳn không phải không nghĩ tới, năm đó thoát đi tiên giới vốn tưởng rằng sẽ có một cuộc đuổi bắt, nhưng mấy ngàn năm nay tiên nhân vẫn không có áp dụng hành động gì, tất cả yên tĩnh làm người ta bất an.

Mà nay lời của lão lại khơi mào nghi ngờ trong lòng hắn, phù chú, không phải không có khả năng, tiên nhân muốn cản trở tứ thú thành người, ai cũng đoán không ra hắn làm sẽ bày thủ đoạn đáng sợ nào.

Nhưng chuyện đến lúc này mặc kệ là phù chú hay là vũ khí gì hắn cũng không để ý, ai muốn ngăn cản hắn, hắn sẽ tiêu diệt tất cả, bởi vì hắn đã chờ lâu lắm rồi hắn không còn tính nhẫn nại.

Đang nhú lại hai hàng lông mày, phía trước Hường Uyển Thanh bỗng nhiên kinh hô một tiếng, tiếp theo một trận tiếng cười như chuông bạc vang lên.

Hắn ngẩng đầu liền thấy không biết từ nơi nào chạy tới một chú sóc con quần quít lấy mắt cá chân Hường Uyển Thanh, tuyệt không sợ người lạ.

Ha..... Thật đáng yêu..... Cô cười ngồi xổm xuống, lấy lòng bàn tay nhẹ nhàng xoa lông con sóc, con sóc lúc đầu nghịch ngợm hiếu động nhưng sau đó lại dựa đầu đưa cô vuốt ve, thậm chí còn nhảy lên trong lòng của cô làm nũng.

A, đó là con sóc trong rừng cây hoang, kỳ quái, bình thường nó không chịu đến gần người khác..... Bác Phúc già già đầu cảm thấy kinh ngạc.

Thật vậy không? Nhưng các người nhìn xem, nó rất dễ bảo nha! Hường Uyển Thanh ôm lấy con sóc, vừa xoa lên người con sóc vừa nhìn La Ẩn và bác Phúc thản nhiên mỉm cười.

Mây mù vùng núi mờ mịt, bóng hình xinh đẹp linh lung, cảnh tượng cô gái chơi súc vật sao mà quen thuộc như thế.....

La Ẩn giật mình, trong lòng vừa động.

Hường tiểu thư đối động vật rất thành thạo nha? Bác Phúc hỏi.

Không có a, tôi cho tới bây giờ không có nuôi qua súc vật. Hường Uyển Thanh lắc đầu.

Sao? Vậy thật đúng là kỳ diệu nha! Bác Phúc chắc chắn lấy làm hiếu kỳ.

Nhưng mà tuy rằng không có nuôi qua nhưng cảm giác lại giống như từng ôm qua như vậy..... Cô quay đầu, cảm thấy không biết khi thì chính mình cũng từng vỗ về một thân mềm mại da lông như vậy.

La Ẩn chậm rãi nhìn khởi hai hàng lông mày, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm cô.

Có thể sao?

Không, sẽ không khéo như vậy, không thể nào.....

Hắn ở trong lòng tự hỏi tự đáp, khuôn mặt tuấn tú bịt kín một tầng bụi sáp.

Sóc ở trong lòng Hường Uyển Thanh oa oa một thời gian, lại bỗng nhiên nhảy ra chạy về cây đại thụ, cô nhìn thấy đáng vẻ hoạt bát lui thẳng về rừng cây, nhìn không được cười khẽ.

Sóc con này thật sự rất đáng yêu..... Cô cười nhìn về phía La Ẩn, lại phát hiện hắn đang dùng một loại ánh mắt kỳ lạ nhìn cô cho nên nụ cười lập tức cứng ở trên mặt.

Hắn làm sao vậy? Cô có chút bồn khoăn.

Vườn hoa có rất nhiều hoa, chúng ta đi hái thêm một ít hoa nữa, hôm nay chúng ta học ở đây sau đó xuống núi. La Ẩn đột nhiên nói.

Chúng ta phải học ở trong này sao? Cô ngẩn người.

Nếu đã đến đây thì không nên vội vã trở về, trên núi không khí thanh tịnh, hoa lại nhiều. Ở nơi này học cô sẽ không ngủ gà ngủ gật. Hắn khẽ cười chế nhạo.

Cô đương nhiên biết hần đang giễu cợt cô, mặt đỏ lên ngượng ngùng nói: Nhưng mà tôi không có nói cho Chí Tuyên biết hôm nay đi ra ngoài.....

Ai là Chí Tuyên? Bác Phúc xen mồm.

Vị hôn phu của cô ấy. La Ẩn thay cô trả lời.

Cô đã có vị hôn phu sao? Tôi còn nghĩ đến cô là bạn gái của thầy La nha! Bác Phúc nói xong nhanh chóng ném cho La Ẩn một ánh mắt trách cứ.

Người ta đã có vị hôn phu còn không buông tha như vậy có chút quá đáng nha. Ánh mắt hần chính là nói như vậy.

La Ẩn đáp lại bằng nụ cười cuồng vọng. Vậy thì thế nào .

Không phải đâu..... Hướng Uyển Thanh đỏ mặt nhẹ nói.

Thật đáng tiếc, hai người thoát nhìn rất xứng đôi nha! Bác Phúc mở ra nụ cười đùa giỡn nhìn La Ẩn nháy mắt.

Xin đừng nói lung tung! Cô vội la lên.

Thật không? Tôi đây có phải nên đoạt lấy cô ta hay không? La Ẩn ngắm Hướng Uyển Thanh liếc mắt một cái,giở trò đùa dai.

La tiên sinh! Xin đừng nói giỡn..... Trong lòng Hướng Uyển Thanh hít mạnh một ngụm khí, trừng lớn hai mắt.

Ai nói tôi đang nói giỡn? Tôi rất thật tình nha. La Ẩn vút cho cô một nụ cười bí ẩn, xoay người đi vào con đường mòn khác.

Hướng Uyển Thanh ngây ngốc đứng ở chỗ cũ, chỉ số tim đập càng ngày càng tăng.

Coi chừng nha thầy La cũng là người đối nghịch với phụ nữ, người đào được hần coi trọng chưa từng có một ai thoát được, chưa từng có. Bác Phúc tiến đến phía sau cô thấp giọng cảnh cáo, sau đó lập tức tránh ra.

Cô quay đầu nhìn chằm bóng dáng của bác Phúc, không rõ hần có ý tốt nhắc nhở hay là lên tiếng đe dọa?

Mau tới đây Hướng Uyển Thanh, cô còn sững sờ đứng đó làm gì nha? Tầng mây rất dày đại khái là sắp trời mưa, động tác chúng ta nhanh lên một chút. La Ẩn ở phía trước gọi cô.

Ừm..... Cô vội vàng theo sau, tâm tư cũng đã bị đảo lộn.

20. Chương 20: Chương 20

Thì ra sương mù cũng có thể làm quần áo ẩm ướt

Hướng Uyển Thanh đi theo La Ẩn ở trong vườn hái hoa, phát hiện sương mù đem làm quần áo và tóc của cô ẩm ướt, một cảm giác lạnh lẽo thấm vào xương cốt, cô đang cầm hoa nhìn sương mù đậm đặc bốn phía làm cho người ta mờ mịt phân không rõ phương hướng, nhin không được dừng lại động tác, ngựa đầu đón hơi nước như tơ kia, nhắm mắt lại hưởng thụ tính mệnh khó được.

Sau khi mẹ mất cô ở trong nhà họ Lưu cùng với Lưu Chí Tuyên, trong lúc đó trong lòng đã sớm mệt mỏi không chịu nổi, khó được ngày thanh nhàn như hôm nay, có thể tạm thời thoát khỏi việc vất vả đáng ghét, lẳng lặng để cho tâm tư thả lỏng nghỉ ngơi cái gì cũng đừng suy nghĩ.

Không biết qua bao lâu một hơi thở ẩm áp phút chốc tới gần, cô vội vàng mở mắt ra, rõ ràng thấy La Ẩn mặt gần trong gang tấc, một đôi con ngươi thâm triệt nhìn chằm chằm vào cô.

Cô kinh hãi đang muốn tránh ra nhưng hần lại bắt lấy bả vai của cô, khẽ quát một tiếng: Đừng nhúc nhích!

Cô không rõ cho nên đang muốn mở miệng hỏi, liền cảm giác được một trận ẩm ướt lạnh lẽo đang chậm rãi lướt qua mắt cá chân của cô, nhất thời hoảng sợ trở mắt nụ cười trên mặt cũng biết mất.

Đó là..... Đó là cái gì..... Cô run rẩy nói.

Hừ, đừng sợ, chẳng qua là một con độc xà, chỉ cần đứng im nói sẽ không cắn cô. Hắn ở bên tai cô nói nhỏ.

Mau..... Mau đuổi nó đi..... Cả người cô sợ hãi đến phát run, khó thở hết lớn.

Không được, như vậy càng nguy hiểm sẽ chọc giận nó nha. Hắn cười xấu xa.

Anh..... Hắn rõ ràng đang vui sướng khi người gặp họa! Cô buồn bực trừng mắt hắn.

Đừng lo lắng, đợi thêm một chút nữa nó sẽ đi. Hắn thật ra còn rất thích nhìn thấy dáng vẻ thất kinh của cô.

Không cần đợi lát nữa..... Thật đáng sợ..... Anh làm ơn mau đuổi nó đi! Con rắn kia dường như cuộn tròn ở chân cô không đi, cô sợ tới mức nàng dường như muốn khóc lớn.

Được rồi, tôi sẽ giúp cô một lần, bất quá cô cần phải đưa tôi một phần tạ lễ. Hắn nhìn thấy hốc mắt cô phấp phồng, âm thầm buồn cười, sau đó mới nhặt lên một cành cây khô, nhẹ nhàng khiêu con rắn quăng ra bụi cỏ xa xa kia.

Con rắn bị lấy ra cô dường như lập tức liền nhảy đến phía sau hắn, gắt gao ở sau lưng hắn, chưa hết hoảng sợ thở gấp gấp.

Tốt lắm, không có việc gì. Hắn xoay người nhìn cô, thấy mái tóc ẩm ướt dính ở trước trán, cả khuôn mặt nhỏ nhắn tái mét giống như giấy, trong lòng đột nhiên nảy lên một cỗ thương tiếc, không khỏi vươn tay ôm cô vào trong ngực.

Hướng Uyển Thanh nhất định không biết, cô tổng hội không biết mình tản mát ra một loại mê hoặc động lòng người, thần nhiên ưu thương, nhợt nhạt lo lắng, dễ dàng có thể khơi mào ý muốn bảo vệ của phái nam.

Cô sợ hãi ngẩn ra sau đó vội vàng đẩy hắn ra, cúi đầu nói: Cảm ơn.....

Chỉ có một câu cảm ơn? Tôi muốn không phải tạ lễ đơn giản như vậy. Hắn nhướn lông mày lên.

Vậy anh muốn tạ lễ như thế nào nha? Cô buộc chặt nhìn hắn.

Tôi muốn..... Hắn yên lặng nhìn cô, vươn tay nhẹ nhàng lướt qua mái tóc rũ xuống ở giữa lông mày.

Cô nín thở giống như gặp ma, nhưng lại quên né tránh.

Đầu ngón tay của hắn dọc theo mái tóc rồi dời về phía sau gáy của cô, tiếp đó mới chậm rãi nói hết lời ban nãy: Một nụ hôn.

Cô kinh ngạc mở to hai mắt, còn không có xác định hắn lại nói giỡn hay không, hắn đã kéo cô đến gần đôi môi nóng rực không chút khách khí lần tới phía trước.

Cô căn bản không kịp né tránh, đôi môi mạnh mẽ có lực liên tục tiếp xúc chiếm môi và lưỡi của cô, cái loại vừa cuồng dã lại ngang ngược hôn này lại giống như đúc cảnh trong mộng của cô....

Là mộng sao? Lại là mộng sao?

Cả người cô run rẩy hoảng hốt nhắm mắt lại, giống như đặt mình trong cảnh mơ.

Một tuần qua thủy chung lay động trái tim cô chính là mùi hương thâm trầm này, hắn hâm nóng đầu lưỡi, khêu gợi đôi môi, khắp nơi khiêu khích cảm quan của cô, lý trí của cô mê say giống như ở trong mộng, cô không hề trốn tránh cũng không có ý muốn trốn tránh, hoàn toàn thần phục ở bên trong, theo đuổi tình cảm nở rộ ở trong lòng.

La Ấn gặm cắn đôi môi ngọt ngào của cô, tham lam hấp thụ mùi tinh thuần trên người cô tản mát ra, như đóa hoa nở lúc sáng sớm trong suốt hòa với quỳnh rũ, nếm thử một chút liền say mê.....

Hàng đêm hắn chính là hôn cô như vậy, lấy ảo thuật mê hoặc cô, làm cho cô tự chui đầu vô lưới, làm cho cô nghĩ đến tất cả đều chính là mộng, sau đó từng tấc ăn hết lý trí của cô.

Hiện tại hân có thể tin tưởng, mục đích của hân sẽ đạt được, Hương Uyển Thanh đã trúng độc, trúng độc do hân hạ, độc được tình yêu.....

Đắc ý cười khê từ trong miệng của hân phát ra, nghe tới như là dã thú kêu rên, hân càng sâu càng dữ dội hơn hôn cánh môi của cô, muốn đem phòng tuyến cuối cùng của cô hoàn toàn đánh tan.

21. Chương 21: Chương 21

Cô run rẩy bởi vì cô phát hiện trong cơ thể cô ở một nơi nào đó đang từng giọt từng giọt rơi mất. Khi hân loay hoay mút nhưng cô lại không nghĩ tới muốn chống cự, ngược lại giống ôn tập chuyện rất quen thuộc, lặp lại tiến hành từng chi tiết ở trong mơ, lại một lần nữa nhớ kỹ hô hấp của hân, động tác của hân, phương thức hân hôn cô.....

Tim có chút bối rối nhưng là lại yên ổn như thế, giống như bơi lội hồi lâu rốt cục tìm được lối ra. Cô mặc hân ôm lấy.....

Nụ hôn mãnh liệt vẫn liên tục, cô cùng hôn với hân khó có thể chia lìa, thẳng đến trên trời vang lên một tiếng sấm, sau đó mưa rơi xuống La Ấn mới buông cô ra.

Không nghĩ tới cô lại hợp tác như vậy, quả đáp lễ thật đúng là đáng giá, chẳng qua nếu cô còn muốn tôi đề nghị chúng ta vào trong phòng đi..... Hân ngẩng đầu mê hoặc nói.

Cô phút chốc mở mắt ra, ngây dại.

Đây..... Không phải mộng? Không phải mộng.....

Môi cô rất mềm, xúc cảm thật tốt. Hân lấy đầu ngón tay nhẹ vỗ về môi dưới hồng nhuận của cô, khinh bạc cười.

Ảo giác mê ly xoay quanh mình trở nên rõ ràng, đại não đình trệ bắt đầu vận hành bình thường, thể này mới hoảng sợ phát hiện, cô thật sự hôn môi với La Ấn.....

Cùng hân..... Giống ở trong mộng cuồng nhiệt hôn.....

Ông trời! Cô đang làm cái gì a?

Kích động thoát khỏi tay hân, cô không biết tại sao lui ra phía sau từng bước, bị hành vi điên cuồng khó có thể giải thích của mình dọa choáng váng.

Từ trước đến giờ cô luôn có chừng mực, làm sao có thể làm ra loại sự tình này? Làm sao có thể hồ đồ đến phân không rõ sự thật hoặc mộng ảo?

Làm sao vậy? Tại sao đáng vẻ như làm sai chuyện vậy? Chẳng lẽ cô sợ có lỗi với Lưu Chí Tuyên sao? Hân cười nói.

Tôi..... Nghe hân nhắc tới Lưu Chí Tuyên, cô càng cảm thấy tội lỗi mãnh liệt, khuôn mặt vốn phiếm hồng nhất thời mất đi huyết sắc.

Loại sự tình này nếu như bị Lưu Chí Tuyên biết, hân sẽ nghĩ như thế nào? Bất luận là ở trong mộng hoặc là giờ phút này, hành vi của cô đều đã biến thành phản bội!

Tôi nghĩ cô chưa từng hôn môi với Lưu Chí Tuyên như vậy? Cô và hân trong lúc đó căn bản không có tình yêu, bởi vậy cũng kích không ra tia lửa..... Hân châm ngòi nhìn chằm chằm cô.

Câm mồm! Cô xấu hổ khiển trách.

Nếu cô thật sự thương hân, tại sao không chút nào chống cự đón nhận nụ hôn của tôi. Hân lại nói.

Đừng nói nữa! Tôi chỉ là..... Chẳng qua là..... Cô lớn tiếng thấp kêu, nhưng không cách nào thay chính mình tìm được lý do.

Chẳng qua là cái gì? Cô biện giải như thế nào cũng che dấu không được trong lòng cô chân chính cảm thụ. Hân từng bước đến gần cô.

Tôi..... cảm thụ? Cô kinh ngạc rút lui.

Cô thích tôi, thậm chí cô đã yêu thương tôi. Hấn tràn đầy tự tin tuyên bố.

Không! Tôi không có! Cô thở hốc vì kinh ngạc, khuôn mặt nhỏ nhắn biến thành buồn bã.

Không có sao? Xem ra thân thể của cô so với cái đầu ngoan cố của cô còn thành thực hơn. Hấn phất chốc đưa tay bắt lấy cánh tay của cô, đem cô kéo gần.

Cô tức giận giãy dụa, cấp kêu: Buông!

Hấn không buông tay ngược lại giam giữ càng chặt, khuôn mặt tuấn tú gần sát mặt cô, ác ý cười lạnh, Nếu cô không thương tôi, vậy cô làm sao có thể hàng đêm ở trong mộng lưu luyến hôn môi với tôi? Lại làm sao có thể để tôi ôm ấp?

Cô ngậy đại kinh ngạc trợn to hai mắt!

Hấn..... Biết?

Hấn thế nhưng biết mộng của cô? Biết cô hàng đêm ở trong mộng làm chuyện ám muội lại không cảm thấy thẹn?

Cô ở trong mộng cũng không dối trá giống như bây giờ nha! Hướng Uyển Thanh. Hấn trầm thấp nở nụ cười.

Anh..... Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ba hồi trắng ba hồi xanh, vừa lung túng vừa sợ hãi, yết hầu như là bị khấp trụ hoàn toàn không phát ra thanh âm.

Hấn làm sao có thể biết? Làm sao có thể biết? Trong đầu cô có ngàn dấu chấm hỏi.

Cô hẳn là nhớ rõ, ở trong mộng cô luôn gắt gao bám víu vào tôi, tôi chỉ nhẹ nhàng trêu chọc cả người cô đều nóng lên, ở trong lòng tôi thở gấp rên rỉ giống như khác khao chờ tôi yêu cô, đòi hỏi càng nhiều..... Hấn cố ý để sát vào bên tai cô lấy giọng tuyệt hảo nói xong.

Im miệng! Im miệng! Không cần nói! Đó chẳng qua là mộng! Chẳng qua chỉ là giấc mộng – Cô dùng sức tránh khỏi kiềm chế của hấn, che lỗ tai chịu không nổi hô to.

Đó không phải là mộng nha! Đó là giải tỏa bất mãn, là sâu trong nội tâm cô chân chính khát vọng..... Hấn nhìn chăm chăm cô, ý cười càng sâu.

Không phải! Tôi không có khát vọng gì, tôi yêu chỉ có một mình Lưu Chí Tuyên, tôi chỉ yêu một mình anh ấy, mộng kia tất cả là giả! Giả! Cô ngẩng đầu trừng hấn, âm thanh rống giận.

Mặt hấn trầm xuống, nụ cười theo khóe miệng biến mất.

Đến lúc này cô còn tưởng rằng cô yêu Lưu Chí Tuyên sao? Thật sự là lừa mình dối người. Hấn không vui hừ nói.

Tôi từ đầu tới cuối đều chỉ yêu Chí Tuyên, ngoại trừ hấn tôi sẽ không yêu bất luận kẻ nào..... Cô như là đang thề với chính mình, tiếng nói đặc biệt có lực.

La Ân nghe không nổi nữa, một cổ ghen tỵ chưa từng có qua nháy mắt xẹt qua ngực hấn, hấn xoay mình bắt lấy bả vai của cô dùng sức ôm cô cúi đầu lấy môi che lại miệng của cô, trực tiếp ngăn chặn cô gãi ngứa một đặng nói chuyện một nẻo này.

Cô kinh sợ khước từ, né tránh nhưng vô luận như thế nào chẳng qua là trốn không được hấn hung tàn hôn lên môi cô.

Đầu lưỡi nóng bỏng bừa bãi quấy ở trong miệng cô, hấn hôn như lúc cô nằm mộng vậy, nóng bỏng đến nỗi dường như muốn thiêu đốt cánh môi của cô.

22. Chương 22: Chương 22

Cô hoang mang cả người căng thẳng, cô vừa muốn đẩy đầu lưỡi của hắn ra vừa quyết định không để cho hắn muốn làm gì thì làm, nhưng mà dưới sức lực bé nhỏ không đáng kể của cô thì không tài nào phản kháng được ngược lại làm iệng hai người ma sát lẫn nhau, ngoài ý muốn càng kích thích dục hỏa La Ẩn, cũng càng cho hắn quyết tâm muốn cô khuất phục.

Hắn nâng cằm của cô lên cao, đầu cô buộc nghiêng về phía, đôi môi bị buộc hé ra, vì thế hắn thừa cơ cướp bóc mật ngọt trong miệng cô, liếm mút lấy cánh môi câu hồn con người, hơn nữa rung động chiếm đoạt cánh môi mịn màng của cô.

Một lại cảm giác tê dại quen thuộc do lưỡi hắn và cô dây dưa phát ra, rải rác khắp cơ thể làm kháng cự của cô dần dần biến yếu, đến cuối cùng cô thậm chí còn không tự chủ được đáp lại hắn, giống như đã sớm học thuộc lòng mỗi một động tác, thực tự nhiên đã bị hắn cưỡng đã dẫn dắt, tiến vào trong mộng kích tình lẫn nhau.

Mưa bụi từ từ trở thành lớn, tiếng sấm vang lên ở bốn phía bọn họ, nhưng Hướng Uyển Thanh không hề phát hiện lúc sương mù dày đặc trong biểu hoa kia, cô lại lần nữa lâm vào đích tình với La Ẩn giống như tình cảnh trong mộng, ngã vào hai cánh tay mạnh mẽ của hắn, chủ động đem môi của cô ,tim của cô, linh hồn của cô, đều hiến cho hắn.....

Hồi lâu sau La Ẩn mới phóng thích môi của cô, cuồng vọng lấy mười ngón siết chặt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, cười ngang ngược giống như nắm chắc phần thắng.

Chắc chắn chắc, bị tôi hôn thành như vậy, cô còn mạnh miệng nói không yêu tôi sao? Hắn giấu cợt nhìn chăm chăm về mặt đỏ hồng của cô.

Giống như đột nhiên bị rút cái gì đó, sắc mặt cô đột nhiên biến đổi, trong khoảnh khắc từ thiên đường ngã xuống địa ngục.

Vừa rồi còn luôn miệng nói người mình yêu là Lưu Chí Tuyên, nhưng tình cảnh này bảo cô làm sao tự bào chữa nha? Cô căn bản quản không qua được tim chính mình , thậm chí quản không được cảm tình chính mình, mới có thể lần lượt ngã vào trong tay La Ẩn, lần lượt thần phục dưới tay hắn.....

Bất luận là ở trong mộng hoặc là sự thật.

Trong phút chốc cô đột nhiên xấu hổ đến muốn chết, con người xinh đẹp sợ hãi, ghét cay ghét đắng cùng với tự trách, đương nhiên còn có oán hận đối với La Ẩn.

Người đàn ông này rõ ràng muốn phá hư cô!

Theo cảm giác của mình dừng nữa miễn cưỡng chính mình, cô căn bản không yêu Lưu Chí Tuyên, cần gì phải bắt buộc chính mình gả cho hắn? Cuộc đời ngắn ngủi có bao nhiêu vui vẻ, cô tốt nhất vẫn ở bên người cùng một chỗ với tôi, cùng hưởng thụ tình yêu chân chính..... La Ẩn nói xong lại cúi đầu để sát vào môi của cô.

Cô ra sức đẩy ra hắn, lớn tiếng rống giận: Dừng lại mê hoặc tôi! Cho dù tôi không yêu Lưu Chí Tuyên, tôi cũng thà rằng ở bên người anh ấy, tuyệt đối không rời khỏi anh ấy! Tuyệt đối sẽ không!

Cô vừa nói xong lập tức xoay người hướng một đường khác ở chỗ sâu trong rừng rậm chạy đi thật nhanh, thậm chí mau chóng thoát khỏi La Ẩn, cách hắn càng xa càng tốt.

La Ẩn trừng mắt nhìn dáng người cô khẩn cấp bỏ trốn, cả khuôn mặt tuần tú giống như bầu trời giăng đầy mây đen.

Lần đầu tiên có con gái quả quyết cự tuyệt hắn như thế, rõ ràng không thể kháng cự lại liều mình thoát khỏi hắn, rõ ràng đã rơi vào cạm bẫy của hắn nhưng kiên quyết rời khỏi.....

Trái tim của thiên nữ này tại sao lại khó có thể phục tùng như vậy nha?

Dĩ vãng hần chỉ cần ra một ít tiểu xảo, con gái liền tự động kéo đến, vì sao Hường Uyển Thanh lại không ngoan ngoãn nghe lời? Dám giầy vò tính nhẫn nại của hần?

Đôi mắt hẹp dài không kiên nhẫn lóe lên ánh sáng lạnh, hần quyết định không thể tốn thêm thời gian với cô nữa. Nếu cô khó ứng phó như vậy thì hần trực tiếp ăn tim của cô. Dù sao cô cũng đã động tình với hần, một khi đã như vậy thim của cô đối với hần mà nói cũng có công hiệu mới đúng.

Khóe miệng dữ tợn nhếch lên, hần cất bước đuổi theo hướng cô chạy trốn, giống như một dã thú muốn đi giết con mồi, người đầy sát khí xông vào vào rừng rậm.

Cơn giông bao phủ trời đất, một mảnh mờ mịt, một cuộc săn bắn sắp triển khai.....

.....

Hường Uyển Thanh chạy như điên về phía trước, giống như bị quái thú đáng sợ đuổi theo, bất chấp mưa to tầm tã, trong đầu cô thậm chí phải nhanh trốn, chạy mau.....

Chẳng qua là cô rất cuộc muốn chạy trốn khỏi cái gì nha?

Hoặc là cô muốn chạy trốn không phải La Ân, mà là chính cô, cô muốn chạy trốn khỏi nơi mình khó không chế tình cảm trong lòng.

Kể từ khi gặp La Ân, tim của cô vốn không có bình tĩnh qua, hần luôn dễ dàng khơi mào cảm xúc của cô, dễ dàng chi phối cảm giác của cô giống như gió xuân thổi lên mặt hồ nước làm dâng lên luồng sóng, cô rất rõ ràng nhất cử nhất động của mình đều bị hần ảnh hưởng, từng ánh mắt của hần đều có thể nhiễu loạn ao hồ của cô, cho dù cô không ngừng báo cho chính mình phải cẩn thận phòng bị, nhưng tim của cô vẫn như trước không nghe phản bội cô.....

Làm sao bây giờ? Cô nên làm như thế nào để xóa bỏ tình cảm không nên có kia? Nên làm như thế nào mới có thể trở lại như trước kia tìm chưa bao giờ đập nhanh như vậy, sẽ không đổ mắt tới mang tai chính mình? Nên làm như thế nào cô mới không nghĩ tới La Ân?

Cô tâm loạn như ma chạy trốn, bỗng nhiên một tiếng huýt gió ở trong rừng vang lên –

A ô –

Cô kinh hãi xoay người tìm đến chỗ phát ra tiếng động, nhưng rừng cây rậm rạp mưa to giàn giụa, ngoại trừ một mảnh tối đen cái gì cũng nhìn không thấy.

Là tiếng kêu của động vật nào đó sao! Cô phỏng đoán đột nhiên cảm thấy có chút sợ hãi, chạy càng nhanh về phía trước.

Gào khóc –

Lại là một tiếng thét dài, hơn nữa thanh âm càng lúc càng gần, cô vừa chạy vừa quay đầu đột nhiên thoáng nhìn một đạo bóng trắng ở trong rừng cây bay tán loạn.

Đó là cái gì?

Cô kinh hoảng trừng lớn hai mắt, bước chân không dám ngừng ngược lại chạy trốn càng cấp.

Nhưng mà bóng trắng kia dường như xác định là cô, nó đi theo cô, cô lên trước nó cũng lên trước, cô sợ tới mức hai chân như nhũn ra, trong lòng sợ hãi tới cực điểm.

Bởi vì bị đuổi đến tâm hoảng ý loạn, hơn nữa trời mưa đường trơn, cô không cẩn thận một cái liền bị rễ cây làm trật chân, cả người ngã về phía trước, ngã vào một vùng nước.

A..... Cô đau đến không đứng dậy nổi.

Đúng lúc này sau lưng truyền đến một kêu của động vật, lưng cô cứng đờ, lông tơ dựng thẳng lên.

Chậm rãi quay đầu, chỉ thấy một bóng trắng núp ở trong bụi cây, một đôi mắt như ẩn như hiện đang gắt gao nhìn chằm chằm vào cô.

Đó là..... Đó là.....

Cô còn tại phân biệt là loại động vật nào đến, thì bóng trắng kia lại chạy ra, ngang nhiên đứng thẳng liếc nhìn cô.

Cô thở hốc vì kinh ngạc, mắt bị dọa choáng váng.

Đó là..... Một con Bạch hồ !

Một con hồ ly xinh đẹp màu trắng!

23. Chương 23: Chương 23

Màu lông thuần trắng mềm mại, tuy rằng bị mưa dội lên nhưng vẫn đang ngạo nghễ xuất sắc, khí thế hào hùng.

Ở nơi này lại có loài động vật như vậy sao.....

Cô khó có thể tin kinh ngạc, cảm thấy quá mức quý dị, quý dị đến nỗi làm cho người ta cảm thấy như đang nằm mộng.....

Hí..... Bạch Hồ trừng mắt phát ra tiếng kêu hung mãnh, toàn thân tràn ngập sát khí.

Cô lui về phía sau trực giác mách cô nên nhanh chạy trốn, nhưng cô mới chuẩn bị bò người lên, thì con Bạch Hồ kia đã đến trước trước mặt cô, ngăn cản đường đi của cô, hơn nữa một đôi mắt hẹp hung dữ đang tập trung vào cô, giống như đang cảnh cáo cô, cô đã thành con mồi của nó tốt nhất dừng hành động thiếu suy nghĩ.

Người..... Muốn giết ta sao? Cô nín thở hỏi, giống như nó có thể nghe hiểu được tiếng người.

Bạch hồ phun hơi thở, chậm rãi đảo quanh cô, miệng dài hơi hơi mở ra giống như đùa cợt lại giống ở uy hiếp, vẻ mặt kia quả thực giống như con người.

Đột nhiên một ý nghĩ kỳ lạ lọt vào trong đầu cô, cô tổng cảm thấy con hồ ly này rất giống người kia.....

Tìm cô mới động, Bạch hồ đột nhiên liền đánh tới, cô kinh hãi vội vàng tránh sang một bên, nhưng động tác của bạch hồ cực nhanh cô còn không kịp trốn, cô đã nó áp đảo, móng vuốt thậm chí còn để ở trái tim của cô.

Um..... Cô trừng lớn mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn sợ tới mức trắng bệch.

..... Bạch hồ hướng sát vào người cô, quát nạt nhe răng trợn mắt.

Hơi thở hung mãnh của nó phun lên mặt cô, ánh mắt đờ đờ sát khí, sắc bén đến nỗi muốn đâm vào lỗ thủng trên người cô.

Cả người cô không tự giác run lên dường như có thể biết trước bản thân đã cách cái chết không xa.....

Khi Bạch hồ mở miệng rộng ra hướng về phía cổ cô cắn xuống, cô cam chịu số phận nhắm mắt lại, tình huống cảm giác được hàm răng bén nhọn cắn vào cổ.

Đau quá.....

Cô muốn gọi nhưng kêu không ra tiếng, muốn động dậy cũng không động dậy được, chỉ có thể bất lực ngồi phịch ở tại chỗ để nước mưa cọ rửa mặt của cô, thân thể của cô, còn có tự trách của cô.

Đây là báo ứng sao? Bởi vì cô có lỗi với Lưu Chí Tuyên cho nên ông trời trừng phạt cô, muốn cô chết tại núi rừng hoang dã, bị con Bạch hồ này gặm đến hài cốt không còn sao?

Cô mơ mơ màng màng nghĩ không khỏi cảm thấy muốn khóc.

Hai mươi lăm năm không có cái gì đáng giá lưu luyến, mỗi một ngày mỗi một khắc, đều là cuộc sống áp lực và thống khổ, căn bản không hề có vui vẻ để nhớ.

Đến tột cùng cô tại sao đến thế giới loài người nha? Vì ai mà sống vất vả như vậy nha? Vốn tưởng rằng Lưu Chí Tuyên có thể cho cô cuộc sống bình tĩnh và yên ổn, nhưng khi La Ân xuất hiện lại phá hủy giấc mộng nhỏ nhoi của cô.

Cô thật ra cái gì cũng không cần a! Không cần phải giàu có, không cần cái gọi là tình yêu, cô chỉ thầm nghĩ yên ổn sống hết đời này mà thôi, như thế mà thôi, như thế mà thôi a!

Phân không rõ trên mặt là nước mưa hay là nước mắt, cô thương cảm lấy khuỷu tay ngăn lại ánh mắt, đang đợi cái chết mau chấm dứt, không ngừng nói cho chính mình chỉ cần nhịn một chút, lập tức sẽ trôi qua.

Chẳng qua là đợi một hồi lâu, chồn bạc lại chậm chạp không có hành động, cô buồn bực mở mắt ra chỉ thấy nó vẫn như cũ bỏ nhào ở trên người cô, nhưng lại không hề chớp mắt nhìn chằm chằm khuỷu tay giờ cao của cô, đáy mắt lóe ra một ánh sáng kỳ dị.

Cô không hiểu nó vì sao chần chờ, lại càng không biết cô tại sao có thể ở động vật lại thấy nó có cảm xúc như con người, vì thế theo tầm mắt của nó nhìn về phía khuỷu tay chính mình bên trong có một vết bớt màu đỏ giống như bị răng nhọn cắn.

Cái bớt này từ lúc sinh ra cô đã có, có vấn đề gì sao?

Cô kinh ngạc nghĩ, cảm thấy khó hiểu, chồn bạc lại hé miệng cắn xuống khuỷu tay cô.

A! Cô chấn động vội vàng rút tay về, may là Bạch hồ chẳng qua khẽ cắn cho nên cũng không có cảm giác đau đớn, nhưng mà khi cô cúi đầu nhìn vết thương lại đột nhiên ngậy đại.

Chồn bạc cắn xuống đúng là vị trí vết bớt trên cánh tay, mà làm cô kinh ngạc là dấu răng của nó lại hoàn toàn ăn khớp với vết bớt của cô nha!

Hoàn toàn..... Giống nhau như đúc.....

Trùng hợp kỳ này đúng là không thể tưởng tượng nổi, thật giống như cái bớt này là do Bạch hồ tạo thành.....

Thật giống như..... cô từng bị nó cắn qua.....

Nhưng..... Làm sao có thể nha? Làm sao có thể!!

Cô kinh ngạc giương mắt nhìn Bạch hồ bị nó làm cho hồ đồ.

Trong mắt Bạch hồ sát khí rục rục, vẻ mặt có chút hoài nghi, nó cúi đầu xuống thân thể của cô ngửi một chút, lập tức lại liếm một chút hai má của cô dường như muốn xác nhận cái gì.

Cô ngăn người theo bản năng đưa tay vỗ về gáy của chồn bạc, khi cô chạm đến đám lông mềm như tuyết kia, trong đầu đột nhiên hiện lên một cảm giác giống như từng quen biết.

Cảm giác rất quen thuộc.....

Giống như ở thật lâu thật lâu trước kia, cô cũng từng vuốt ve âu yếm một sủng vật như vậy.....

Âu yếm nhất.....

Bạch hồ vừa tiếp xúc với đầu ngón tay của cô, phút chốc trở nên tương đối kích động, tiếp theo ngoài dự kiến của cô, từ trong miệng nó thể nhưng bật ra một câu –

Là nàng! Nàng là Lưu Tô! Nàng lại chính là Lưu Tô! Trời ạ – Giọng nó khàn khàn thấp hô.

Cô kinh hãi nhìn Bạch hồ, làm sao cũng không tưởng tượng được nó có thể nói? Nói xong.....

Tiếng người!

Lưu Tô, Lưu Tô a!..... Bạch hồ lần lượt hô tên cô, thanh âm lộ vẻ nồng đậm nhớ nhung cùng với thâm tình.

Cô ngẩn ra toàn bộ linh hồn bị nó la lên cái tên kia cảm thấy lay động.

Lưu Tô.....

Người đó là ai? Vì sao cô đối với cái tên này có cảm giác khắc sâu như vậy? Hơn nữa cảm giác này lại kèm theo khủng hoảng và bất an không thể nói thành lời, giống như có điềm báo không tốt, một khi hô lên cái tên cấm kỵ này thì sẽ có tai nạn bùng xuống.....

Ngay tại cô ngây ngốc lo sợ nghi hoặc hết sức, một đạo tia chớp không hề dự báo trước từ ở trên bầu trời chém thẳng xuống, lúc ánh sáng lóe lên cô tinh tường thấy chùm tia sáng bạc giống như linh xà, mà ở ngay phía trước một cây châm mũi nhọn dài lạnh như băng hướng về phía Bạch hồ mà đến.

Cô trừng lớn hai mắt theo bản năng bật thốt lên: Phong..... Phong hồn châm!

Ba chữ này vừa ra khỏi miệng cả người cô đại chấn, tại ánh sáng điện đánh xuống trong đầu hỗn độn đột nhiên hiện lên một đạo hào quang, nhất thời gông xiềng khóa trí nhớ cô rốt cục đã cởi bỏ, làm cho rối rắm trong lòng cô trở nên càng thêm rõ ràng.

Cô nhớ tới thân phận chính mình, nhớ tới chính mình vì sao mà đến, vì ai mà đến –

Nhưng vào lúc này Phong hồn châm đã mạnh mẽ như tia chớp tiến về phía bạch hồ, bạch hồ giật mình xoay người, nhanh nhẹn bay vọt nhảy ra, nhưng mà cây kim này giống như ánh mắt hẹp dài, ở không trung vòng vo vài vòng, sau đó nhắm ngay bạch hồ mạnh mẽ đâm trúng lưng nó.

A – Nó đau đến khan giọng rống to, liên tục xoay vài cái rồi ngã xuống đất không dậy nổi.

24. Chương 24: Chương 24

Không –! Hướng Uyển Thanh lấy lại tinh thần, sắc mặt trắng bệch lớn tiếng kêu sợ hãi, một loại lo âu và sợ hãi không hiểu ở trong dạ dày cô quay cuồng, cô bỗng nhiên kinh hoàng như làm sai việc gì.

Không nên như vậy! Làm sao có thể biến thành kết quả này?

Cô vốn muốn ngăn cản chuyện này xảy ra mới một mình hạ phạm chuyển sang kiếp khác!

Sợ Bạch hồ động tình với những cô gái phạm trần, sợ bởi vì vậy bị phong tỏa hồn phách nguyên thần tấn tẫn, cô mới không để ý cửa ải khó khăn gạt tiên nhân một mình đi đến phạm trần, khó khăn tìm nó chỉ vì muốn cảnh cáo nó, khuyên nó nên biết đường quay lại.....

Nhưng mà..... Vì sao Phong hồn châm lại lựa vào thời điểm này xuất hiện? Vì sao cô tình chọn lúc thân phận cô bị bại lộ, bạch hồ liền bị công kích? Vì sao?

Cô hoảng sợ không hiểu như thế nào, lúc này chồn bạc giống như thống khổ vạn phần, không ngừng run rẩy, miệng cũng phát ra tiếng gầm nhẹ khàn khàn.

Bạch hồ! Cô lo lắng hồ to, vọt tới bên người hấn, đưa tay muốn chạm vào nó.

Bạch hồ tức giận ném móng vuốt ra, trảo phá cánh tay của cô, cô ăn đau đến thét lớn một tiếng, thối lui ba bước.

Đừng nhúc nhích! Không nên cử động, càng động châm sẽ đâm vào càng sâu..... Cô vội vàng hô to.

Bạch hồ căn bản không nghe lời của cô, đau đớn cộng thêm tức giận vẫn ra sức vật lộn.

Cô lo lắng không thôi, không để ý nguy hiểm, một tay ôm chặt nó một bên trấn an, Ngoan, ngoan, đừng nhúc nhích, tỉnh táo lại, cầu người tỉnh táo lại.....

Lời trấn an của cô có tác dụng, chồn bạc rốt cục an tĩnh lại, thở hổn hển nằm ngã ở trong lòng cô, mở to một đôi mắt hẹp dài trong trẻo thẳng nhìn vào cô.

Nàng tại sao lại ở chỗ này? Nàng không nên xuất hiện ở nhân gian..... Giọng nó khàn khàn.

Ta đến là vì muốn khuyên người quay đầu..... Cô khó nén kích động, bởi vì nàng chưa từng nghĩ tới nàng có thể nói chuyện với Bạch hồ mà mình yêu mến nhất.

Là nó làm cho nàng thà rằng xúc phạm thiên quy một mình hạ phạm, là nó làm nàng cam tâm chìm nổi chịu khổ cuộn cuộn hồng trần, chỉ vì nàng yêu tha thiết linh thú tuần mỹ này, nó có thể hiểu được khổ tâm của nàng sao?

Quay đầu lại à? Không, ta làm sao có thể quay đầu vào lúc này nha? Ta làm tất cả..... Tất cả đều là vì nàng nha..... Nó chưa sót nói.

Không cần! Ta không cần người làm cái gì. cho ta..... Ta thà rằng người vĩnh viễn là một con hồ ly, chứ không muốn người hồn phi phách tán. Nàng thương tâm nói.

Nàng còn chưa hiểu sao? Nếu chỉ có thể làm một súc sinh ta đây tình nguyện hồn phi phách tán. Nếu không thể dùng hình dáng như một người đàn ông đến yêu nàng, ta tình nguyện biến mất. Nó dùng ngữ khí kiên định làm cho người ta run sợ.

Người..... Nàng ngây dại.

Chẳng lẽ chồn bạc đối với nàng..... Đối với nàng.....

Phong hồn châm phong là đa tình hồn, trần là cuồng yêu phách chỉ cần xuẩn thú kia động tình, nó sẽ thấy có muốn trốn cũng trốn không thoát.....

Giọng nói của Tiên nhân phút chốc xẹt qua lỗ tai, trong lòng nàng nghiêm nghị sắc mặt tàn úa.

Chẳng lẽ đều là bởi vì nàng sao?

Bởi vì bạch hồ thấy nàng, nhận ra nàng, tim mới có thể xôn xao mới có thể làm Phong hồn châm đuổi tới?

Hoảng sợ suy nghĩ hậu quả, nàng giật mình tỉnh ngộ, tất cả là bẫy của tiên nhân!

Phong hồn châm chính là lời dẫn, nàng mới là vũ khí chân chính tiên nhân dùng để đối phó bạch hồ!

Bởi vì tiên nhân đã sớm biết, duy nhất làm cho chồn bạc động phạm tâm chính là nàng.....

Nghĩ đến như vậy, huyết sắc trên mặt nàng biến mất, nhin không được nhìn bạch hồ run giọng nói: Là ta! Là ta đưa Phong hồn châm đến..... Ta rõ ràng muốn cứu người, ngược lại hại người.....

Nếu nàng không xuất hiện, cũng sẽ không quấy rối mấy ngàn năm này tu luyện của hần.

Không, có lẽ, đây đúng là thử nghiệm tiên nhân cấp cho ta..... Nó đùa cợt nói.

Đây không phải thử luyện, Phong hồn châm không phải châm bình thường nha! Một khi bị nó đâm trúng, nó sẽ từ từ tra tấn người, thẳng đến châm vào trái tim, đến lúc đó hồn phách của người sẽ bị nó phong tỏa, vừa không thành người cũng không thành thú, ngay cả quỷ cũng làm không được..... Nàng cấp kêu.

Ta biết.

Người có biết nếu lập tức trở về, tiên nhân nói chỉ cần người tự động hồi thiên giới, hần nguyện ý mở một đường khác..... Nàng nhanh chóng khuyên nhủ.

Không..... Trước lúc trở thành người, ta tuyệt không trở về. Nói giận giữ nói.

Nhưng người căn bản không có khả năng trở thành người a! Nàng đau lòng hét lớn.

Ai nói không có khả năng? Người nhìn ta xem! Nhìn ta! Nó giận dữ hét lớn đẩy nàng ra, nhin xuống đau đớn trên lưng ngang nhiên đứng thẳng lên, toàn bộ hình hồ bắt đầu biến hóa.

Màu lông trắng trên người chậm rãi biến mất, đầu bộ lông chậm rãi hóa thành một mái tóc dài màu đen, móng vuốt lợi hại dần dần biến trở về thành ngón tay, tứ chi cũng chuyển hóa thành cánh tay và chân, đến cuối cùng, mặt hồ biến thành gương mặt tuần tú.....

Hé ra khuôn mặt mà nàng quen thuộc!

La Ẩn..... Nàng trợn to hai mắt cũng không cảm thấy nhiều kinh ngạc lắm, ngược lại nội tâm nảy lên một chút đau lòng.

Bạch hồ chính là La Ẩn!

Nàng sớm nên phát hiện, cho nên nàng mới có thể khó kiềm chế với La Ẩn, cho nên mỗi lần gặp hần tim mới đập rộn lên, bởi vì cảm tình của nàng so với lý trí của nàng đã sớm nhận ra Hần !

Thích bộ dáng của ta sao? Ta đúng là chiếu ý tưởng của nàng biến ảo thành thân xác này..... Sắc mặt hần tái nhợt cổ nặng ra nụ cười, nhưng mà hóa thành hình người rất hao khí lực, hần đã đạt cực hạn, lời còn chưa dứt cả người liền ủ rũ ngã xuống.

Chồn bạc! nàng kinh hô chạy đến ôm lấy hần.

Gọi ta là..... La Ẩn..... đó mới là tên của ta..... Ta vì nàng mà lấy tên này..... Hần hữu khí vô lực yêu cầu.

Được! La Ẩn..... La Ẩn..... Nàng rơi lệ dịu dàng gọi tên hần.

Thật tốt, có thể nhìn thấy nàng như vậy, một châm này không là gì nha..... Hần vươn tay muốn khẽ vuốt mặt của nàng, nhưng tình ý mới động châm trên lưng châm liền giống hỏa thiêu đốt xương cốt của hần.

A – Hần hô to, đau đến ngất đi.

La Ẩn! La Ẩn..... Nàng hít một ngụm khí lớn, gấp đến độ không biết làm như thế nào cho phải.

Đúng lúc này phía sau nàng đột nhiên vang lên thanh âm Bác Phúc–

Hần đã đau đến hôn mê, gọi hần cũng vô dụng.

Nàng kinh hãi xoay người căn bản không biết hần đến đây lúc nào, sắc mặt không khỏi khẽ biến.

Bác Phúc, bác..... Cô lo lắng sợ hần thấy tất cả chuyện vừa rồi.

Cái gì cũng đừng nói nữa, trước mang La Ẩn về phòng nhỏ, sau đó mới tìm biện pháp cứu hần! Bác Phúc nói với hàm ý sâu xa sau đó khiêng La Ẩn lên.

Cô giật mình, khẩu khí Bác Phúc rõ ràng nói cho cô biết hần cái gì cũng biết hết.

Bác Phúc không nói thêm nữa, dọc theo đường mòn đi trở về vườn hoa, mắt cô bình tĩnh liền thấy thân hình Bác Phúc giống như một lão khỉ.....

Thì ra Bác Phúc giống với La Ẩn, đều là không phải là người.....

Không phải là người tại sao lại muốn biến thành người.

Tại sao chúng nó lại khẳng khái như vậy nha? Vì sao?

Cô thở dài rồi đuổi theo, nhưng đi được vài bước, nhện không được lại quay đầu.

Cây rừng lay động, ở trong cơn mưa dầm có vẻ biến hoá kỳ lạ, chuyện vừa rồi giống như một giấc mộng lại không phải là mộng.

Đúng, không phải mộng, tất cả đều là thật sự.....

Thực làm cho người ta không thể nào trốn tránh, chỉ có thể nghĩ biện pháp để đối mặt.

Tiếp theo cô nên làm cái gì bây giờ? Bồ cục của Tiên nhân, đến tột cùng phải giải như thế nào?

Hướng Uyển Thanh tự hỏi, trong lòng lại một mảnh mờ mịt.

25. Chương 25: Chương 25

Nếu ngươi là người thì tốt biết bao nha? Cô gái xoa đám lông trên người hần, cười nói.

Nó nằm sấp ở giữa gối thiếu nữ, ăn quả tiên trong tay nàng.

Nếu ngươi là người bộ dáng sẽ như thế nào đây? Cô gái ngẩng khuôn mặt xinh đẹp, mỉm cười ảo tưởng, tiếp theo lại chậm rãi đem tượng tượng trong đầu tình tế miêu tả.

Ta nghĩ, Hồ Nhi kêu ngạo của chúng ta nhất định sẽ là một nam nhân tuấn mỹ nha! So với bất kỳ tiên nhân nào đều tuấn tú hơn, đáng người cao gầy nhả nhặn, một mái tóc dài đen tuyền mềm mại giống như lông của người, tiêu sái, phiêu dật, xuất trần..... Cô gái hăng say nói xong.

Nó ngẩng đầu nghiêm túc nhìn nàng một cái.

Cô gái cúi đầu nhìn chăm chăm gương mặt của nó chậm rãi nói: Còn có nữa nha, người sẽ có một đôi mắt tinh tế thật dài mê hoặc lòng của nữ nhân, sống mũi thẳng, cùng với đôi môi mỏng xinh đẹp.....

Đây là bộ dáng quý gì nha? Có thể nhìn được sao?

Nó không cho là đúng hừ một tiếng.

Làm sao? Không thích à? Đây chính chính là giấc mộng nam nhân trong lòng ta thì thế nào! Ôn văn hữu lễ cũng không quá yếu đuối, miệng ngọt hiểu được tình thú, nhưng là tuyệt không thể quá hoa tâm, nếu có thể thì trung thành với tình yêu..... Cô gái vỗ nhẹ một chút đầu chồn bạc.

Nguyên lai nữ nhân đều thích cái loại nam nhân không có khả năng tồn tại. Thật ngây thơ a! Nó cười lạnh.

Quan trọng nhất là ta cảm thấy người tốt nhất làm đóa hoa. Nàng lại nói tiếp.

Đóa hoa? Nó ngẩn ngơ.

Trồng hoa, dưỡng hoa, có thể tu tâm dưỡng tính, vừa vặn có thể bồi dưỡng mấy món ăn thôn quê. Nàng cười sáng chói một tiếng.

Món ăn thôn quê? Hừ! Nàng đem nó trở thành mèo hoang đã cầu gì nha!

Không vui thở hổn hển, nó đùa giỡn quay đầu đi.

Cô gái bước bình tiền ôm lấy nó, cười mắng: Xem tính nết của người này, thật muốn thành người còn lâu lắm nha!

Nó lập tức mềm nhũn ngã lên người nàng, tham luyến hương thơm trên người nàng.

Cô gái đột nhiên thở dài một hơi, theo thói quen xoa bóp cổ nó, Nhưng mà nam nhân càng đẹp trai hơn phân nửa có lòng tham lại vô tình, chỉ biết đả thương lòng của phụ nữ mà thôi. Nếu người mà biến thành loại nam nhân này, người sẽ không ngoan ngoãn ở bên người ta, đến lúc đó người cũng nhất định sẽ quên ta.....

Nó giương mắt nhìn chăm chăm nàng, con người trở nên thâm trầm.

Nàng đại khái sẽ không hiểu được, cho dù hóa thành tro tàn, nó cũng quên không được nó vì một người duy nhất mà tồn tại.....

A, ta đang nói gì với người nha! Tiên nhân nói tứ linh các người cho dù tu có chút đạo hạnh, nhưng vẫn còn là súc sinh làm sao có thể biến thành người? Vĩnh viễn cũng không khả năng..... Cô gái lắc đầu, đối với cuồng tưởng của chính mình cảm thấy buồn cười.

Cô gái cười mỉa ngử khi chọc giận nó, trong mắt nó chợt lóe ánh sáng giận giữ, đột nhiên nhảy lên há mồm cắn khuỷu tay cô gái, dấu răng xâm nhập da thịt, máu tươi nhiễm đỏ cả y phục màu hồng.

A! Cô gái giật mình đau đến giận giữ mắng mỗ: Thối hồ nhi, người vì sao cắn ta?

Nó trừng mắt nhìn chăm chăm nàng, con người tràn ngập lời thề hẹn ước.

Ta sẽ trở thành người, nàng hãy chờ.....

Ta sẽ vì nàng trở thành người!

Cô gái tựa hồ hiểu lòng nó đang nghĩ gì, biến sắc, liền như vậy giật mình sợ hãi nhìn nó.....

Phút chốc một trận như băng như hỏa đau đớn thiêu đốt ở lưng, đem hần theo trí nhớ xa xôi kéo trở lại, hần hừ nhẹ một tiếng mở choàng mắt, phát giác chính mình đã nằm ở một gian phòng nhỏ của bác Phúc, cảnh tượng lưu lại trong đầu đều đã trôi đi.....

La Ân, người không sao chứ? Bác Phúc vừa thấy hấn tỉnh dậy, lập tức tiến lên hỏi.

Hấn ngẩng đầu đang muốn trả lời, lại nhìn thấy hai mắt lo lắng của Hướng Uyển Thanh, thoáng chốc ánh mắt nhu hòa cùng với cô gái trong lòng hấn kia đều là một, mấy ngàn năm thời gian làm như trong nháy mắt.....

Chính là ánh mắt này làm cho hấn hạ quyết tâm.

Chính là ánh mắt này làm hấn càng không ngừng truy tìm hình người.

Vô tận theo năm tháng, nàng thùy mị nở nụ cười làm hấn có bao nhiêu ngưỡng mộ, lời nói của nàng vẫn ở sâu trong lòng hấn.

Cho nên hấn theo tưởng tượng của nàng biến thành tướng mạo hiện tại, hấn tóc dài, mắt hấn dài, còn có môi mỏng và dáng người của hấn, thậm chí là nghề nghiệp của hấn.....

Đều là vì nàng mà phát sinh!

Hấn bám riết không tha, không từ thủ đoạn chỉ là vì muốn trở thành nam nhân trong suy nghĩ của nàng, sau đó lấy hình dáng con người một lần nữa trở lại bên người nàng.

26. Chương 26: Chương 26

Lưu Tô tiên nhân mấy ngàn năm này thường trú ở trong lòng hấn kia, hấn không ngờ nàng xuống phạm trần còn thay đổi bộ dạng, lấy tên là Hướng Uyển Thanh xuất hiện ở trước mặt hấn, cùng hấn gặp lại.....

Hướng Uyển Thanh bị ánh mắt như hỏa diễm của hấn nhìn đến khó thở, tim giống như bị sóng biển quấy nhiễu, lo lắng hơn mười mấy giờ chẳng những không thả lỏng ngược lại càng thêm căng thẳng.

Như vậy không được! Nên kết thúc.....

Nàng biết hấn yêu nàng, yêu vừa sâu lại vừa mãnh liệt nhưng mà để tốt cho hấn nàng quyết định không trở về bên người hấn, nàng quyết định sẽ phân rõ giới tuyến với hấn, tự tay chặt đứt phần ý nghĩ không muốn rời xa của hấn đối với nàng.

Đây là kết luận nàng ở bên cạnh hấn cả đêm nghĩ ra. Chỉ có thể làm cho hấn chết tâm, chỉ có thể làm cho hấn tuyệt vọng, hấn mới có thể buông tha cho bản thân mới có thể trở về, mới có thể không bị kết cục phong hồn .

Bởi vậy nàng cố dè xuống xúc động muốn chạy đến bên cạnh hấn, áp chế tình cảm nội tâm cơ hồ tràn ra giả bộ lãnh đạm, bắt buộc chính mình đứng ở chỗ cũ, mặt không có cảm xúc hỏi: Người cảm thấy như thế nào? Lưng hấn là không đau nữa phải không?

Ta tốt hơn rất nhiều..... La Ân rất tỉ mỉ, hấn cảm giác nàng đang lảng tránh hấn, mi tâm nhíu lại trong lòng trầm xuống dưới.

Vết thương này không dễ khỏi, muốn được cứu phương pháp duy nhất chính là trở lại biệt phủ động thiên, hướng tiên nhân xin lỗi cầu hấn cho thuốc giải, chỉ có như thế mới có thể cứu cái mạng nhỏ của người nha, hiểu chưa? Nàng lấy âm điệu không có bằng trắc khuyên nhủ.

La Ân không có lên tiếng chẳng qua là nhìn chăm chăm vào nàng.

Người trước kia đã vô cùng thông minh hấn là có thể hiểu lời nói của ta, nên lợi dụng mấy ngày nay nghĩ lại thật kỹ, đừng cố chấp nữa, có biết không? Nàng không dễ chịu sau khi quay đầu, sửa sang lại cái túi của mình né tránh cái nhìn chăm chú của hấn.

Hấn vẫn như cũ trầm mặc không nói, im lặng thâm trầm làm cho người ta bất an.

Được rồi, ta phải trở về, Chí Tuyên hấn là đang tìm ta. Bác Phúc, mời bác giúp ta gọi một chiếc xe..... Cô chuyển hướng sang Bác Phúc căn bản không nhìn La Ân.

Bác Phúc còn chưa có lên tiếng trả lời, La Ẩn liền bỗng nhiên nói: Bác Phúc, người trước đi ra ngoài, ta có việc cùng với nói chuyện với Hương Uyển Thanh.

Việc này..... Bác Phúc nhìn hẩn sau đó lại nhìn Hương Uyển Thanh.

Đi ra ngoài. La Ẩn lạnh lung ra mệnh lệnh.

Bác Phúc gật gật đầu sau đó ra khỏi phòng.

Trong phòng không khí nhất thời trở nên yên tĩnh cứng ngắt, Hương Uyển Thanh âm thầm hít một ngụm khí quay đầu nhìn La Ẩn, A, tôi không có thời gian nói bất cứ chuyện gì với người nha.....

Nhưng nàng vừa mới mở miệng La Ẩn lại đột nhiên từ trên giường nhảy xuống, vọt đến trước mặt cô trực tiếp nâng lên mặt của cô lên cuồng dã hôn chặt môi nàng.

Nàng kinh ngạc phát ra vài giây ngốc,sau đó mới nghĩ đến muốn kháng cự, nhưng mà hẩn lại nhanh chóng chiếm đôi môi nàng, lấy một loại phương thức làm cho người ta mềm yếu mất hồn nhẹ liếm cuồng mút, không cho cô có cơ hội trốn tránh, hôn nàng đến lý trí say mê toàn thân phát run, căn bản xuất không ra khí lực.

Nụ hôn này không giống với lúc trước,cô cảm giác lần này hẩn hôn nàng không hề chỉ có đơn thuần khiêu khích mà là cuồng nộ bắt buộc còn có thâm tình,cô cảm thấy bối rối lại nhịn không được chìm đắm, càng ngày càng khó có thể tự kiềm chế.

Hẩn làm càn lấy đầu lưỡi dây dưa cùng cô, nuốt hết nước bọt trong miệng cô, trêu chọc cảm quan của cô, thẳng đến cô đáp lại hẩn, dựa sát vào nhau hẩn, hướng hẩn thần phục.....

Triền hôn hồi lâu, hẩn mới buông cô ra, ngẩng đầu tỉ mỉ nhìn thẳng mặt của cô.

Cô muốn tách rời khỏi ta sao? Vì bức ta trở về cho nên cố ý không đón nhận cảm tình của ta sao? Hẩn khàn giọng thống khổ hỏi.

Hẩn biết cô cũng yêu hẩn, cảm tình của cô đối với hẩn tuyệt không thua.

Cô ngẩn ra mới phát hiện chính mình lại bị một nụ hôn của hẩn hoàn toàn đánh bại, nhất thời cảm thấy xấu hổ và chán ghét toàn bộ nổ ra,cô giận dữ rời khỏi hẩn, vì giận không được tìm mình mà sinh hờn dỗi.

Tôi muốn né tránh người, bởi vì thân phận tôi bây giờ đã không phải là Lưu Tô.Tôi hiện tại là Hương Uyển Thanh, tôi có cuộc sống của tôi, có người đàn ông tôi yêu, còn hai tuần nữa tôi sẽ cùng Lưu Chí Tuyên kết hôn, hẩn mới là người sống với tôi cả đời, về phần người..... Người ở trong mắt tôi vẫn như cũ chính là một con Bạch hồ! Nàng tàn nhẫn đâm trúng chỗ đau của hẩn.

Cô..... La Ẩn thay đổi sắc mặt, giận giữ trừng mắt nhìn cô.

So với một súc sinh tôi thà rằng muốn một người đàn ông bình thường. Cô bổ sung thêm một câu.

Lời nói sắc bén của cô đâm tim hẩn bị thương, hẩn nao núng một chút đau đến không thở nổi.

Về mặt của hẩn làm ngực cô từng đợt co rút đau đớn,rõ ràng dùng những từ ngữ đả thương này để nói với hẩn,tuy nhiên cũng làm cắt tim của cô.

Cô không đành lòng nhưng cô không có lựa chọn nào khác, hiện tại không quyết tâm thì sẽ cứu không được hẩn.

Năm đó tứ thú các người thoát đi gây cho tôi gặp nhiều phiền toái, mời người ngoan ngoãn trở về đi! Đừng gây tai họa nữa..... Cô nói xong đẩy hẩn ra,cầm túi lên muốn rời đi.

Không cho phép đi! Hẩn đưa tay giữ chặt cô,kéo cô trở về.

Buông tay! Cô tức giận mắng chửi.

Tôi không buông ra! Trừ phi cô nói rõ ràng mọi việc! Hẩn quát.

Tôi đã muốn nói rõ ràng, người còn nghe không hiểu sao? Tôi bảo người cút trở về – Cô hô to.

Tôi không quay về, trước lúc trở thành người tôi có chết cũng không trở về. Hấn so với cô còn hét lớn hơn.

Muốn tôi nói mấy lần người mới hiểu được? Người căn bản không có khả năng trở thành người! Cô cần rằng nói thẳng.

Ai nói không thể? Ta đã muốn sắp biến thành người! Hấn lớn tiếng bác bỏ.

Biến thành người thì như thế nào? Cho dù người biến thành người tôi cũng không thể yêu người. Cô lạnh lùng nói.

27. Chương 27: Chương 27

Cô nói dối! Cô rõ ràng yêu tôi, từ mấy ngàn năm trước..... Hấn nhìn chăm chăm cô.

Tôi chỉ đem người trở thành một súc vật, như thế mà thôi. Cô liên tục cường điệu.

Tôi không tin..... Hấn đưa tay kéo cô vào trong lòng, muốn một lần nữa ngăn chặn môi của cô.

Cô vội vàng né tránh, dương tay liền tát một cái lên mặt hấn.

Bốp! Một tiếng đánh làm La Ẩn sững sờ.

Súc sinh đáng ghét! Người thật sự nghĩ đến bộ dạng hời hợt của người là người sao? Nói cho người biết, trong xương của người căn bản còn chảy dòng máu của dã thú, tàn bạo, máu tanh, người không biết thương hại, không biết tự liềm chế, không biết cấp bậc lễ nghĩa. Người hiện tại chính là cái gì cũng không phải nha! Cô không chút nào lưu tình lớn tiếng mắng.

Huyết sắc ở trên mặt La Ẩn biến mất, hấn cương cứng nhìn cô, lửa tình nháy mắt đều bị dập tắt.

Cô đau lòng nhìn khuôn mặt tuần tú của hấn còn in dấu tay, sau một lúc lâu cô mới giả bộ bình tĩnh lạnh lùng nói.

Tôi đã nói như thế, người tự giải quyết cho tốt, cũng xin người đừng xuất hiện ở trước mặt tôi nữa. Cô bỏ lại những lời này, di động hai chân nặng nề, xoay người đi ra khỏi phòng.

La Ẩn đưa lưng về phí acửa, nghe tiếng bước chân cô rời đi, thật lâu không thể bình phục nội tâm giận cùng với đau.

Cô thật ngoan độc.....

Cô biết rõ lời nói trong miệng cô thốt ra có ảnh hưởng bao nhiêu, cô biết rõ cô là người duy nhất trên toàn thế giới có thể đả thương tim của hấn, nhưng vẫn dùng lời ác độc đến kích hấn.....

Nhưng mà vô dụng.

Cô nghĩ đến cô làm như vậy có thể buộc hấn trở về? Nghĩ đến hấn sẽ vì mấy câu nói đó của cô liền buông tha giấc mộng mấy ngàn năm qua của hấn sao?

Từ khi cô mỉm cười thuận phục hấn, tim của hấn đã đập gia tốc, hấn hy vọng chính mình có một ngày kia có thể lấy một bộ dáng con người tới gần cô, có thể lấy đầu ngón tay con người khẽ vuốt đôi môi đỏ mọng như hoa hồng, có thể yêu cô.....

Nếu trời xanh không cho phép một con hồ ly yêu một nữ nhân, như vậy hấn sẽ biến thành người.

Cho dù chỉ có một ngày, cho dù hấn vì thế mà bị hồn siêu phách tán, ngủ dài trong bong tối hấn cũng vĩnh viễn không hối hận.

Cho nên cô không thể bảo hấn ngưng, ai cũng không thể bảo hấn ngưng, bởi vì ngay cả chính hấn cũng dừng không được.

Phong hồn châm có lẽ có thể phong được hồn của hấn, lại không cấm hấn không được yêu.

Mặc kệ nàng là Lưu Tô hay là Hướng Uyển Thanh, hấn cũng sẽ không đem nàng tặng cho bất luận kẻ nào.....

Theo tình ý mãnh liệt mệnh mông, châm trên lưng lại ghim càng sâu, hấn đau đến toàn thân run rẩy chống đỡ hết nổi ngã xuống đất, lại vẫn cứ ương ngạnh không chịu khuất phục, ngược lại thở hổn hển cuồn cuộn ra tiếng.

Cô hãy chờ đó, Hướng Uyển Thanh..... Tôi sẽ không buông tay..... Tuyệt đối sẽ không buông! Hấn dùng lực gào thét giống như muốn ọi người nghe thấy quyết tâm của hấn.

Mưa không biết khi nào đã muốn ngừng, hấn cuộn mình trên mặt đất. Dưới sự kích thích của Phong hồn châm, thân ảnh dần dần từ hình người biến trở về chồn bạc.....

.....

Hướng Uyển Thanh mang theo vẻ mặt mệt mỏi trở về nhà, tâm sự nặng nề mà mở cửa ra, vừa vào trong phòng cô liền thấy Lưu Chí Tuyên ngồi ở trên sofa trong phòng khách nhỏ nhà cô.

Em rốt cục đã về rồi! Hấn lạnh lùng nhìn chằm chằm cô.

Chí Tuyên? Anh..... Vào bằng cách nào? Cô kinh ngạc khiếp sợ trợn to hai mắt, như thế nào cũng không tưởng tượng được Lưu Chí Tuyên sẽ xuất hiện ở trong phòng cô.

Dương nhiên là lấy chìa khóa mở cửa vào. Hấn hừ nhẹ.

Chìa khóa.....? Trong lòng cô rung mình. Phòng này tuy rằng hấn thuê cho cô, nhưng cô nhớ rõ cô không có đưa chìa khóa cho hấn nha.....

Khi em chuyển vào đây ở, anh đã bảo chủ cho thuê nhà đánh thêm một bộ chìa khóa cho anh. Hấn mỉm cười.

Anh có chìa khóa phòng của em..... Cô có chút khiếp sợ, trong lòng xẹt qua một tia phản cảm.

Em là vị hôn thê của anh, anh có chìa khóa phòng em thì có gì kỳ quái nha? Nói nữa là, em một ngày một đêm không liên lạc lại cả đêm không về, di động cũng gọi không thông, anh rất lo lắng cho nên đến xem, như vậy không được sao? Hấn dương dương tự đắc nhướng mày, ngữ khí lại khách khí.

Cô biết hấn đang tức giận, mỗi khi hấn càng tức giận ngữ khí liền càng mềm nhẹ.

Nói đi! Hai mươi bốn giờ ba mươi lăm phút lẻ chín giây này, em đã đi đâu? Hấn liếc mắt lên cái đồng hồ báo thức, nhẹ giọng hỏi.

Lại tới nữa! Cô chỉ cần một phút đồng hồ không báo cáo cô đã đi đâu, hấn sẽ không vui.

Trước kia cô nhất định sẽ lập tức giải thích hành tung của cô, nhưng hiện tại thể xác và tinh thần của cô rất mệt, trải qua một đêm đánh sâu vào nội tâm, cô thật sự không có tinh thần đối mặt chất vấn của hấn.

Chí Tuyên, em hôm nay mệt mỏi quá, anh làm ơn cho em nghỉ ngơi một chút, đừng hỏi nữa..... Cô thở dài trầm ngâm vào phòng ngủ một giấc thật sâu, đem ánh mắt phản nộ của La Ẩn tràn ngập trong đầu tất cả đều quên mất.

Mệt? Vì sao lại mệt? Ai làm cho em mệt? Lưu Chí Tuyên hoắc mắt đứng lên, đến gần phía cô, đưa tay từ phía sau lưng ôm cô, nhìn như ôn nhu kế tiếp lại là khẩu khí ép hỏi.

Cả người cô cứng đờ, đột nhiên không quen hấn quá mức thân thiết đụng vào cô, theo bản năng tránh khỏi vòng ôm của hấn.

Chí Tuyên, anh làm ơn đi..... Lòng mày cô nhíu lại.

Làm ơn ta cái gì? Đừng hỏi đến hành tung của em? Hay là xem chuyện em đi với La Ẩn làm như không thấy? Hấn chế trụ bả vai của cô, đem nàng ban lại đây, hung quang trong mắt đã dần dần lộ ra.

Cô ngây dại! Hấn làm sao có thể biết cô và La Ẩn ở cùng một chỗ?

28. Chương 28: Chương 28

Em rất kinh ngạc vì sao anh biết, đúng không? Hấn ác liệt cười.

Anh..... Cô trông mắt hấn, một loại bị nhìn trộm không vui ở trong đáy lòng cô lan tràn.

Chỉ cần là chuyện em đều giấu không qua được mắt anh, cho nên em tốt nhất thành thật nói cho anh biết, ngày hôm qua La Ẩn sáng sớm tới đón em, các người đi nơi nào? Em cả một đêm không trở về là đang cùng La Ẩn làm cái gì? Hấn kéo cô lại gần lạnh lùng cảnh cáo.

Anh..... Luôn luôn theo dõi em? Cô đang tìm tòi các góc trong phòng, trực giác mach cô là ở trong phòng này có giấu mấy quay lên.....

Nói theo dõi thì hơi khó nghe, anh chỉ là quan tâm cuộc sống của em, không hy vọng em bị người khác quấy rầy. Hấn nói hợp tình hợp lý.

Anh..... Cô hoảng sợ phát hiện Lưu Chí Tuyên quả nhiên như lời La Ẩn nói, hấn thích không chế người khác.

Hơn nữa, anh có gắng rất nhiều máy chụp ảnh lỗ kim mới có thể hiểu biết thêm cuộc sống hàng ngày của em..... Hấn nở nụ cười mờ ám.

Cô nghe vậy sắc mặt kinh biến, một cổ sợ hãi run rẩy phút chốc trụ ở trong lòng.

Lưu Chí Tuyên..... lại dám rình cuộc sống hàng ngày của cô?

Tại sao có sắc mặt như vậy nha? Anh làm tất cả đều là vì muốn tốt cho em. Hấn liếc nhìn nét mặt của cô.

Anh..... Anh biến thái! Cô thật sự sợ hãi.

Em nói cái gì? Hấn trầm mặt xuống.

Anh không có quyền nhìn trộm em! Cô tức giận trách cứ.

Không có quyền? Anh là vị hôn phu của em thì có tư cách làm bất cứ chuyện gì với em, nói, em và La Ẩn đi đâu? Làm cái gì? Hấn tăng mạnh sức tay, sắc mặt trở nên càng dữ tợn.

La Ẩn chẳng qua chỉ đưa em đi ngắm hoa..... Cổ tay cô bị hấn nắm đến đau, mặt nhú lại vội la lên.

Ngắm hoa? Ngắm hoa mà đến một ngày một đêm? Em lấy cớ này không khỏi quả dỡ nha, Uyển Thanh, em xem anh ngu ngốc lắm sao? Hấn rốt cục phát hỏa, lớn tiếng quát.

Em thật sự cùng La Ẩn đi lên núi ngắm hoa, tin hay không tùy anh. Cô phần nộ bỏ tay hấn ra hô to.

Lưu Chí Tuyên dường như bị thái độ của cô chọc càng thêm đại hỏa, đột nhiên nắm chặt cổ cô, cắn răng nói: Được, lá gan của em lớn lắm, dám nói chuyện với anh như vậy, là ai làm hư em? Là tên La Ẩn kia sao? Là hấn sao?

Buông..... Cô vừa kinh sợ vừa cố gắng muốn thoát khỏi tay hấn.

Ngày đó ở nhà của anh, anh đã nhìn ra La Ẩn rất có hứng thú với em, mà em tuy rằng rất sợ dáng vẻ của hấn, nhưng em thật ra cũng bị hấn hấp dẫn, nhất cử nhất động của hấn đều làm cho em bất an, mà theo như anh biết, em càng bất an sẽ càng muốn chạy trốn, đây là tật xấu của em, tật xấu của em..... Làm cho người ta nhìn không được muốn đùa với em, cái loại lạc thú này giống như đem tiểu cầu không biết bơi lội quăng vào hồ nước, rồi nhìn nó thống khổ giãy dụa như vậy rất thú vị..... Hấn hơi buông tay ra, lấy đầu ngón tay xoa lên khuôn mặt đỏ do thiếu dưỡng khí của cô, cười gian trá một tiếng sau đó lại nói tiếp: Em nhất định không biết? Khi em khó xử, nội tâm giãy dụa, hoặc là thống khổ h, thật sự làm người ta yêu mến thế nào! Anh thật sự là yêu chết dáng vẻ đó của em.....

Cô thở hổn hển, giật mình ngạc nhiên nói không ra lời. Thì ra từ trước kia đến bây giờ, hấn mỗi lần miễn cưỡng cô đều chính là cố ý chinh cô.....

Người kia thật sự có bệnh!

Cho nên em càng muốn tránh khỏi La Ẩn, anh càng muốn đẩy em về phía hắn, anh muốn cho em tởm lợm một chút ý chí, anh vốn tin tưởng em và dĩ vãng giống nhau, nội tâm khúc mắc giãy dụa sau sau đó sẽ ngoan ngoãn trở về, nhưng anh không nghĩ tới lần này em không tránh được dụ hoặc phản bội anh, thật sự là không thể tha thứ..... Hắn để sát vào bên tai cô, thấp giọng hừ nói.

Người điên! Lưu Chí Tuyên nhất định đầu óc có vấn đề, hắn lại đem nỗi khổ của cô làm niềm vui.

Cô kinh hãi quay đầu đi, không hiểu chính mình lúc trước rốt cuộc suy nghĩ cái gì lại cho rằng hắn là người có thể dựa dẫm cả đời, lại càng muốn gả cho hắn.....

Nói! Em cùng hắn làm cái gì? Hắn nắm chặt mặt của cô, bắt buộc cô đối mặt với hắn.

Em và La Ẩn trong lúc đó căn bản không có xảy ra chuyện gì! Cô tức giận làm sáng tỏ.

Thật không? Chuyện gì cũng không có sao? Các người có ôm không? Không có hôn môi không? Không lên giường không? Hắn tiến thêm một bước ép hỏi.

Em..... Cô cảm thấy chột dạ một chút, nhớ tới La Ẩn cuồng nhiệt hôn môi làm cô mất hồn, nghĩ đến hắn giãy dụa thống khổ, nghĩ đến chính mình đối hắn tàn nhẫn như thế nào, cả trái tim cô lại nhú chung một chỗ.

Xem ra là anh xem nhẹ hắn, ảnh hưởng của hắn với em so với anh tưởng tượng là thật lớn nha. Sau khi gặp hắn em mỗi ngày đều mơ thấy ác mộng còn luôn nghĩ tới hắn, thực đáng giận..... Lưu Chí Tuyên thấy vẻ mặt rung động của cô làm hắn nhớ tới lúc nhìn thấy cô vì La Ẩn trần trọc khó ngủ, nhất thời ghen ghét dữ dội, cúi đầu xuống hôn lên cánh môi của cô.

Cô kinh hãi lập tức ra sức chống cự nhưng hai tay của hắn giống như gọng sắt khóa chặt khuôn mặt cô, cô căn bản không thể động đậy chỉ có thể mặc hắn nổi giận chà đạp cánh môi của cô.

Cô cảm thấy ghê tởm, cảm thấy buồn nôn, cảm thấy thật đáng buồn.....

Giờ khắc này cô rốt cuộc hiểu được cô căn bản không yêu Lưu Chí Tuyên, cho dù cố gắng như thế nào cũng không thể yêu hắn.....

Lưu Chí Tuyên dường như làm nhục hôn lên môi cô, cô rốt cuộc khó có thể chịu được, đem hết sức lực đẩy hắn, sau đó khi hắn muốn tiến thêm một bước xâm nhập vào môi, cô không chút do dự há mồm dùng sức cắn lên môi hắn!

A! Hắn kinh ngạc kêu một tiếng, vội vàng che miệng buột ra.

Cô lui về phía sau ba bước, trợn to hai mắt trừng mắt hắn, càng không ngừng thở gấp gấp.

Chết tiệt, em dám cắn anh? Hắn đột nhiên rống to một chút, lúc này mới phát hiện môi đã bị cô cắn nát, máu tươi không ngừng chảy ra.

Xin lỗi, Chí Tuyên..... Cô cũng bị hành vi chính mình dọa đến thất thanh giải thích.

Em thật sự bị La Ẩn làm hư rồi, em trước kia chưa bao giờ ngỗ nghịch với anh, anh nghĩ tốt nhất nên tẩy sạch mùi vị của hắn trên người em đi..... Hắn liếm vết máu ở khóe môi, không có ý tốt đi đến gần cô.

Anh muốn làm gì? Đừng tới đây! Cô hoảng sợ vọt đến phía sau sofa, bỗng nhiên cảm thấy Lưu Chí Tuyên trước mắt hoàn toàn thay đổi thành một người khác.

Uyển Thanh, em đang làm cái gì? Chúng ta sẽ kết hôn, em tại sao lại né tránh anh? Hắn tăng nhanh bước chân đi về phía cô.

Chí Tuyên, anh bình tĩnh một chút, chúng ta từ từ nói chuyện..... Cô vừa trốn vừa muốn đánh lạc ý đồ của hắn.

Anh rất lười nói chuyện, dĩ vãng anh đối phó với bạn gái không ngoan và sùng vật không nghe lời đều là trực tiếp xử phạt, cho tới bây giờ anh vẫn lười nói lời vô nghĩa..... Hắn nói xong đột nhiên phóng qua sofa, trực tiếp đánh về phía cô.

A! Cô sợ hãi muốn nhảy ra, khó khăn mới bước ra một bước, cả người đều bị thân hình hấn áp đảo.

29. Chương 29: Chương 29

Anh còn nghĩ em không giống những cô gái hư kia, nghĩ em thực ngoan, thực nghe lời, không nghĩ tới em cũng giống như các cô gái ấy, quen với anh không bao lâu đã muốn trốn, thậm chí còn yêu người đàn ông khác, thật sự là không thể tha thứ! Hấn đem tay chân cô áp đảo trên nệm, khởi động người trên cúi đầu nhìn chằm chằm cô quở trách.

Cô sợ tới mức cả người phát run, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt như tờ giấy, bởi vì cô phát hiện dáng vẻ lúc này của Lưu Chí Tuyên quả thực giống như một dã thú, mặt hấn không hề trong sáng ngược lại che kín bóng ma quái dị, hai mắt tàn bạo, hơi thở ồ ồ hỗn loạn, hàm răng giống như đang thềm thuồng mùi máu tanh.....

Vốn muốn để đến sau khi kết hôn mới từ từ thưởng thức em, bất quá hiện tại em đã chọc giận anh, anh tốt nhất nên để em hiểu được ai mới là chủ nhân của em. Hấn dứt lời liền để sát mặt vào cô, vươn đầu lưỡi liếm mặt của cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn nhú chặt, ngực một trận buồn nôn.

A! Thật sự là mỹ vị a! Da phái nữ chính là non mềm như vậy, hại anh luôn khó có thể kháng cự..... hấn kiệt kiệt cười quái dị, đầu lưỡi dọc theo của nàng gáy tử hường ngực hoạt hạ.

Lưu Chí Tuyên, không cần như vậy! nàng tức giận vịn vẹo thét chói tai.

tốt lắm, người giãy dựa a, người càng giãy dựa ta liền càng hưng phấn..... Hấn nở nụ cười xấu xa, tiếp theo đưa tay xé rách áo, cúi xuống hôn lên gáy và ngực của cô tay thậm chí còn dùng lực kéo quần dài của cô.

Không! Không nha – Cô kinh sợ reo lên, làm sao cũng không đoán được chính mình lựa chọn lại là cầm thú khoác lớp da người!

Kêu đi! Anh rất thích nghe tiếng phụ nữ kêu..... Cảm xúc của hấn dâng cao, tay càng lúc càng dùng lực, mười ngón trực tiếp nhào nặn vú của cô, giống như muốn véo cả người cô.

A! Buông tay..... La Ân, cứu em! Cứu em – Cô vừa đau lại sợ trong lúc bối rối bất an bật thốt lên tên của La Ân.

Nghe thấy tiếng cô la lên, động tác Lưu Chí Tuyên bỗng nhiên tạm dừng, trên mặt hiện lên vẻ dửng dưng làm người ta sợ hãi.

Em gọi tên hấn! Vào lúc này em lại tên người khác! Đồ dê tiện! Hấn lớn tiếng tức giận mắng, tiếp theo tát một cái lên mặt cô.

Cô bị hấn đánh thiếu chút nữa ngất xỉu đi, cả đầu vo ve, mặt lập tức sưng đỏ một mảnh.

Thật sự là thiếu đánh, hại anh hăng hái mất hết, chờ chúng ta sau khi kết hôn anh phải giáo huấn em thật tốt mới được. Hấn lửa giận chưa tiêu, đứng dậy lại đá cô một cái, mới từ túi lấy ra di động, thông qua dây số.

Hướng Uyển Thanh lui lại một góc, thân thể không tự giác run rẩy, trong lòng thầm nghĩ phải nhanh trốn, cô phải trốn thật xa hơn ở bên con người đáng sợ này.....

A, là ta, mọi chuyện đều xử lý tốt chứ? Lưu Chí Tuyên hỏi.

Dạ, thiếu gia, tất cả đều chuẩn bị tốt.

Thật không? Thật tốt, vậy chiếu theo kế hoạch mà tiến hành. Lưu Chí Tuyên ngắt điện thoại, sau đó nhìn về phía Hướng Uyển Thanh bị dọa đến thất thần, lạnh lùng cười.

Em biết anh đang bận chuyện gì không?

Hai mắt Hường Uyển Thanh đại ra, căn bản nói không ra lời.

Hắn ác ý giơ lên khoe miệng, ngồi trở lại trước mặt cô, khẽ cười nói: Anh quyết định đem hôn lễ dời đến ngày kia, hơn nữa đã chọn khách sạn và lễ phục thật đẹp, hiện tại chỉ chờ La Ấn đến giúp chúng ta bố trí hội trường.

Hôn..... hôn lễ..... sớm hơn sao? Cô kinh ngạc sắc mặt càng thêm tái mét. Lưu Chí Tuyên không cần cô đồng ý liền dời ngày kết hôn đến sớm?

Đúng vậy, anh không kịp chờ ngày em vào cửa, đến lúc đó xem anh yêu em đến cỡ nào! Lưu Chí Tuyên nở nụ cười khoa trương.

Không! Em không muốn kết hôn! Em thà chết chứ không kết hôn với anh..... Cô sợ hãi rống.

Chắc chắn chắc, nhìn em xem, sợ tới mức mặt đều tái rồi, thật đáng thương. Hắn xoa lên khuôn mặt cô giống như thật hưởng thụ hoảng sợ của cô.

Đừng chạm vào em! Cô chán ghét xoa sạch tay hắn.

A..... Rất hung hãn nha, bắt quá như vậy càng thú vị. Hắn cười. hì hì

Tôi tuyệt không gả cho anh, anh hết hy vọng đi! Cô nhận rõ diện mục của hắn, hiện tại ngay cả một giây cũng không muốn cùng hắn ở chung một chỗ.

Đừng nói như vậy nha! Đừng quên anh còn giữ CD ghi hình cuộc sống hàng ngày của em nha! Bao gồm em ăn uống ngủ, còn có tắm rửa..... Nếu em không nghe lời, anh liền công khai nó..... Hắn cười uy hiếp cô.

Cô tròng lớn hai mắt, cả người choáng váng.

Thằng khốn này..... Thực xấu xa.....

Nếu người không cần CD này, như vậy mạng của La Ấn em sẽ để ý chứ? Hắn lại bổ sung thêm một câu.

La Ấn? Anh..... Anh muốn đối phó với La Ấn như thế nào? Cô kinh hãi mặt biến sắc.

Anh đã phái người quan sát hắn, nếu em dám xằng bậy anh sẽ giết hắn trước! Hắn hung ác nheo lại mắt, cười giống như ác thú.

Không..... Cả người cô không ngừng run rẩy.

Nếu La Ấn chết thì mấy ngàn năm tu hành toàn hóa thành hư ảo, đến lúc đó hắn lại biến trở về một con vật bình thường, chồn hoang không có nhân tính.....

Cô không muốn hắn biến thành như vậy! Không muốn.....

Cho nên em phải biết điều một chút ngoan ngoãn kết hôn với anh, biết không? Nếu em dám hành động thiếu suy nghĩ, anh tuyệt không nương tay với hắn. Lưu Chí Tuyên nhéo nhéo mặt của cô, lạnh lùng quát nạt.

Cô suy sụp vô lực giống như thể xác mất hồn, rốt cuộc không khí lực chống cự.

Hai ngày này không được đi đâu, chúng ta còn có rất nhiều việc phải làm, ngày mai anh sẽ mời La Ấn đến bàn chuyện. nếu em không muốn hắn bị thương thì tốt nhất nên nói năng cẩn thận. Lưu Chí Tuyên nói xong cười một tiếng, xoay người đi ra ngoài.

Hường Uyển Thanh một mình ngồi ở dưới đất, bởi vì kinh sợ quá độ mà tuyến lệ mất tác dụng rốt cục lại khô phục vận hành, thoáng chốc nước mắt như nước suối tràn mi mà ra.

Hu hu..... Cô che lại miệng, thể xác và tinh thần bị thương khóc nức nở.

Có gì đáng sợ hơn gặp một người “mặt người dạ thú”? Người kia thậm chí là vị hôn phu của cô!

Là mất cô bị mù? Hay là rất ngu xuẩn? Cho nên mới không nhìn ra Lưu Chí Tuyên là người biến thái?

Nhớ đến sắc mặt vừa rồi của hắn, nỗi khiếp sợ của cô vẫn còn tồn tại.

Hắn căn bản không phải người, không phải người.....

Đúng vậy! So với La Ẩn Lưu Chí Tuyên càng giống thú vật, một dã thú khoác da người.....

Kinh hoảng bất lực nước mắt không ngừng chảy xuống, cô tại một khắc kia giật mình lĩnh ngộ, thì ra người và súc sinh khác nhau không phải là hình thể bề ngoài, mà là tim!

Cũng đang bối vì như thế cô mới yêu La Ẩn, bởi vì ở trong mắt cô, La Ẩn từ rất sớm trước kia đã có một trái tim người.....

Chẳng qua là La Ẩn có thể hiểu được đạo lý này sao? Liều mạng chỉ để thành người Nó , có thể hiểu được điểm này sao?

La Ẩn, La Ẩn,em nên làm cái gì bây giờ, anh lại nên làm cái gì bây giờ..... Mỗi lần nghĩ đến La Ẩn cô khóc càng thương tâm gục trên mặt đất,cô bây giờ chỉ có thể không ngừng gọi tên của hắn, một lần lại một lần.....

30. Chương 30: Chương 30

La Ẩn ngồi ở trên ghế phòng khách Xuân Lưu Hoa, hai tay ung dung, tim đập mạnh và loạn nhịp, hồi tưởng lại những lời Bác phúc nói với hắn ngày hôm qua trước khi xuống núi,thật lâu không thể tiêu tan.

Ngày hôm qua sau khi Hường Uyển Thanh đi rồi, hắn ở lại trên núi nghỉ ngơi hồi lâu, vừa lắng đọng lại những rung động lộn xộn của hắn vừa nghĩ đến tương lai của hắn và Hường Uyển Thanh.

Lúc này Bác Phúc đột nhiên mở miệng, trực tiếp làm tỉnh mộng đẹp của hắn.

Có lẽ phương thuốc cuối cùng để người trở thành người chính là tim của Hường Uyển Thanh.

Người nói cái gì? Hắn nhíu mày ngăn ra.

Người đã nói thật lâu trước kia người gặp vị pháp sư ở Trường An kia ông ấy chỉ người, chỉ cần ăn tim của người yêu người ,thì có thể trở thành người.

Đúng vậy, pháp sư có nói qua như vậy nhưng căn bản không có tác dụng quá lớn! Hắn tức giận nói.

Không có hiệu nghiệm là vì người ăn tim của các nữ nhân không thật lòng yêu người. Bác Phúc nói.

Người nói vậy là có ý gì nha? Hắn mở to mắt trừng lại.

Dĩ vãng các cô gái đó chỉ mê luyện vẻ bề ngoài của người chứ không phải bộ dáng thật sự, nếu các cô ấy thấy gương mặt của người chắc chắn tất cả đều bị dọa chạy.

Trong lòng hắn có chút sợ hãi đã muốn hiểu được Phúc bá muốn nói cái gì.

Nếu là Hường Uyển Thanh thì khác nha, cô ấy yêu thật chính là người, biết rõ người là hồ ly, biết rõ người không thuộc thế giới của mình nhưng cảm tình của cô ấy đối với người chưa từng thay đổi. Cô gái ấy mới là người thật yêu người, nếu người ăn tim của cô ta..... Bác Phúc tiếp tục nói.

Không cần nói! Hắn kinh hoảng khiển trách, trong lòng không hiểu cảm thấy sợ hãi.

Hắn làm sao có thể ăn tim của Hường Uyển Thanh? Làm sao có thể nha? Hắn là vì cô ấy mới muốn biến thành người, nếu phải dùng tim của cô ấy để đổi thành hình người,vậy hắn biến thành người thì có ý nghĩa gì nữa nha?

Thật ra nếu cô ấy biết tim của cô ta có thể giúp người thành người, có lẽ cô ấy sẽ đồng ý.....A! Bác Phúc nói đến một nửa, một móng vuốt đã kháp trụ hắn cổ.

Không cho phép người lẩm miệng, lão hầu, ta thà rằng dùng biện pháp khác chứ tuyệt đối không thể thương tổn cô ấy. Hắn trầm giọng giận giữ nói.

Người..... phải nhớ..... rõ ràng..... Không thể trở thành người,làm..... sao có thể thành thân với cô ấy nha?Với lại làm sao có thể nào tránh được.. kết cục.... Bị phong hồn.....? Giọng bác Phúc khàn khàn nói.

Hắn bị trúng câu hỏi khó, tay buông bác Phúc ra, tiếp theo không đáp lại câu nào.

Không thể trở thành người hắn làm sao yêu Hướng Uyển Thanh? Làm sao có thể sống cùng cô? Hoặc là một khi hắn bị phong hồn, chẳng những cố gắng ngàn năm qua đều trở thành bọt nước, đến khả năng thấy cô cũng không thấy được.

Càng nghĩ càng hỗn loạn cũng càng tuyệt vọng, hắn bỗng nhiên cảm thấy bản thân lâm vào vùng lầy tiến thoái lưỡng nan.....

Người tốt nhất suy nghĩ lại đi, bởi vì thân thể của người đã bắt đầu có điểm thoái hóa. Bác Phúc theo dõi hắn nghiêm túc nói.

Hắn khiếp sợ vọt tới trước kính, quả nhiên thấy người của hình người của hắn đã có một chút biến hóa, chẳng những đầu hồ rõ ràng, ngay cả trên cánh tay cũng mọc ra lông dài.

Chuyện này thật sự làm hắn sợ hãi, hắn thậm chí tiêu tốn gấp đôi pháp lực mới có thể hơi chút đè nén xuống.

Tâm trạng không yên hạ sơn, trở lại Xuân Lưu Hoa cả đêm hắn không tài nào chợp mắt lo lắng không thôi.

Hắn biết Phong hồn châm phong là phong hồn phách yêu thú. Nếu trước lúc bị châm đâm đến trái tim mà hắn có thể biến thành người, châm này sẽ mất đi pháp lực tự động biến mất.

Nhưng hắn phải làm như thế nào mới có thể biến thành người? Chẳng lẽ thật sự phải ăn tim của Hướng Uyển Thanh mới được sao? Chẳng lẽ đây mới là khảo nghiệm chân chính tiên nhân đưa ra cho hắn?

Đang thống khổ trầm tư, di động phút chốc vang, hắn đón nghe rõ ràng là Lưu Chí Tuyên điện tới.

Thầy La, hôn lễ của tôi và Uyển Thanh được tổ chức vào buổi tối ngày mai, có thể mời thầy lập tức đến khách sạn thảo luận cách bố trí hội trường một chút không?

Lưu Chí Tuyên thoải mái nói nhưng lại đủ để làm hắn khiếp sợ thất thần hồi lâu.

31. Chương 31: Chương 31

Hướng Uyển Thanh thật sự phải gả gấp cho Lưu Chí Tuyên đến thế sao? Hơn nữa còn muốn dời hôn lễ đến sớm hơn?

Một cỗ lửa giận ở trong nội tâm hắn nổi lên, hắn ngắt điện thoại lập tức lao ra khỏi phòng hoa, đi vào khách sạn Lưu Chí Tuyên đã nói.

Hắn phải gặp mặt Hướng Uyển Thanh hỏi một chút, hỏi cô vì sao lại ra quyết định nhanh như vậy, hỏi cô vì sao không lo lắng một chút tâm trạng của hắn?

Nhưng mà khi hắn nhìn thấy Hướng Uyển Thanh, hắn mới phát hiện hắn căn bản không thể nói chuyện với cô, bởi vì cô chẳng những đứng bên người Lưu Chí Tuyên không nhìn hắn, lại càng không nói chuyện với hắn, đem tất cả chi tiết kết hôn giao hết cho Lưu Chí Tuyên làm.

Hắn cố nén tức giận, vẻ mặt nghiêm nghị đứng ở đối diện Lưu Chí Tuyên, nghe Lưu Chí Tuyên hưng phấn bàn luận một ít chuyện liên quan đến hôn sự, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm Hướng Uyển Thanh ngồi ở một bên.

Cẩn thận nhìn hắn mới phát hiện cô có điểm khác thường, thần sắc mệt mỏi, buồn bã, lúc ở bên người Lưu Chí Tuyên chẳng những không có sắc mặt vui mừng của cô dâu, thậm chí còn mang theo một tia sợ hãi.

Cô ấy làm sao vậy?

Vì sao rầu rĩ không vui? Vì sao khẩn trương lo âu? Vì sao trên mặt có chút sùng đồ? Vì sao rõ ràng không yêu Lưu Chí Tuyên còn muốn kết hôn cùng với hắn? Vì sao lại dời hôn lễ đến sớm như vậy?

Hắn có đầy bụng nghi vấn nhưng khổ nỗi không thể hỏi ra miệng, Lưu Chí Tuyên thao thao bất tuyệt nói xong yêu cầu hạng mục công việc, dường như cố ý vô tình ngăn cản hắn tới gần Hướng Uyển Thanh. Hắn

bởi vậy cũng chỉ có thể theo vẻ mặt cứng ngắc của cô cùng với sưng đỏ trên má trái nhìn ra một ít manh mối.

Như thế nào? Thời gian hôn lễ là sáu giờ tối ngày mai, tuy có chút cấp bách nhưng thầy hấn là có thể đúng giờ đem nơi này thiết kế thành một hôn lễ đẹp nhất ? Đúng không thầy La. Lưu Chí Tuyên không vui vẻ cao âm lượng, ý đồ đem lực chú ý La Ẩn từ trên người vị hôn thê kéo trở về

La Ẩn thu hồi ánh mắt lạnh lùng nhìn Lưu Chí Tuyên.

Đương nhiên, hoa của tôi lúc nào cũng có thể dùng, thời gian tương đối đầy đủ. Hấn thân nhiên nói.

Thật tốt quá, Uyển Thanh, em mau nói với thầy La nói em thích hoa màu gì đi để thầy có thể chuẩn bị. Lưu Chí Tuyên nói xong ôm bả vai Hướng Uyển Thanh, ra vẻ thân mật.

Cả người của Hướng Uyển Thanh cứng như đá, âm thầm cắn răng.

Lưu Chí Tuyên lại đang đùa, hấn biết rõ cô thích La Ẩn nhưng vẫn như cũ đưa hội trường thiết kế giao cho La Ẩn, rõ ràng hấn đang muốn hành hạ cô, xem đáng về thống khổ dày vò của cô.

Cũng được, chỉ cần là hoa em đều thích. Cô kiềm chế trụ phản cảm mãnh liệt trong lòng, cố gắng mỉm cười.

Em đừng khách khí với thầy La! Đúng rồi, ngày hôm qua các người không phải lên núi đi ngắm hoa sao? Có nhìn thấy thích hoa gì không? Lưu Chí Tuyên ác ý liếc mắt cô một cái.

Cô cả kinh nhìn về phía La Ẩn, vừa vặn chống lại tầm mắt hấn: Tim càng bối rối cúi đầu nói, Không có.....

Có nhaa! La Ẩn cắt đứt câu trả lời của cô: Cô ấy thích một loại hoa tên là Lam công chúa, tôi quyết định dùng loại hoa này giúp cô ấy bố trí hội trường.

Nghe thấy Lam công chúa cô đã nghĩ khởi sự kiện trong núi, nhớ tới hấn gọi tên cô, ngực lại càng căng thẳng.

Sao? Tốt, vậy dùng loại hoa này đi! Chỉ cần là Uyển Thanh thích, tôi sẽ không có ý kiến. Lưu Chí Tuyên ôm Hướng Uyển Thanh càng chắc, làm thân thể cô dán lên người vị hôn phu.

Môi của Hướng Uyển Thanh khê run, rũ mí mắt xuống.

La Ẩn thấy cô bất an, tim hấn liền động nhìn Lưu Chí Tuyên nói: Bố trí hội trường còn phải phối hợp lễ phục của cô dâu, có thể để tôi một mình nói chuyện với Hướng tiểu thư không?

Không!

Được!

Hướng Uyển Thanh dường như là lập tức cự tuyệt, nhưng Lưu Chí Tuyên lại hào phóng đáp ứng, còn một bộ lơ dềnh vờ vờ tay cô.

Em và thầy La nói chuyện thật tốt nha! Hấn thoáng lấy ngữ khí cường điệu nói, sau đó liền đi ra trước hội trường.

Hướng Uyển Thanh nghe ra trong lời nói của hấn có ý cảnh cáo, theo dõi bóng dáng hấn, khuôn mặt xinh đẹp lộ vẻ lo lắng.

Cô làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì? Lưu Chí Tuyên vừa đi La Ẩn lập tức cầm tay cô truy vấn.

Buông tay! Mời anh tôn trọng tôi một chút. Thầy La, chúng ta nên thảo luận là chuyện áo cưới đi! Cô bỏ ra tay hấn ra bất an liếc nhìn Lưu Chí Tuyên đứng ở bên ngoài hội trường một cái.

La Ẩn nhíu lại lông mày xinh đẹp, theo tầm mắt ủa cô nhìn đi thì phát hiện Lưu Chí Tuyên đang đứng ở ngoài hội trường nói chuyện với thư ký của hấn nhưng ánh mắt nhưng vẫn giám thị Hướng Uyển Thanh.

Cô hôm nay thoát nhìn dường như rất sợ Lưu Chí Tuyên, vì sao? La Ẩn lạnh lùng hỏi.

Anh ấy là vị hôn phu của tôi, tôi làm sao có thể sợ hắn, xinh anh đừng đoán mò, nhanh chút đàm luận chủ đề đi, lễ phục của tôi dùng màu trắng và màu tím. Nếu muốn phối hợp hoa hồng Lam công chúa hắn là..... Cô không vui chuyện đề tài, nhìn chung quanh hội trường để né tránh ánh mắt sâu sắc phỏng đoán của hắn.

La Ấn rút cuộc nhịn không được, hắn giận tái mặt bước về hướng cô, không khỏi đã kéo tay cô bước đi.

A? Anh làm cái gì? Mau thả tôi ra, Lưu Chí Tuyên sẽ thấy..... Cô hoảng sợ hạ giọng nói còn liều mình muốn tránh thoát.

Khuôn mặt La Ấn giận dữ, nắm chặt cổ tay cô, kéo cô đi đến một cửa khác, đi một đường, sau đó đưa cô đến một căn phòng khách nhỏ.

Vừa vào cửa, hắn xoay người đem cả người Hương Uyển Thanh dán lên ván cửa, hai tay để ở bả vai của cô, nhìn chằm chằm vào cô, khuôn mặt tuần tú tràn ngập phần nộ.

La Ấn, anh rút cuộc muốn làm gì? Lưng cô tựa lên cửa, tức giận trừng mắt hắn.

Những lời này là lời anh muốn hỏi em, em biết mình đang làm cái gì không? Hắn tức giận hỏi lại.

Tôi đương nhiên biết, tôi đang chuẩn bị chuyện kết hôn..... Cô lớn tiếng nói.

Nếu em là vì muốn cho anh chết tâm mới dung chuyện kết hôn này, thì em có thể ngưng hành động nhảm chán này lại rồi, bởi vì anh tuyệt đối không sẽ buông em ra! Hắn cắn răng nói.

Em kết hôn hay không đều không liên quan đến anh, em rất yêu..... Lưu Chí Tuyên mới muốn gả cho hắn. Cô thống khổ nói dối.

32. Chương 32: Chương 32

Yêu hắn? Về mặt của em không phải là nói như vậy, anh cảm giác được em sợ hắn, phần nộ và chán ghét, em rõ ràng bị dọa chết khiếp..... Hắn đau lòng thấp giọng nói.

Anh nói bậy! Anh biết cái gì? Anh là súc sinh làm sao biết suy nghĩ của em? Cô tức giận vội vàng phản kích, chỉ sợ bị hắn nhìn thấu tim mình.

Đừng nói anh là súc sinh! Ai đều có thể nói nhưng chỉ có một mình em là không được..... Hắn đau kịch liệt nhìn cô, vẻ mặt tràn đầy bị thương.

Cô ngẩn ra ngực nóng lên, hốc mắt xoay mình phiếm hồng, cắn môi dưới, chải lại tóc vừa vụn lộ ra toàn bộ nửa bên mặt trái, vừa sưng vừa đỏ.

Hắn nhìn rõ đó là dấu vết bị người khác đánh, cả trái tim dường như đau đớn, tức giận quát: Là thằng khốn đó đánh, đúng không?

Cô không dám mở miệng, sợ nhất là mở miệng sẽ nhịn không được hướng hắn khóc kể.

Đợi vài giây không đợi đến đáp án, hắn thở dài không đành lòng ép hỏi, chẳng qua là vươn tay khẽ vuốt mặt của cô, thương tiếc lại không tha nói: Rất đau phải không?

Ở trong mắt nước mắt đảo quanh bị một tiếng hỏi dịu dàng này thúc giục hóa tuôn rơi xuống, cô kích động che lại mặt nhưng hai tay lại bị hắn cầm, nhẹ nhàng vụn bung ra, sau đó, tay hắn ôm lấy mặt cô, cúi đầu xuống ở bên má trái cô in lại dấu hôn.

Trong lòng cô lay động nước mắt không ngừng tuôn rơi, hắn dùng môi hôn lên nước mắt tuôn rơi nhưng những nụ hôn nhẹ nhàng như sợ làm cô đau, ngược lại làm cho cô khóc càng dữ hơn.

Ngoan! Đừng khóc, đừng khóc..... Hắn ôm cô thật chặt, vừa hôn lên mắt của cô, rồi xuống cái mũi vừa trấn an, cuối cùng đem môi mình hôn lên cái miệng nhỏ nhắn không ngừng khóc nức nở kia.

Hơi thở nóng rực mà quen thuộc phun vào trong trong miệng cô, ấm áp giúp hòa tan tim lạnh như băng của mình. Cô dịu dàng tựa ở trong lòng hắn đã quên kháng cự, đã quên Phong hồn chầm, đã quên Lưu Chí

Tuyên cảnh cáo, thăm nghĩ hưởng thụ một chút cảm giác an toàn này, chỉ hy vọng từ trên người hấn hấp thụ thêm một ít dưỡng khí.

Hấn mút lấy đôi môi thơm làm say lòng người kia, hai cánh môi trơn mềm dán chặt vào nhau, so với bất kỳ tiên quả nào trên trời đều ngon miệng hơn, hấn trước kia chỉ có thể tưởng tượng, hiện tại rốt cục có thể được đền bù nguyện vọng lâu nay, mấy ngàn năm qua làm hấn chịu nhiều nguyên rửa thống khổ bỗng nhiên đều trở nên đáng giá.

Giờ khắc này hấn dần dần cảm thấy hoang mang, không thể thành người thì như thế nào? Không thể gần với cô thì như thế nào nha?

Trải qua ngàn năm cô tịch, trăm năm tương tư.....

Hướng Uyển Thanh bị hấn hôn thật sâu trong lúc đó cô cũng cảm nhận được tâm tư của hấn, tim cô có chút bối rối giống như có thể thấy tâm linh của hấn, quá trình thành người của hấn nhất định chịu rất nhiều thống khổ, mà thống khổ đó đều do cô tạo ra.

Nếu cô chưa từng cầu nguyện chồn bạc biến thành người, nếu cô chưa từng tưởng tượng mạo chồn bạc khi thành người thì như thế nào, thì linh thú này cũng sẽ không lựa chọn con đường biến thành người khó khăn như vậy.....

Tâm tư hai người tại đây một cái chớp mắt hiểu nhau, lửa tình hết sức căng thẳng trong lúc đó có một suy nghĩ lóe lên nếu như cô không phải là tự quan Lưu Tô, hấn cũng không phải là chồn bạc, giờ khắc này cô là Hướng Uyển Thanh, hấn là La Ẩn, hấn đã có tư cách được yêu cô, không có bất luận kẻ nào có thể ngăn cản hấn yêu cô.....

Trong lòng hấn kích động, ngực hấn điên cuồng nhin không được xâm nhập cái miệng nhỏ của cô càng mãnh liệt hơn, trêu chọc cái lưỡi dính hương của cô, quần quýt si mê mót, luyện tiếc buông ra.

Nhưng mà ngay lúc hai người hôn đến trời đất quay cuồng, Phong hồn chìm trong cơ thể La Ẩn giống như cảnh cáo hấn, đột nhiên chui lên, giống như có mấy ngàn cái châm nhỏ đồng thời đâm vào một địa điểm xác định làm cho cả người hấn đại chấn, mạnh tay đẩy cô ra, khóc thét vọt tới vách tường ngã xuống đất quay cuồng.

La Ẩn..... Hướng Uyển Thanh kinh ngạc nhìn bộ dáng đau đớn của hấn, không khỏi che lại miệng, sợ tới mức mặt trắng bệch.

Cô đang làm cái gì? Biết rõ hấn trúng Phong hồn chìm, biết rõ một chút tình yêu sẽ hại hấn, cô lại không biết tiết chế tham luyện hơi thở của hấn.....

Hướng Uyển Thanh tự trách lại lo lắng, muốn đi qua lại sợ tiếp cận hấn, chỉ có thể không biết làm sao đứng ở tại chỗ cả trái tim đau đớn theo.

A..... La Ẩn cắn n hàm răng liềm mình chống cự lại đau đớn trên người, rốt cục hiểu được Phong hồn chìm đáng sợ ở chỗ không phải là phong hồn, mà là trước khi phong hồn là đoạn lẳng trì đau đớn.

La Ẩn, em van cầu anh, trở về đi! Thừa dịp còn kịp trở về sám hối với tiên nhân..... Cô ghen ngào hô.

Không..... Hấn ngẩng đầu nhìn cô, cố sức bật ra một câu.

Không nên cậy mạnh nữa, chỉ cần người trở về sẽ không chịu khổ, thừa dịp Phong hồn chìm chưa xâm nhập tim của người, nhanh chóng trở về vận tiên động, như vậy người chẳng những có thể không sao mà Lưu Chí Tuyên cũng không tổn thương người được..... Cô ngồi quỳ gối bên người hấn, ý đồ lại một lần nữa thuyết phục hấn.

Em nói như vậy là sao? Lưu Chí Tuyên sẽ làm anh bị thương? Hấn nhíu mày nghe ra trong lời nói của cô có chút sợ hãi.

Hấn chẳng qua là đối với anh..... Có chút hiểu lầm, vì muốn tốt cho bản thân người làm ơn không cần lại lưu luyện ở nhân gian, trở về đi! Tim cô cả kinh, vội vàng giải thích, không muốn cho hấn biết cô vì hấn mới bị Lưu Chí Tuyên bắt kết hôn.

Với Lưu Chí Tuyên..... Căn bản không thể thương tổn anh..... Hắn thở hổn hển cười lạnh

33. Chương 33: Chương 33

Anh không biết thôi hắn là người điên, một khi chọc giận hắn anh căn bản không biết hắn sẽ làm ra chuyện gì..... Cô bật thốt lên vội la lên.

Hắn là người điên em còn muốn gả cho hắn? Vì sao? Hắn căm tức nhìn cô.

Em..... Cô ngẩn ra không biết đáp trả như thế nào.

Chẳng lẽ..... hắn uy hiếp em? Hắn rùng mình một cái.

Không có, anh đừng có đoán mò, hắn không có uy hiếp em, hắn..... Cô cực lực muốn phủ nhận.

Cô càng muốn phản bác, hắn liền càng khẳng định phỏng đoán của mình.

Hắn dùng bạo lực uy hiếp em, dùng mạng của anh làm điều kiện bức em kết hôn với hắn, đúng không? Hắn lạnh lùng nói.

Không phải..... Là em cam tâm tình nguyện..... Cô khó khăn nói.

Đủ rồi! Đừng nói dối nữa! Hắn hét lớn một tiếng.

Cô ngẩn ngơ không nói gì nhìn hắn.

Lưu Chí Tuyên là dạng người như thế nào anh đã sớm biết, bạn gái trước kia của hắn không bị thương thì chính là tàn phế, hắn trời sinh chính là cuồng ngược đãi, lấy thống khổ người khác làm niềm vui, chỉ cần phụ nữ được hắn coi trọng đều không có kết cục tốt. Hắn lần này xem em trở thành mục tiêu, nếu em thật sự gả cho hắn, tuyệt đối sống không tốt. Hắn bắt được tay cổ tay cô, thần sắc ngưng trọng nói. Tính tình của Lưu Chí Tuyên cũng không lương thiện bằng Hồ Nhi.

Cô nghe được trong lòng đối với Lưu Chí Tuyên càng thêm hoảng sợ, nhưng mà càng biết hắn xấu xa, cô càng không thể để cho La Ấn bởi vì cô mà xung đột với Lưu Chí Tuyên.

Được, cho dù hắn là thằng khốn, cho dù em không kết hôn với hắn, em cũng không thể sống cùng một chỗ với anh. Cô lớn tiếng nói.

vì sao không thể? Hắn nhíu mày hỏi.

Bởi vì..... em không yêu anh. Cô hít một hơi lạnh lùng nói.

Nói lại lần nữa xem. Hắn trừng mắt cô.

Em không yêu anh, nghe không hiểu sao? Muốn em nói một ngàn lần cũng vậy, em làm sao có thể yêu một con hồ ly? Căn bản không thể nha..... Cô trừng mắt nhìn ngược lại hắn.

Hắn không đợi cô nói xong, chế trụ sau gáy của cô, đem cô kéo về phía trước, trực tiếp lấy môi mình ngăn chặn cái miệng không ngừng nói dối kia.

A! Cô kinh hãi hổn hển đẩy hắn ra, khản trương hét lớn: Đừng chạm vào em! Vạn nhất lại thúc dục Phong hồn châm, anh muốn mình đau đến chết đi sống lại sao.....

Cứ để cho nó đau đi! Anh không cần. Hắn nhìn chằm chằm vào cô, hừ nhẹ nói.

Anh làm sao có thể không cần nha? Sắc mặt đau đớn của mình vừa rồi chính anh không biết đó thôi..... Dưới tình thế cấp bách ngữ khí của cô lộ vẻ lo lắng.

Nhưng mà nếu bởi vậy có thể thấy em đau lòng vì anh, thì anh tình nguyện đau thêm vài lần nữa. Hắn si tình nhìn cô, nhẹ giọng nói.

Anh..... Cô lại là tức giận còn có cảm động, một câu cũng nói không nên lời.

Ngốc tử này.....

Anh không sợ bị phong hồn phách, anh chỉ sợ em chán ghét vứt bỏ anh. Nếu có thể sử dụng hồn phách của anh đổi lấy tình yêu của anh, cho dù trọn đời phải ở trong bóng tối, anh cũng không oán. .

Cô muốn khóc.

La Ân nhất định không biết có thể nói ra những lời như vậy, hẳn kỳ thật đã muốn là một con người không hơn không kém.....

Thế gian này có rất ít người đàn ông nào si tình.....

Đi theo anh đi! Uyển Thanh, đừng lãng phí sinh mệnh lẫn nhau nữa, anh tin tưởng em và anh đều là giống nhau, có đúng hay không? Hẳn dịu dàng thuyết phục, chỉ hy vọng cô dứt bỏ cố kỵ toàn tâm yêu hẳn một lần.

Cô có chút dao động, tình yêu đang ngọt ngào vấy tay với cô, cô thật muốn liều lĩnh ôm ấp hẳn, có lẽ giống như hẳn nói, tình yêu thật sự không nhất định liên quan đến diện mạo, chỉ cần có thể liên tâm, một ngày cũng đã đủ.....

Nhưng ý niệm này trong đầu vừa mới quật khởi, ngoài cửa liền truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập, tiếp theo cửa phòng đột nhiên bị mở ra, Lưu Chí Tuyên xanh mặt đưa theo người làm đi đến.

Sắc mặt của cô lại lần nữa trở nên tái mét, tim vốn bỗng bèn vừa vấp ngã xuống vực sâu.

Các người là đôi cầu nam nữ, dám hẹn hò sau lưng tôi! Hẳn vừa vào cửa liền nắm lấy tóc của Hướng Uyển Thanh, kéo cô sang một bên.

A..... Cô đau kêu một tiếng.

Buông cô ấy ra! La Ân quát chói tai tung người lên, nhưng hẳn vừa mới tiến lên một bước, tùy tùng Lưu Chí Tuyên liền rút súng ra để ở tim hẳn.

Chắc chắn chắc, người tốt nhất đừng lộn xộn, La Ân, cẩn thận viên đạn không có mắt. Lưu Chí Tuyên nhìn hẳn cười lạnh.

Hẳn yên lặng bất động trừng mắt Lưu Chí Tuyên, trong lòng lửa giận bốc lên.

Người thật sự thực quá đáng, Uyển Thanh đã muốn là người của tôi, người thế nhưng còn muốn câu dẫn cô, thật không nên a..... Lưu Chí Tuyên nói xong ôm sát Hướng Uyển Thanh, vươn đầu lưỡi liếm lỗ tai của cô.

Hướng Uyển Thanh ghê tởm tức giận né tránh.

Em quay qua đây! Lưu Chí Tuyên không vui nắm cằm của cô, bắt buộc cô chuyển hướng sang hẳn, nhẹ nhàng cười nói: Chúng ta nên để cho Thầy La thấy quan hệ của chúng ta thân mật như thế nào, để cho hẳn hiểu được.

34. Chương 34: Chương 34

Nói xong hẳn mạnh mẽ hôn lên môi của cô, ở trên môi của cô bữa bãi chà đạp cắn mút.

Ừm..... Hướng Uyển Thanh ra sức giãy dụa, nội tâm vừa hận vừa tức.

La Ân nhìn người phụ nữ mình yêu chịu nhục, cơn tức nháy mắt quét qua cả người hẳn, trong mắt càng hiện lên một tia sát khí lạnh như băng khiếp người.

Hẳn đã thật lâu không có tức giận như vậy.

Không lâu sau Lưu Chí Tuyên mới buông Hướng Uyển Thanh ra, sắc mặt khiêu khích theo dõi hẳn, ngông cuồng nói: Thấy chúng tôi thân mật như vậy, người tốt nhất đừng đến mò mẫm đến, ngoan ngoãn đi bổ trí hội trường. Nếu biểu hiện không tể tôi sẽ suy nghĩ cho người tham gia hôn lễ của chúng tôi

Hắn không để ý tới Lưu Chí Tuyên chẳng qua là thật sâu nhìn đôi môi sưng vù của Hướng Uyển Thanh, nhìn cô rõ ràng tức giận đến đỏ mắt nhưng vẫn như cũ cố nén nước mắt, liếc mình lấy ánh mắt ý bảo hắn phải bình tĩnh, đừng xúc động.....

Ngực hắn chấn động và cảm động.

Cô gái này là vì hắn mới lưu lạc đến tận đây, vì hắn mới chịu cuộc sống đau khổ của con người, nếu hắn còn không hiểu được khổ tâm của cô thì không xứng để yêu cô.

Bởi vậy hắn mím chặt đôi môi, nén lòng tràn đầy phẫn nộ, nén xúc động muốn xé nát Lưu Chí Tuyên, hắn quyết định dùng một loại phương thức khác để xả hận thay Hướng Uyển Thanh và chính mình.

Đúng, tôi thực thật có lỗi gây nhiều phức tạp như vậy, tôi sau này ta sẽ chú ý lời nói của mình cùng Hướng tiểu thư bảo trì khoảng cách, xin ngài tha thứ. Hắn cố ý ăn nói khép nép.

Lưu Chí Tuyên sững sờ một chút, dường như không nghĩ tới thái độ hắn lại thay đổi đột ngột như vậy.

Người dường như vậy có thể lừa gạt được tôi..... Phản ứng của La Ẩn ngược lại làm cho hắn không biết theo ai.

Tôi chỉ là muốn rõ ràng, tội gì vì nhất thời động tâm mà phá vỡ chiêu kinh doanh bài vát và mới có được, xin cho tôi lập tức làm việc, tôi phải nhanh chút đính hôn, để bố trí hôn lễ của hai người. Hắn mỉm cười, ánh mắt nhanh chóng liếc một cái về phía Hướng Uyển Thanh.

Chờ anh giải quyết hết tất cả, anh sẽ đón em về bên cạnh anh.....

Hắn ở trong lòng đối nói với cô.

Lưu Chí Tuyên trầm mắt hắn một lúc lâu, mới đó mới bảo thủ hạ thu lại súng, sau đó cảnh cáo nói: Người tốt nhất đừng đùa giỡn, La Ẩn.

Tôi không có đùa giỡn nha? Vì một người phụ nữ bị hủy thanh danh cùng sự nghiệp của tôi, đây cũng không phải là phong cách của tôi. Anh yên tâm, nếu tôi cần đàn bà còn có rất nhiều lựa chọn khác. Hắn tự giễu cười nói.

Lưu Chí Tuyên bị hắn khiến cho có chút buồn bực, bất quá hắn cũng không muốn phốt lờ, hừ lạnh, Người quả nhiên biết lí lẽ, La Ẩn, người đã nói như vậy thì an phận làm chuyện của người, đừng chọc ta giận.

Tôi hiểu được. Hắn gật gật đầu.

Tốt lắm, tôi phải đưa Uyển Thanh đi ..chúng tôi bận rất nhiều việc, nơi này giao cho người. Lưu Chí Tuyên ôm Hướng Uyển Thanh, thầm nghĩ hắn cũng không dám dính vào mới đúng.

Không thành vấn đề. Môi hắn nhướn lên.

Lưu Chí Tuyên nhanh quay đầu căn dặn thủ hạ, Các người ở lại đây giúp đỡ thầy La, nếu có tình hình gì, lập tức cho ta biết.

Dạ. Hai gã thủ hạ hiểu ý trả lời.

Lưu Chí Tuyên nghe thế mới ôm lấy Hướng Uyển Thanh đi ra khỏi phòng.

La Ẩn theo dõi bóng dáng hắn, nụ cười dần dần trở nên lạnh lẽo.

Lưu Chí Tuyên này thật quá coi thường hắn, hôn lễ ngày mai hắn sẽ cho tên thiếu gia không biết trời cao đất rộng này thấy rõ một chút, hắn gặp phải Hồ vương ngàn năm này sẽ có kết cục đáng sợ như thế nào.

35. Chương 35: Chương 35

Hội trường hôn lễ đẹp giống như tiên cảnh nhân gian!

La Ẩn ra tay thiết kế đa số hoa hồng thuần trắng nở rộ ở toàn bộ đại sảnh tiệc cưới, mà trong đó khiến người ta chú ý nhất chính là một bó hoa hồng lam tuyệt sắc.

La Ẩn lấy cái mâm thủy tinh thay cái đĩa để bày Lam công chúa, lót bên trong là đủ loại hoa cỏ rực rỡ không giống nhau giống như đem mùa xuân gom vào chung một bàn tiệc mừng, mềm mại nhẹ nhàng làm người đi vào hội trường đều liên tục than phục.

La Ẩn bị thuộc hạ của Lưu Chí Tuyên theo dõi, hẩn đành tìm đến đây vài tên học trò không ngủ không nghỉ, dùng hơn hai mươi mấy giờ mới hoàn thành sự nghiệp vĩ đại này.

Chẳng qua là vừa bố trí xong, hai gã thuộc hạ của Lưu Chí Tuyên liền áp La Ẩn rời khỏi hội trường, nói là muốn hộ tống hẩn về tiệm Xuân Lưu Hoa.

Thiếu gia chúng tôi nói, hy vọng anh trở về đổi lại quần áo rồi đến tham gia hôn lễ.

La Ẩn đương nhiên biết ý đồ của Lưu Chí Tuyên, lợi dụng hẩn xong thì muốn tiêu diệt hẩn, xem ra tiểu tử này so với hẩn tưởng còn hung ác hơn.

Vô phương, đã lâu như vậy hẩn chưa từng gặp người nào nham hiểm như vậy nha? Lưu Chí Tuyên muốn đấu với hẩn thì còn kém xa lắm nha!

Lạnh lùng mỉm cười, hẩn thuận theo hai người kia đi ra hội trường, vào thang máy đi xuống bãi đỗ xe. Hẩn liếc mắt tới vị trí máy nhắm, tính chuẩn góc độ, xoay mình về phía trước chạy đi.

shit, hẩn chạy! Hai người kia kinh hãi, lập tức đuổi theo.

Hẩn rất nhanh chạy vào góc tối, hai người kia đi theo chạy vào, chẳng qua là khi bọn họ chạy vào trong bóng tối, đột nhiên xuất hiện một đôi móng vuốt như quỷ phóng ra, bay thẳng đến cổ của bọn họ –

A!

Hai tiếng kêu thảm vang lên nhưng rất nhanh thanh âm liền tiêu thất, tiếp theo một trận máu tanh trong bóng đêm phiêu tán ra, bốn phía tràn ngập một mảnh ác mộng.

La Ẩn từ trong bóng tối đi ra cười lạnh ngấm thía thối, đột nhiên cảm thấy một loại hưng phấn khoái cảm sẵn giết quen thuộc nổi lên.

Tim hẩn đập gia tốc, máu trong người hẩn vẫn nóng, trong cơ thể nơi nào đó yên lặng hồi lâu giờ đang xao động sống lại, linh hồn phê huyết kia đang kêu gào muốn giải phóng.....

Phút chốc một nữ học sinh giúp bố trí hội trường từ trong thang máy đi ra, thấy hẩn liền vui mừng hô to: Thầy, thầy ra thầy ở trong này.....

Trong lòng hẩn cả kinh, thần trí bị kéo lại mới phát hiện chính mình ở vừa rồi đã giết người, bản tính dã thú giống như thật!

Ngoài kinh hoảng ra hẩn không để ý đến cô gái kia đang chào hỏi mình, trực tiếp vọt vào phòng rửa mặt, bất an nhìn chằm chằm gương trên tường, kiểm tra mặt mình.

May mắn là khuôn mặt tuần tú này vẫn như cũ, nhưng tay phải của hẩn lại nhất thời không trở lại như người được, móng vuốt bén nhọn dính đầy máu, trên mu bàn tay thậm chí còn có lông.

Hẩn thở hốc vì kinh ngạc, tay nhịn không được phát run.

Nhất định là do Phong hồn châm đang tác quái, nó hút đi tinh lực trên người hẩn, hại tướng mạo hẩn lại bắt đầu thoái hóa.....

Không! Không được! Hẩn thật vất vả thoát khỏi hình hồ, thật vất vả sửa thành thân tuần mạo gặp được Hướng Uyển Thanh,

Hẩn không muốn lại biến trở về đi! Tuyệt không muốn.....

Sợ hãi công chiếm tâm hẩn, trong lúc hoảng loạn một ý niệm đột nhiên tiến vào trong đầu hẩn.

Có lẽ ăn thêm tim của một cô gái nào đó thì có thể cung cấp hẩn một ít năng lượng.....

Một cô gái thích hẩn.....

Ý tưởng điên cuồng này làm hấn phấn chấn, hấn nheo lại đôi mắt hẹp dài quay đầu nhìn về phía bên ngoài, ngửi được một mùi thơm của phái nữ mà càng lúc càng gần.

Nữ học trò sùng bái, ái mộ hấn đang ở bên ngoài.....

Thầy,thầy không sao chứ?Sắc mặt thầy không tốt, có phải không khỏe hay không? Nữ học trò kia dường như lo lắng hấn, ở phòng phòng rửa mặt la lên.

36. Chương 36: Chương 36

Hấn cười tà ác, thú tính trong người che đi lý trí của hấn, xoay người liền xông ra ngoài trực tiếp đẩy cô gái kia ngã xuống mặt đất,cô gái kia sợ tới mức muốn thét chói tai, trước ngực có một lỗ thủng lớn, máu nhiễm đỏ tay hấn, hấn nhếch miệng cười to, giơ tay lên uốn bắt tay moi tim của cô ta, bỗng nhiên gương mặt Hương Uyển Thanh xuất hiện trước mắt, hấn nhớ tới khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nhớ tới con người đau buồn của cô, trong lòng kinh hãi lập tức rút tay về, lão đảo thối lui.

Hấn đang làm cái gì? Chẳng lẽ trong tiềm thức của hấn còn muốn ăn tim của phụ nữ để được thành người sao?

Nhìn cô gái kinh ngạc té trên mặt đất, sắc mặt hấn một trận xanh trắng lần lượt thay đổi, không khỏi tự hỏi nếu hấn và Hương Uyển Thanh ở cùng một chỗ, có thể nào một ngày thú tính bộc phát, không khống chế được sẽ xé nát cô?

Vừa nghĩ đến sâu trong lòng hấn vẫn còn bản tính dã thú, hấn liền nhịn không được run rẩy.

Chẳng lẽ hấn nhất định không thể thành người, chẳng lẽ phải trở về sám hối với tiên nhân sạp, không có lựa chọn nào khác sao?

Đáng ghét – Hấn nhú hai hàng lông mày, hấn đau khổ từng bước lui về phía sau, thống khổ che mặt gầm nhẹ.

Trở về thì như thế nào nha? Trở về tiên giới hấn vẫn như cũ chỉ có thể làm một con hồ ly a!

Nhưng mà không quay về,lỡ như bị che hồn phách hấn sẽ thấy cũng không thấy được Hương Uyển Thanh, đến lúc đó duyên phận của hấn và cô sẽ cắt đứt.....

Đây là kết quả hấn muốn sao?

Đến lúc đó Hương Uyển Thanh làm sao bây giờ? Hấn nhất định sẽ trọn đời sống trong bóng tối, kiếp sau của cô, ai sẽ tới làm bạn với cô nha?

Hấn lo lắng ngẩng đầu, run sợ thật lâu sau, rốt cuộc đáy lòng bị đánh sập.

Nếu cơ hội xa vờ như vậy thì..... Trở về làm hồ ly đi!

Ít nhất ở Vân Tiên Động Thiên, có lẽ hấn còn có thể có cơ hội giống như trước đó, mỗi ngày nhìn cô.....

Trước kia vì cô hấn muốn trở thành người, hiện tại hấn cũng vì cô biến lại thành một con hồ ly.....

Tình yêu của hấn cuối cùng cũng chỉ có thể như vậy.

Hấn đau buồn đang muốn rời đi, đột nhiên lại có người từ thang máy đi ra,còn đi về hướng hấn, hấn rùng mình lập tức khiêng cô gái kia lên, vọt đến phía sau một chiếc xe, nghe thấy đối thoại người tới.

Thiếu gia thật sự là quái nhân, đêm tân hôn còn muốn chúng ta thay hấn chuẩn bị roi da, thật không biết hấn muốn làm gì nha?

Người không hiểu! Hấn căn bản là người biến thái, trước kia ta chỉ thấy quá vài lần, hấn lấy ngược đãi phái nữ làm niềm vui,cô gái nào bị hấn yêu thích thật sự xui xẻo.

Cô gái kia không biết thiếu gia cổ quái sao?

Hương Uyển Thanh mềm mại xinh đẹp động lòng người, cô ấy không có người để dựa vào không có thân nhân, đúng là loại thiếu gia thích nhất,lúc trước thiếu gia ở một câu lạc bộ thấy thích cô ta, sau đó bắt đầu

bố cục câu cô ta, ngay cả thiếu gia mua chuộc các người trong câu lạc bộ cố ý hãm hại cô ta, đem cô ta bức đến tuyệt cảnh, buồn cười là cô ta vẫn nghĩ thiếu gia là ân nhân của cô ta!

Thật đáng thương! Xem ra cô ta nhất định sẽ bị thiếu gia ức hiếp đến chết.

Đúng vậy, Hướng Uyển Thanh tuyệt đối sẽ rất thảm, bởi vì các cô gái trước kia bị thiếu gia làm nhục đều bỏ chạy, cho nên lần này thiếu gia mới muốn dùng hôn nhân để trói chặt cô ta, như vậy cô sẽ vĩnh viễn trốn không thoát.

A, nghiệp chướng nha.....

Hừ, đừng nói lung tung, thiếu gia có phái nhiều người theo dõi coi chừng bị nghe thấy.

La Ẩn càng nghe sắc mặt càng trầm, tức giận cũng tùy theo tiêu thăng.

Hướng Uyển Thanh là vì hấn mới có thể gặp gỡ loại cảm thú như Lưu Chí Tuyên, hấn tuyệt không thể trở mắt nhìn cô ngã vào hố lửa.

Hấn sẽ trở về những việc vặt ở nhân gian này không liên quan đến hấn, nhưng Hướng Uyển Thanh không giống với hấn nha, cô còn phải đi thêm một đoạn đường, hấn không muốn trong tương lai cô lại chịu đau khổ, nếu sau này thật sự không thể ở bên người cô, hấn cũng muốn cô có thể bình an hạnh phúc ở đây.....

Hấn chỉ cần cô không lo không sầu, giống tự quan Lưu Tô thủy chung mỉm cười sáng lạn.

Cho nên những người muốn làm hại cô, hấn phải giúp cô diệt trừ.

Hấn trầm ngâm, trên mặt bịt kín một tầng băng sương, đứng dậy đi hướng thang máy thẳng đến hội trường tiệc cưới ở lầu tám.

Hấn sẽ giúp cô chấm dứt cơn ác mộng này!

Đây là chuyện duy nhất hấn có thể giúp cô trước khi biến mất.....

37. Chương 37: Chương 37

Trong hội trường kết hôn nổi lên hành khúc, Hướng Uyển Thanh bị Lưu Chí Tuyên cường kéo vào trong hội trường, sắc mặt của cô so với lụa trắng trên người cô còn tái nhợt hơn, ngũ quan xinh đẹp lạnh cứng không có chút giận, bước chân lại nặng giống như khối chì.....

Rõ ràng là việc vui nhưng khuôn mặt cô lại giống như khóc tang, thậm chí một đôi con ngươi còn chứa đầy nước mắt, sắc mặt chẳng những không có nửa điểm vui mừng, quả thực giống như chịu cực hình thống khổ vạn phần.

Cô đứng là rất đau khổ bởi vì vừa rồi ở trong phòng nghỉ, Lưu Chí Tuyên đột nhiên mang theo nụ cười ác liệt nói cho cô biết, sau khi La Ẩn bố trí xong hội trường, đã bị hấn phái thủ hạ xử lý .

Cô giật mình kinh ngạc, sau một lúc lâu mới hiểu được ý của hấn, nhất thời kinh hãi tròng lớn hai mắt hít mạnh một ngụm khí.

Anh..... Giết anh ấy? Giọng cô run hồi.

Hấn là một người phiến toái giữ hấn lại chỉ làm lòng cho ta phiền lòng, dù sao lợi dụng xong rồi thì dứt khoát giải quyết hấn. Lưu Chí Tuyên nói cho cùng giết người giống như một việc nhỏ không đáng kể.

Anh làm sao có thể làm chuyện này? Làm sao có thể..... Cô đau lòng dường như vỡ vụn, ngay cả mở miệng hít thở cũng không có.

vì sao không thể? Chỉ cần ta thấy không vừa mắt, ai cũng có thể trừ bỏ. Hấn tàn ác cười.

Anh không phải người! Anh là ác ma! Cô tức giận khóc kêu.

A, nhìn em xem, làm sao thương tâm như vậy nha? Bất quá hấn đã chết, em cứ khổ sở như vậy thì được gì nha! Anh không thích thấy em vì người đàn ông khác khóc. Lưu Chí Tuyên nắm cằm của cô hừ lạnh nói.

Phụt! Cô hít một ngụm khí, hướng hân phun ra một ngụm nước miếng, giận không thể đánh hân: Cút ngay! Đừng chạm vào tôi!

Hân sững sốt sau đó lập tức nổi giận điên cuồng hét lên: Tiện nhân này –!

Hân vốn muốn đánh cô một bữa, nhưng lại nhớ tới hôn lễ sắp tới, mới vội vàng dừng quả đấm ở trước mặt cô.

Được lắm, lá gan của em càng lúc càng lớn, không sao, đêm nay anh sẽ chơi với em thật tốt. Hân hung hăng nở nụ cười, mười ngón tay còn phát ra tiếng vang.

Thân thể cô không ngừng phát run, không phải vì sợ hân mà là cả trái tim đau đớn không thể chống đỡ.

Giờ khắc này cô chỉ muốn chết.

Mất đi La Ấn thì ra làm cô đau khổ như vậy, cô rốt cục hiểu được, cô sợ dĩ hạ phạm không phải là đơn thuần khuyên hồi chồn bạc, mà là khó có thể điều khiển suy nghĩ trong lòng của mình.....

Thời khắc hôn lễ vừa đến, cô cũng không nghĩ tới muốn chạy trốn, chẳng qua là giống như người vô hồn bị Lưu Chí Tuyên lôi ra phòng nghỉ đi vào hội trường.

Mọi người vỗ tay âm thanh nghe tới giống như chuông báo tang, cô khó khăn ngẩng đầu liền thấy Lam công chúa, xoay mình đứng lại mở to hai mắt, tim giống như bị người ta rút ra.

Cô nhớ đến La Ấn từng đem hoa cài lên mép tóc của cô, trong nháy mắt tim tan nát nước mắt không ngừng rơi xuống.

Cô yêu hân a! Mặc kệ hân là người hay là hồ, mặc kệ hân là yêu ma quỷ quái hay là ai, cô chính là yêu hân nha.....

Vừa thấy cô khóc rống thất thanh, tất cả người trong hội trường ồ lên, người nhà họ Lưu nhìn qua cảm thấy mắt hết mặt mũi, Lưu Chí Tuyên tức giận đến mặt biến sắc, hân cắn răng nhìn cô khẽ nói: Ngoan ngoan hoàn thành hôn lễ với tôi! Bằng không tôi tuyệt đối không tha cho cô.....

Cô không để ý đến lời cảnh cáo của hân, một mạch cúi đầu khóc nức nở, khóc đến các tân khách đều há hốc mồm, khe khẽ nói nhỏ.

Lưu Chí Tuyên không nhịn được thẹn quá thành giận, cơn tức bộc phát rốt cuộc không duy trì được bộ mặt giả dối, cả người phát điên bạo thanh mắng to: Cô muốn chết –

Sau khi gầm lên, hân cầm lấy bình hoa dung để trang trí trực tiếp nện xuống đầu của Hướng Uyển Thanh –

A – Tất cả người ở hội trường cùng kinh hô.

Đang lúc nguy hiểm, một bóng trắng thật lớn tung người bay đến đẩy Hướng Uyển Thanh ra, dùng thân mình thay cô trúng một đòn.

Bình hoa đánh lên bóng trắng kia, tiếng vỡ vụn vang lên, bóng trắng kia thét lớn một tiếng nhưng vẫn dừng mãnh như cũ vô cùng gọn gàng rơi xuống mặt đất che ở trước người Hướng Uyển Thanh, khiêu khích về phía Lưu Chí Tuyên.

Woa –

Mọi người đều kinh thanh thét chói tai, chung quanh bên đào, bởi vì, cái kia thân hình khổng lồ bóng trắng, đúng là tướng mạo của một con hồ ly màu trắng!

Hướng Uyển Thanh nghĩ đến mình đang nằm mơ, tròng lớn hai mắt nhắm lệ thật lâu không phản ứng.

La Ấn? Hân không có chết.....

Mắt hồ ly bạc nhìn chằm chằm vào Lưu Chí Tuyên, mà Lưu Chí Tuyên đã sớm sợ tới mức ngốc quên cả việc muốn chạy trốn.

Chí Tuyên, mau tránh ra! Lưu phu nhân lo lắng nói với con mình, vội vàng hô to.

Lưu Chí Tuyên lúc này mới tỉnh ngộ, xoay người muốn chạy, nhưng hần mới cất bước chồn bạc liền bay đến, hung hăng trao phá ngực hần, móng vuốt xâm nhập vào da, máu tươi liền chảy ra.

A- Hần ngã nghiêng về phía sau, vừa sợ vừa đau.

Chí Tuyên – Lưu phụ nhân sợ tới mức đường như té xỉu.

38. Chương 38: Chương 38

Mau cứu cứu con tôi, mau a! Lưu phụ gấp đến độ hướng nhân viên khách sạn đang đứng một bên công tác rống to.

Cư nhiên có một con hồ ly chạy đến tiệc cưới gây rối, chuyện này quả thực làm cho người ta không thể tưởng tượng, hiện trường đã sớm loạn thành một đoàn, vừa thấy bạch hồ công kích người, lại không khống chế được, hơn nữa bạch hồ hung mãnh dị thường căn bản không có người dám tiến đến cứu người.

Bạch hồ dường như chỉ nhằm vào Lưu Chí Tuyên, thấy hần ngã xuống rồi lại lần nữa tung người nhảy lên, chân trước giẫm lên ở trên ngực hần, móng vuốt còn kiên cố để ở cổ hần giống như bất cứ lúc nào cũng có thể cắt đứt.

Không, cứu mạng a – Lưu Chí Tuyên run rẩy hô to.

Hừ..... Bạch hồ lạnh lùng trừng mắt Lưu Chí Tuyên, cúi đầu cố ý ở bên tai hần hé ra răng nhọn, phát ra tiếng gầm dọa người.

Oa — mẹ, cứu con! Mau cứu con! Lưu Chí Tuyên giống như đứa nhỏ khóc kêu.

Hóa thân thành hồ ly bạc La Ân nghĩ đến Lưu Chí Tuyên đúng là loại lẩn thien sợ ác, hần khinh thường hừ một tiếng, tung chưởng chém ở bên má trái của hần.

Hương Uyển Thanh sững sờ ở một bên, thấy Lưu Chí Tuyên bị đánh, biết La Ân là ở vì cô trút giận nhưng trong lòng lại là kích động còn có lo lắng.

Hần cứ như vậy xuất hiện diện mạo thật ở trước công, nếu như bị người ta phát hiện đỉnh đỉnh đại danh hoa nghệ sư La Ân lại là một con hồ ly bạc, chẳng phải dẫn đến nhiều chuyện phiền phức hơn sao?

A..... Lưu Chí Tuyên bị đánh đến mắt nổi đom đóm đau đến rớt cuống kêu không được.

Đúng lúc này nhân viên bảo vệ khách sạn tới, cầm trong tay một vật gây tê nhắm ngay La Ân mà phóng ra.

Cẩn thận! Hương Uyển Thanh thấy thế lập tức lên tiếng cảnh báo.

La Ân nhanh nhẹn tránh khỏi.....

Hiện trường tân khách đã sớm chạy bốn phía, ngay cả người nhà họ Lưu cũng rời khỏi hội trường, nhân viên bảo vệ nhìn về phía Hương Uyển Thanh đang đứng bất động tại chỗ, vội vàng bảo cô rời đi.

Chạy mau! Tiểu thư, con hồ ly này hung dữ quá, rất nguy hiểm!

Hương Uyển Thanh đứng yên ngoảnh mặt làm ngơ, ánh mắt của cô vẫn đuổi theo La Ân, giống như chỉ có hần tồn tại duy nhất trong mắt cô.

Bảo vệ thấy cô bất động không nghe, không có cách nào đành phải cứu Lưu Chí Tuyên ra trước, vì thế ý đồ tiếp cận Lưu Chí Tuyên té trên mặt đất rên rỉ, nhưng La Ân không cho bọn họ tới gần hung mãnh nhảy lên trên người Lưu Chí Tuyên, muốn ngăn cản bọn họ tiến lên.

Trời ạ, con hồ ly bạc này có phải có thù oán với Lưu thiếu gia hay không? Cũng chỉ đối phó một mình hần..... Bảo vệ lăm lăm hoài nghi.

La Ân cố ý tra tấn Lưu Chí Tuyên chính là không buông ra hần, móng vuốt còn có ý vô tình quơ ở mặt hần, làm hần sợ tới mức cả người run rẩy.

Ngay lúc mọi người chân tay luống cuống là lúc nhóm thuộc hạ của Lưu Chí Tuyên chạy v vào, mỗi người đều cầm trong tay côn cùng với súng lục vây quanh người La Ẩn.

La Ẩn lạnh lùng nhìn bọn họ chung quanh bỗng nhiên triển khai công kích, này bọn thuộc hạ dùng gậy đánh tới nhưng vẫn như cũ không phải đối thủ của La Ẩn, hắn nhảy một cái cắn một tay trong đám người đó, tiếp theo móng vuốt cắt gương mặt tên còn lại, sau đó linh hoạt lùi dưới chân người thứ ba, hung hăng cắn bắp chân người nọ.....

Hu hu –

Cả đám người khóc thét vang lên, đám thuộc hạ kia cũng từ từ ngã xuống, mỗi người trên người tất cả đều là vết thương, máu đỏ thẩm phun ra làm những đóa hoa thuần trắng nhiễm lấm tẩm điểm đỏ.

Trong đó một gã thuộc hạ thừa dịp chưa bị thương nặng nhằm phía Lưu Chí Tuyên, nâng hân dậy đang chuẩn bị đưa hắn đi cách xa nơi nguy hiểm này, mắt lạnh La Ẩn thoáng nhìn thấy không muốn âm ỉ nữa, trực tiếp nhằm phía Lưu Chí Tuyên, Lưu Chí Tuyên hoảng sợ quay đầu, ngay tại giờ khắc này móng vuốt vờn đâm vào vai của hắn.

A– Hắn đau đến thét chói tai quỳ rạp xuống đất, máu từ vai không ngừng chảy ra.

Thuộc hạ kia sợ hãi, rút cuộc bất chấp hân đường như tự mình bỏ chạy.

La Ẩn không bỏ qua tính một lần giải quyết hân, vì thế đang chuẩn bị nhảy lên, đột nhiên Hường Uyển Thanh ra tiếng ngăn lại.

Dừng tay! La Ẩn!

La Ẩn ngẩn ra nhíu mày lại nhìn cô.

Đủ rồi, đừng vì hân mà mang thêm tội sát sinh, đừng để ý đến hân, chúng ta đi thôi! Cô không muốn làm lớn mọi chuyện.

Nhưng mà cứ bỏ qua cho hân như vậy không khỏi sau này..... La Ẩn chỉ cảm thấy không nên buông tha Lưu Chí Tuyên dễ dàng như vậy.

Em không muốn thấy hân cũng không muốn ở lại chỗ này, chúng ta cùng nhau đi thôi! Cô vươn tay về phía hân.

Hắn đau lòng nhìn cô, không hề kiên trì đi trở về bên người cô, lấy mặt nghiêng nhẹ nhàng ma sát lòng bàn tay của cô, cô thì khom người ôm lấy cổ hắn, đem mặt vùi vào da lông của hắn, trong lòng tràn đầy rung động mất đi vật yêu quý nhất sao đó lại được.

Mọi người núp ở bên ngoài nhìn thấy tình cảnh này đều ngây dại, bạch hồ hung ác ở trước mặt Hường Uyển Thanh ôn thuần giống như một sủng vật, hoàn toàn cảm giác không ra cảnh giết chóc trước đó.

Dẫn em đi, đưa em rời khỏi nơi này, mau dẫn em đi..... Cô thấp giọng nói.

La Ẩn gật gật đầu nhẹ nhàng liếm hôn mặt của cô, dắt cô dọc theo hồng thảm chậm rãi đi ra hội trường.

Tuy rằng thực quý dị nhưng đáng cô mặc áo cưới và bạch hồ gắn bó đi ở trên thảm hồng lại giống một đôi yêu cuồng nhiệt, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy một loại hạnh phúc khó có thể nói thành lời.....

Tất cả mọi người nín thở nhìn bọn họ, không dám tới gần, mà Lưu Chí Tuyên ngã vào hội trường miễn cưỡng mở mắt trông bóng người của Hường Uyển Thanh và hồ ly bạc, trên mặt lộ ra khiếp sợ sau lại dữ tợn.

Chỉ có hân nghe thấy hồ ly bạc mở miệng nói chuyện.

Chỉ có hân nghe thấy Hường Uyển Thanh gọi hồ ly bạc là La Ẩn .

Có thể sao? Chuyện vớ vẩn này lại xảy ra ở trước mắt hân, La Ẩn không phải người? Hắn..... là một con hồ ly bạc?

Không ngờ hần là súc sinh? Một súc sinh..... Chết tiệt!

Cho dù đau đến ngất đi, một cổ phần nộ còn đang trong lòng hần cấp tốc mở rộng, hần trước khi mất hết ý thức đã thề không buông tha hai người bọn họ.

Dù có chết cũng không buông tha.....

39. Chương 39: Chương 39

La Ẩn hồi phục hình người mang theo Hướng Uyển Thanh trở lại Xuân Lưu Hoa, cô kinh ngạc nhìn hoa viên rực rỡ này, không khỏi cảm khái ngàn vạn than nhẹ một hơi.

Mới cách mấy ngày mà nơi này cảnh vật như trước nhưng trong lòng cô đã hoàn toàn thay đổi.

Lúc trước cô đối với nơi này, đối với La Ẩn đều cảm thấy cực độ sợ hãi hận không thể thoát đi. Nhưng hiện tại cô đã có loại cảm giác về nhà.....

Vào thay quần áo trước, sau đó nghỉ ngơi thật tốt! La Ẩn dịu dàng nhìn cô tâm tư thoáng động.

Cô còn mặc áo cô dâu màu trắng, đang cùng hần đi vào phòng hần ở giống như đêm tân hôn của đôi vợ chồng mới cưới.....

Đây từng là giấc mộng hần không thể chạm vào nhưng hiện tại lại nghiêm nhiên trở thành sự thật, việc này đối với thứ không thuộc về mình mà nói là tàn nhẫn hay là khoan dung?

Hướng Uyển Thanh nhìn hần thản nhiên cười, nắm vạt áo đi vào phòng hoa.

Không khí lạnh lẽo nhẹ nhàng khoan khoái trong phòng quen thuộc như thế, cô hít thật sâu một hơi mới xoay người nhìn La Ẩn nói: Trở lại nơi này là thật tốt, giống như cái gì cũng không lo lắng sợ hãi.

La Ẩn mở đèn lên, nhìn chằm chằm dáng người tiều tụy của cô ở dưới ngọn đèn, nhin không được khe vuốt mặt của cô, thương tiếc nói: Em sợ lắm phải không? Anh không nên để em ở lại bên người Lưu Chí Tuyên, thằng khốn kia có thương tổn em hay không?

Được rồi được rồi, mặc kệ hần đối với em như thế nào, em đã không còn sợ hần. Cô lắc đầu chủ động tựa vào hần, ôm eo của hần, lại nói tiếp: Em chỉ sợ hần đối phó anh, khi hần nói cho em biết anh bị hần giết, em đau lòng căn bản không thể hô hấp, em cứ nghĩ đến sẽ không còn được gặp lại anh, liền hận không thể chết theo anh.....

Uyển Thanh..... Hần ngẩn ra bị giọng nói nồng đậm tình ý của cô lay động.

Hần thật vất vả mới quyết định vĩnh viễn đem này phần cảm tình này chôn sâu an phận trở về làm hồ, nhưng cô nói những lời đó làm tim hần hoàn toàn đảo lộn.

Em hận chính mình vì sao không sớm chút thừa tâm ý chính mình, tại sao luôn muốn đẩy anh xa ngàn dặm, tại sao rõ ràng yêu anh nhưng cố tình che giấu..... Cô đem tất cả cảm tình của mình một lần nói hết.

Tim của hần theo lời tỏ tình của cô đập thật nhanh, lý trí đang từng giọt từng giọt biến mất.....

Em yêu anh, La Ẩn, giống như anh từng nói em từ lúc thật lâu trước kia đã yêu anh! Cô ngẩng đầu lên rút cuộc không còn bằng khoảng.

Uyển Thanh, anh..... Nhìn cô kích động mà khuôn mặt càng xinh đẹp, ngực hần rung động.

Em không ép anh trở về nữa, em chỉ muốn vĩnh viễn ở bên cạnh anh, anh là người em sẽ là vợ anh, nếu anh là hồ thì em như bạn của hồ, anh còn sống em cũng sẽ sống, anh biến mất em cũng sẽ chết theo anh, mặc kệ tương lai như thế nào em cũng không rời bỏ anh....." Cô cao giọng nói hết giống như đang nói lời thề mãi mãi không thay đổi.

Trong lòng hần một trận hồi hộp nhanh chóng cúi đầu che lại miệng của cô, rất sợ cô nói thêm gì đi nữa sẽ trở thành lời sấm truyền, nói thêm gì đi nữa cũng sẽ dao động quyết định của hần.

Chẳng qua là bốn cánh môi vừa tiếp xúc, ngay lúc bọn họ im lìm lửa tình liền lập tức thiêu cháy. Hân thở gấp một hơi, đầu óc trong nháy mắt bị dục vọng chi phối, rốt cuộc không thể tự hồi lý tính, thậm chí chặt chẽ khóa trụ cánh môi trơn bóng mềm mại của cô, thậm chí đem mùi thơm trong miệng cô chiếm làm của riêng.

Khi hân cuồng liệt hôn cô đến run rẩy, lần đầu tiên cô hoàn toàn rộng mở trái tim đối với hân, không hề kháng cự cũng không lại do dự để hân tùy ý công chiếm cái miệng nhỏ của cô, hơn nữa sợ hãi đáp lại đầu lưỡi treu chọc của hân, ngây ngô hôn trả lại hân.

Hân thiếu chút nữa bị chủ động của cô bức điên, rầu rĩ than nhẹ một tiếng, nhanh ôm vòng eo của cô, lưỡi càng xâm nhập cuốn lấy lưỡi cô, thâm tình cuốn hút, không buông tha bất kỳ hơi thở của cô, không để cho không khí bốn phía chia xẻ cô chỉ vì hân mới tỏa ra mùi hương mềm mại.....

Bọn họ ôm hôn trở nên kịch cuồng, hơi thở thiêu đốt người ở quanh quẩn trong miệng lẫn nhau, cô ý loạn tình mê ôm cổ hân, hai chân hân chống đỡ thân thể mềm yếu của chính mình, áo cưới rũ xuống bởi vậy hai gò bồng đào trơn bóng nhanh chóng dán vào trong ngực hân, xúc cảm tốt đẹp kia dường như làm tan rã định lực cuối cùng của hân.

Một tiếng rên rỉ thỏa mãn từ ở chỗ sâu trong ngực hân vang lên, hân bắt đầu hôn từ môi dời về vành tai mãn cảm của cô, dọc theo sau gáy mê người đến xương quai xanh.

Ừm..... Môi hân in dấu lửa, hôn đến nơi nào nơi đó như bị thiêu đốt, giờ phút này ngực của cô cũng bị thiêu đốt.....

Uyển Thanh..... Hân hôn lên đỉnh mềm mại trước ngực làm người ta mất hồn kia, trong thân thể từng tế bào đều đang khát vọng cô.

La Ân..... La Ân..... Cô vui mừng ôm lấy đầu của hân, đầu ngón tay xoát qua mái tóc dài của hân, cảm quan trở nên sâu sắc dị thường.

Hân hừ nhẹ một tiếng đang muốn kéo áo ngực xuống, bỗng dừng quay đầu đi, vừa vặn thấy khuỷu tay cô có dấu răng hồ, nhất thời cả người hân cứng đờ giống như cảnh tỉnh tất cả kịch tình trong nháy mắt biến mất.

Không được!

40. Chương 40: Chương 40

Một chỉ hồ không thể có được cô!

Hân giống như bị trúng điện mạnh đẩy cô ra, vẻ mặt ảo não cùng với tức giận.

La Ân? Hướng Uyển Thanh sững sốt một chút, khó hiểu mở to một đôi mắt đẹp đầy sương mù nhìn hân.

Uyển Thanh..... Em tốt nhất cách xa anh một chút, đừng tới gần anh..... Hân thở hổn hển quá khế, thân thể nhưng đứng ở bờ vực đau khổ nói.

Sao vậy? Cô vẫn không hiểu.

Anh..... Thật ra anh đã quyết định trở về Vân Tiên Động Hân hít một hơi, thật vất vả mới đem dục hỏa trong cơ thể áp chế.

Cô giật mình nhìn hân, khuôn mặt vốn phi hồng giờ trở nên tái mét.

Anh..... anh phải đi về sao? Cô đột nhiên cảm thấy lời của hân giống như tảng đá lớn nặng ngàn cân.

Lúc trước cô hy vọng hân trở về nhưng hiện tại trong tình huống này cô lại có cảm giác bị vứt bỏ.

Phong hồn chậm làm anh hao tổn không ít sức lực, anh gần đây ngay cả duy trì hình người cũng rất khó khăn, chứ đừng nói biến thành người thật sự..... Cho nên, anh quyết định sẽ trở về Vân Tiên Động, đi tìm tiên nhân giúp thu chậm..... Hân xoay người tránh ra, không đành lòng nhìn vẻ mặt cô lúc này.

Nhưng sau khi anh trở về..... thì sẽ vĩnh viễn là đáng hồ..... Cô can thiệp nói.

Anh biết, nhưng theo như lời em nói, làm hồ còn tốt hơn cả đời bị nhốt trong bóng tối. Hấn thần nhiên nói.

Cũng đúng..... Cô thử muốn nhìn hấn cười, nhưng không biết vì sao cố gắng mãi vẫn không cười được.

Mới nói không bao giờ nữa rời khỏi hấn, không nghĩ tới nhanh như vậy sẽ cách xa.....

Em đã nghĩ thật lâu, làm như vậy cả hai chúng ta sẽ đều tốt, anh sẽ không mất đi hồn phách, mà em cũng có thể báo cáo với tiên nhân..... Hấn chỉ có thể như thế an ủi cô và cả chính mình.

Đối với hai người như vậy đều tốt.....

Hấn không biết cô cũng là hạ nhiều quyết tâm mới có thể ở cùng một chỗ với hấn, cô lãng phí rất nhiều thời gian mới nghĩ thông suốt, cô không muốn khai báo với ai, cô chỉ là muốn dừng cảm yêu.

Không nghĩ tới cô cố gắng hết sức, hấn lại lùi bước.....

Sau khi anh đi rồi, tất cả đồ dung và cả phòng hoa đều để lại cho em, em có thể ở ở trong này nhưng một mình tốt nhất cẩn thận một chút, đừng có tiếp xúc gì với Lưu gia nữa, về sau muốn tìm đối tượng tốt nhất mở to hai mắt, đừng lại tìm người đàn ông xấu như tên khốn kia..... Hấn nén đau lòng ra vẻ thoải mái mà nói.

Đừng nói nữa! Cô không muốn nghe hấn dùng loại gì khẩu khí nhắc nhở này nói chuyện với cô.

Hấn ngẩn ngơ, ánh mắt lại nhìn vào con người tối đen của cô.

Chuyện của em, em sẽ tự mình xử lý..... Cô nhìn hấn, sâu kín nói tiếp: Cuộc đời này nói dài cũng không dài lắm, nói ngắn cũng không ngắn lắm, em sẽ thay chính mình tìm một người bạn đời, anh yên tâm.....

Uyển Thanh..... Hấn không rõ vì sao cô có vẻ mặt tuyệt vọng này.

Sau khi trở về phải an phận tu hành! Đừng nữa trốn loạn, làm cho tự quan khó xử..... Cô nói xong lại có chút ghen ngào.

Anh sẽ trở về chờ em, có lẽ chúng ta không thể thành người yêu, vậy thì vĩnh viễn làm bạn đi, anh làm người hồ còn em làm tự quan của anh, chúng ta vẫn có thể lấy một loại phương thức khác ở cùng một chỗ.....

Lời hấn còn chưa dứt cô đã rơi lệ đầy mặt.

Hấn quyết định trở về làm một chỉ hồ, nhưng mà cô lại chỉ có thể luân hồi ở nhân gian, bởi vì cô một mình hạ phạm cho nên phải trả giá khá đắt –

Vĩnh viễn không về được tiên giới.

Hấn bị nước mắt của cô làm hồ đồ, là cô muốn hấn trở về, hiện tại hấn thuận theo lời của cô, vì sao cô ngược lại thương tâm thành như vậy?

Em làm sao vậy? Vì sao lại khóc? Hay là em không muốn anh đi? Hấn nhìn cô hận không thể ôm cô vào lòng, khi tay vươn ra được một nửa lại rụt trở về.

Hấn sợ ôm được cô sẽ không muốn buông tay.

Cô lắc đầu, vội la lên: Không, quyết định của anh là đúng, vậy trở về đi! Trước khi Phong hồn châm đoạt hồn phách của anh thì mau trở về.....

Cô làm sao có thể vì bản thân mà hại hấn, nói đi nói lại lúc trước hạ phạm mục đích cô là khuyên hấn trở về sao.

La Ân cảm thấy cô hình như đang gạt hấn chuyện gì trong lòng có chút bất an.

Không vội, anh ngày mai mới đi. Hấn muốn ở bên cô trong chốc lát.

Không, phải đi liền, đừng trì hoãn thời gian. Cô nhanh thanh thúc giục.

Em chẳng lẽ không muốn ở bên cạnh anh thêm một chút sao? Hấn có chút oán giận.

Không muốn. Cô quả quyết nói.

Em.....

41. Chương 41: Chương 41

Anh ở đây lâu một giây tim của em sẽ đau mười năm, bởi vì anh đi em sẽ bị tương tư tra tấn đến già, loại tịch mịch này có lẽ người về sau cũng không sẽ có, mà em lại muốn vĩnh viễn chấp nhận..... Cô nhìn hấn tha thiết trầm trọng nói.

Ngực hấn căng thẳng đưa tay kéo cô vào trong lòng.

Nhưng cô rất nhanh tránh khỏi cái ôm của hấn, cứng rắn quát: Đừng lãng phí thời gian, đi!

Hấn si ngốc nhìn cô.....

Phút chốc tình ý dường như thúc dục Phong hôn chằm, hấn chỉ cảm thấy ngực mãnh liệt đau nhức, sắc mặt không khỏi đại biến rộng to.

A.....

Cô quá sợ hãi vội vàng dúi hấn đứng lên, tròn mắt rưng rưng nói: Không cần do dự, anh đi mau!

Hấn thở hổn hển ngẩng đầu nhìn cô, làm sao cũng không nỡ để cô ở lại một mình.

Van cầu anh, mau trở về đi nha! Trở về giải trừ thống khổ của mình..... Cô không muốn nhìn hấn bị Phong hôn chằm dày vò.

Hấn thở hổn hển lại thật sâu liếc nhìn cô một cái, rốt cục hạ quyết tâm lấy pháp lực còn lại hóa thành hình hồ, thoát ra khỏi phòng hoa xông lên phía chân trời.....

Cô chạy theo tới ngoài phòng nhìn hồ ảnh trong trời đêm kia, nước mắt rớt cuội nén không được, ở trên mặt của cô lan tràn.

Vĩnh biệt, anh là người mà em yêu nhất..... Cô nước nở nói xong.

.....

Thân thể La Ẩn đột nhiên rơi xuống, hấn kinh ngạc cúi đầu nhìn chính mình, rõ ràng phát hiện tứ chi của hấn không biết từ khi nào bắt đầu biến thành tay chân con người!

Hấn hoảng sợ không thôi, hấn định tìm một nơi trong núi ở tạm, không nghĩ tới rơi xuống lại là trong vườn hoa của Bác Phúc .

Trong lòng chưa kịp nghi ngờ trùng hợp này, giọng của bác Phúc bá lại đột nhiên ở sau lưng hấn vang lên.

Đã trễ thế này, cậu lại chạy tới vườn hoa này làm gì? Hồ vương.

Hấn xoay người nhìn chằm chằm bác Phúc, vào đêm bác ấy lại biến thành một lão khi .

Tôi cũng không biết chính mình làm sao có thể đến đây, vừa rồi phải về vân tiên động, cơ thể của tôi tự nhiên trở nên có điểm kỳ quái..... Hấn vươn tay vẫn cảm thấy buồn bực.

Cậu phải về tiên giới? Bác Phúc kinh ngạc hỏi.

Đúng

Không muốn trở thành người?

Không phải không muốn mà là không thể đạt thành. Hấn nhú lại mày, cảm thán nói.

Làm sao có thể không thể đạt thành? Tôi không phải bảo cậu ăn tim của Hướng Uyển Thanh sao? Bác Phúc cau mày.

Tôi không thể! Tôi làm sao có thể nào ăn tim người phụ nữ mình yêu nha? Tôi thà rằng làm chỉ hồ, cũng không nguyện làm cô ấy bị thương dù chỉ một chút..... Hấn tức giận rộng to.

Cho nên cậu cam nguyện trở về ngoan ngoãn làm sủng thú của tiên nhân? Bác Phúc hừ lạnh.

ít nhất, trở về còn có thể có mạng nhỏ, còn có thể chờ mong ngày gặp lại cô ta..... vừa mới đi, hắn đã bắt đầu nhớ đến cô.

Hừ! Cậu thật khờ,cậu thật sự nghĩ đến còn có thể nhìn thấy cô ta sao? Bác Phúc khẽ gất một tiếng.

Cái gì? Hắn trừng mắt nhìn Bác Phúc .

Cô ta là thiên nữ một mình hạ phàm, tuyệt đối không có khả năng trở lại tiên giới, làm không tốt phải chịu luân hồi chuyển thế,cậu tưởng ở tiên giới có thể gặp lại cô ta căn bản là không thể nha. Bác Phúc đạo hạnh mặc dù ít, nhưng chuyện ông biết cũng không ít.

Bác đang nói cái gì? Hắn khiếp sợ trợn to mắt.

Còn nghe không hiểu sao? Hướng Uyển Thanh, cô ấy vĩnh viễn trầm luân ở nhân thế,cậu trở về sẽ không bao giờ gặp được cô ta nữa. Bác Phúc thở dài.

Hắn thở hốc vì kinh ngạc rất cục hiểu được Hướng Uyển Thanh vì sao nghe hắn muốn về, vẻ mặt hội thông khổ như thế, đó là vẻ mặt phải xa nhau!

Mà hắn ngu muội lại không phát hiện thông khổ của cô, cứ như vậy để cô ở lại một mình, thế nhưng vì sợ chết mà ruộng bỏ cảm tình của cô.....

Nghĩ đến cô mặc lễ phục một mình đứng ở phòng tiền hắn đi, hắn liền đau lòng khó có thể hô hấp.

Cô ấy vì cậu mà phạm luật trời,xem ra cô ấy nhất định vô cùng yêu cậu, cậu đi rồi mỗi ngày đều giống như nhau, có lẽ cô ta sẽ vô cùng thông khổ, không biết cô ấy có đau khổ đến nổi tự sát kết thúc cuộc sống này không.....

Không!

Lời của bác Phúc quả thực làm cho hắn kinh hãi muốn chết, hắn dường như là lập tức đứng dậy, nhảy lên trên không, hận không thể lập trở về phòng hoa.

A, Hồ vương, đừng dễ dàng buông tha cho giấc mộng của cậu a..... giọng của Bác phúc vọng ở trong núi rừng.

Hắn bằng nhanh nhất tốc độ trở lại Xuân Lưu Hoa, vọt vào trong phòng nhìn chung quanh cũng không thấy được Hướng Uyển Thanh.

Ở nơi nào?Cô ấy ở nơi nào?

Hắn lo lắng đi tìm, tìm dường như lo lắng muốn vỡ vụn, hắn thực sự tìm được một thi thể lạnh như băng.....

Xác định trong phòng không có bóng dáng của cô, hắn đang muốn đi ra cửa tìm, lúc này vài đóa màu tím hoa chàm rải bay ở trước mắt hắn.

Tim hắn vừa động, bước chân nhanh nhẹn đến phía nhà ẩm....

42. Chương 42: Chương 42 (18+)

Cửa nhà ẩm khép hờ, hắn đẩy cửa vào,nơi này do hắn thiết kế trông giống như rừng rậm.

Ngọn đèn mờ昧, hắn thấy cô.

Cô đã thay áo cưới, trên người khoác áo bào trắng của hắn, ngồi ở trên ghế lẳng lặng, không biết suy nghĩ cái gì.

Uyển Thanh. Hắn gọi cô.

Cô kinh ngạc quay đầu thấy hắn, tưởng ảo ảnh thì thào lầm bầm: Em..... Đang nằm mơ sao?

La Ẩn đi rồi sau cô không dám ở một mình trong phòng, sợ chính mình sẽ càng thêm đau thương, vì thế thông thả đi vào nhà tắm để cho chính mình lắng đọng lại cảm xúc, không nghĩ tới vào nơi đây, cô đã nghĩ khởi lần đầu tiên ở trong này nhìn thấy hắn, khuôn mặt hắn tuần tú, hắn cười lạnh, hắn trêu chọc trào phúng, đều xuất hiện rõ ràng ở trong đầu cô, ngược lại càng làm cho nỗi buồn ly biệt của cô không thể bình ổn.....

Cho nên giờ phút này hắn đột nhiên xuất hiện, cô mới có thể hoài nghi vì cô nhớ hắn mới sinh ra ảo giác?

Uyển Thanh, anh đã trở về. La Ẩn đau lòng nhìn cô, chậm rãi đi đến trước mặt cô, vuốt ve mặt của cô.

Đụng tới thật thể của hắn, cô mới từ ảo mộng bừng tỉnh, phút chốc đứng lên tức giận hỏi: La Ẩn, anh trở về làm gì?

Trở về..... vĩnh viễn ở chung với em. Hắn nở nụ cười yên lặng nhìn cô.

Đừng như vậy nha, anh ở lại sẽ mất hết hồn phách nha..... Cô vội la lên.

Anh không sợ. Hắn rất nhanh trả lời.

Lỡ như không được thành người.....

Vậy coi như xong.

Lỡ như ngay cả thành hồ cũng không được.....

Không sao cả.

Anh..... Cô ngây dại. Hắn thật sự không cần sao?

Hắn mở ra hai tay ôm lấy cô, hai tay vòng thật chặt.

Anh yêu em, chỉ cần có thể ở cùng một chỗ với em, anh không cần mình thành cái gì, không cần chính mình còn có thể sống bao lâu.

Cô trợn to hai mắt, thật sự không nghĩ tới hắn sẽ trở về, cho dù bị hắn ôm lấy cô vẫn không quá tin tưởng hắn đã trở lại bên người cô.

Em là đồ ngốc! Vì sao không nói cho anh biết em căn bản không thể quay về tiên giới? Tiên giới không có em, em bảo anh sống một mình như thế nào? Anh là vì có thể mỗi ngày nhìn thấy em cho nên mới trở về a! Là vì mới quyết định tiếp tục làm hồ, em chẳng lẽ không hiểu..... Hắn đem cô ôm chặt trước ngực, vừa hôn mái tóc trên đỉnh đầu cô, vừa thầm oán cô vì sao giấu diếm.

La Ẩn..... Mắt của cô lại bắt đầu rơi lệ.

Hiện tại nếu em không thể quay về anh cũng không đi, anh muốn yêu em..... Hắn cúi đầu nhìn cô thâm tình nói.

Nhưng mà Phong hồn chậm..... Cô lo lắng nói.

Tùy nó đi! Trước phi nó phong hồn phách của anh, anh chỉ muốn yêu em thật nhiều thôi Hắn nói xong nâng cằm của cô lên, chiếm lấy hai cánh môi làm hắn mong nhớ ngày đêm.

Cô nhắm mắt lại khẽ thở dài một hơi.

Cả một đêm tim của cô lúc cao lúc thấp, lúc nóng lúc lạnh, lên đến thiên đường lại rơi xuống địa ngục, hại cô đến bây giờ còn choáng váng.

Hắn mềm nhẹ mút lấy môi của cô, rất khó tưởng tượng chính mình lúc trước tại sao có thể rời khỏi cô, môi của cô mới mơn ắn quý và lạ mà hắn muốn tìm, hơi thở của cô mới là không khí để hắn sống, vì sao hắn không nghĩ ra điểm này nha?

Hắn hôn làm cho cô hiểu được, không có hắn cô ngay cả một ngày cũng sống không nổi, càng không nói đến vô số luân hồi.

Một lần lại một lần, hai người lại lần nữa gặp nhau ôm nhau, trong lòng bọn họ đều có tất cả quyết tâm, bởi vậy càng thêm quý trọng khoảng thời gian ở chung này.

Môi bọn họ dính chặt vào nhau, hấp thụ lẫn nhau, đầu lưỡi làm càn giao triền, cái gọi là cấm kỵ và giới luật cũng không có thể ngăn cản bọn họ yêu nhau.....

Hắn hôn càng lúc càng cuồng dã, được cô đáp lại, dục vọng như củi khô lửa thiêu đốt cả người hắn, hắn khó kìm lòng nổi ôm lấy cô ngã xuống ghế, cả người đè ép lên, vây cô ở dưới hai cánh tay.

Sợ sao? Hắn ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào cô.

Sợ cái gì? Cô thở nhẹ hỏi lại.

Anh không phải là người..... Hắn nói.

Anh là! Cô rất nhanh nói, một đôi con người như ao nước mùa thu lóe lên nhu tình mật ý.

Hắn ngẩn ra, Phong hồn châm đâm vào ngực hắn cho tới nay thủy chung dây dưa làm hắn đau đớn bỗng nhiên giảm bớt một ít.

Trong lòng em, anh đã sớm là một người đàn ông vô cùng tuần mỹ..... Cô yêu thương vô về khuôn mặt hắn.

Một trận kích động ở trong lòng hắn nổ tung, hắn hít một hơi cúi đầu đáp lại cô bằng một nụ hôn mãnh liệt nóng rực mất hồn.

Hắn còn cái gì để tiếc nuối nha? Cô đã sớm nhận định hắn, không phải sao?

Toàn thế giới chỉ cần cô nhận định hắn là người là đủ rồi, vậy là đủ rồi.....

Giống như dùng cả nghìn năm qua phóng thích một lần, hắn hôn giống như gió lốc, đem cô cuốn vào, cô thì nằm mở trong lòng hắn, để hắn mặc sức yêu thương.....

Dục hỏa gần bó ở rằng môi hai người từ từ tăng cao, hắn dời đi trận địa khe cắn vành tai của cô, liếm hôn cổ trắng như tuyết của cô, tay dọc theo cổ áo bào trắng đi vào.

A..... Cô than nhẹ nghĩ đến chính mình sẽ hóa thành một vùng nước.

Hắn ngậm đỉnh nụ hoa cho đến khi nó đứng thẳng, tiếp theo ngón tay của hắn dời xuống bụng cô, chậm rãi thâm nhập vào chỗ sâu giữa hai chân cô, lúc mạnh lúc nhẹ vuốt ve cô

“A..La Ân.....” Thân thể cô run một cái, thở gấp gọi tên hắn.

Hắn nâng người lên thưởng thức dung nhan kiều diễm của cô, tất cả khắc chế đều bị tiếng gọi của cô hóa thành hư ảo.

Nhìn cô như vậy khiến cho hắn dục hỏa khó nhịn, hắn mạnh mẽ kéo nịt ngực và quần lót của cô ra, sau đó cúi đầu hôn lên thân thể lộ ra trọn vẹn kia.....

Anh muốn em..... Uyển Thanh, anh muốn em..... Hắn khao khát nhìn chăm chăm cô, đau khổ và dục vọng bị đè nén vỡ òa.

Em đã là của anh..... Ánh mắt của hắn làm cô run rẩy, cô biết chính mình cũng thật sâu khát vọng hắn, cô muốn hắn giống như hắn muốn cô.

A..... Uyển Thanh của anh..... Hắn thở dài nhanh chóng rút đi quần áo, ôm cả người cô lại một lần nữa khóa trụ môi của cô.

Bọn họ giống như nam châm hấp thụ lẫn nhau, chặt chẽ không có một khe hở giống như trời sinh ra vốn là nhất thể, một khi xác nhập sẽ rất khó phân ra.....

Một trận kịch liệt triền miên, bọn họ chiếm lĩnh lẫn nhau, trong tình yêu mới có đau đớn và khoái cảm làm cho cô có được của hắn, cũng làm cho hắn có được tất cả của cô.....

Đêm trăng u ám, trong nhà ẩm hơi thở hoan ái lấn áp cả mùi hoa, giờ khắc này dường như tất cả tội cùng với trừng phạt đều đã rời xa, bọn họ chỉ hy vọng chìm đắm ở trong cơn mộng đẹp này vĩnh viễn cũng không muốn tỉnh.....

43. Chương 43: Chương 43

Thật lâu sau,La Ân cho rằng mình biến thành người.

Khi hắn nhìn Hường Uyển Thanh rúc vào trong ngực hắn ngủ say, cái loại cảm giác thỏa mãn không thể nói rõ tràn đầy trong ngực hắn.

Chỉ có người mới có thể cảm nhận được loại hạnh phúc này nha? Cũng chỉ có người mới có thể yêu khắc sâu như thế?

Tình tình hiện tại của hắn có thể chứng tỏ hắn đã là người hay chưa?

Ừm..... Hường Uyển Thanh giật mình dường như cảm thấy lạnh, càng hướng hắn trong ngực thiếp đi.

Hắn dịu dàng giúp cô kéo lại chăn,rồi cúi đầu hôn lên trán của cô.

Ở nhà ẩm một trận mây mưa thất thường, sau đó hắn ôm cô trở lại phòng hoa, hai người lại ở trên giường lớn của hắn tiếp tục triền miên, thẳng đến kiệt sức mới cùng nhau ngủ.

Nhưng hắn đang ngủ say lại đột nhiên tỉnh, không biết là nguyên nhân gì nhưng hắn cảm thấy giống như sắp xảy ra chuyện gì, một chút lo âu len vào trong lòng hắn, tuy rằng hắn nói cho chính mình đừng miên man suy nghĩ ,chẳng qua là không hiểu sao cảm thấy khó có thể bình tĩnh.

Có lẽ là Phong hồn châm vẫn không có động tĩnh gì sao?

Cả một đêm hắn rõ ràng cao trào mãnh liệt, nhưng vì sao Phong hồn châm không hề làm cho hắn cảm thấy đau đớn?

Là vì hắn tu thành người sao?

Hắn tuy hy vọng xa vời nhưng hắn quá rõ chuyện tuyệt đối không thể đơn giản như vậy, loại tình huống này nói không chừng là hồi quang phản chiếu, hoặc là trước yên tĩnh là một cơn bão sắp kéo đến.....

Cũng có lẽ là trời xanh từ bi làm tròn tâm nguyện của hắn,để cho tình yêu của hắn và Hường Uyển Thanh có kết quả,sau đó mới muốn thu thập hắn?

Anh đang suy nghĩ cái gì? Hường Uyển Thanh mở mắt ra thì thầm hỏi.

Không có gì,em ngủ đi! Hắn ôm cô trong lòng bỗng dưng có chút sợ hãi.

Tình yêu vốn là một cái động không đáy, hắn vốn tưởng rằng chỉ cần yêu nhau một ngày thì chống đỡ được vĩnh viễn, nhưng thật sự sau khi có được Hường Uyển Thanh, hắn trở nên tham lam không muốn ngừng, một ngày làm sao đủ? Ngàn năm cũng không đủ a, hắn muốn yêu cô thật yêu lâu,thật lâu.....

Không biết có phải là hắn quá tham lam đã rước lấy trừng phạt, đúng lúc này một đau đớn cổ chưa bao giờ có phút chốc nổ tung ở trong lòng hắn, toàn thân hắn trong nháy mắt co rút, lớn tiếng gào thét –

A–

Hường Uyển Thanh thức tỉnh,ngồi dựng lên, thấy cả người hắn vặn vẹo ở trên giường lăn lộn, sợ tới mức thẳng kêu.

La Ân! La Ân!

La Ân cái gì cũng nghe không thấy, hắn một cái xoay người ngã nhào xuống dưới giường giống như đã thú bị thương, không ngừng thống khổ giãy dụa.

Trời ạ! Là Phong hôn chằm sao? Phải không? Làm sao bây giờ? Mình nên làm cái gì bây giờ? Ai tới nói mình biết..... Hướng Uyển Thanh đi theo nhảy xuống giường, gấp đến độ đỏ hốc mắt lại không biết làm như thế nào mới có thể giúp hắn.

La Ẩn có thể cảm nhận được bằng hỏa luân phiên di động ở trong ngực hắn, đó có phải là Phong hôn chằm sắp đoạt đi hồn phách của hắn, cũng nói rõ hắn như cũ là một chỉ hồ.....

Đáng ghét!

Hắn không muốn rời khỏi Hướng Uyển Thanh, thời gian quá ngắn! Hắn còn có thật nhiều điều muốn nói với cô, còn có thật nhiều việc làm chung với cô..... Hắn không muốn biến mất như vậy.....

Cuộn tròn than thở gằm nhẹ, hắn đau đớn than thở không ngừng run rẩy, cảm thấy sức lực toàn thân từng chút từng chút bị hút đi.

La Ẩn..... Hướng Uyển Thanh quỳ gối ở bên người hắn, muốn ôm chặt hắn muốn thay hắn chia sẻ cơn đau, nhưng mà cô lại sợ ngược lại sẽ hại hắn.

Đừng khóc..... Hắn miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn cô, chuyên chú nhìn dường như muốn khắc sâu mặt cô.

Em nên làm như thế nào mới có thể cứu anh? Cô rơi lệ nhìn hắn.

Chỉ cần em yêu anh, anh sẽ không đau, Uyển Thanh..... Hắn nói mới nói một nửa đột nhiên cảnh giác nổi lên.

Trong không khí có tiếng động khác thường truyền đến, có người xâm nhập Xuân Lưu Hoa, hơn nữa người tới còn mang theo luồng sát khí tà ác.

Mùi này.....

Hắn ngửi mùi hơi thở kia, đột nhiên sắc mặt đại biến.

Cái loại nước hoa tinh phẩm này, hắn từng ở trên người một người ngửi qua.....

Làm sao vậy? Cô phát giác sắc mặt hắn thay đổi.

Đáng ghét..... Có người đến..... Hắn nhú mào thềm nguyên rửa.

44. Chương 44: Chương 44

Ai? Ai tới? Cô kinh ngạc hỏi.

Lưu Chí Tuyên. Hắn cắn răng nói, trong lòng thầm kêu không ổn, tên kia lại muốn theo đến tận cùng, lại còn tìm tới cửa, hơn nữa còn dẫn theo một nhóm người đang cười ngửa.

Cái gì? Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô toàn bộ trắng xanh. Lưu Chí Tuyên cái tên cố chấp biến thái vì sao không chịu buông tha cô?

Chết tiệt..... Vì sao..... hết lần này đến lần khác lại chọn đúng thời cơ quan trọng..... Nội tâm hắn tràn ngập sầu lo, giờ phút này hắn căn bản không thể bảo vệ Hướng Uyển Thanh.

Chúng ta trước nên trốn đi, đừng đối mặt với hắn..... Cô lau đi nước mắt trên mặt, tính nâng hắn dậy nhưng tay cô mới đụng tới hắn, hắn dường như bị hỏa chích đến kiệt lực hô to.

A – Ngay sau đó, thân thể hắn bắt đầu biến hình, không đến vài giây một người đàn ông tuấn mỹ lập tức biến thành một con Bạch hồ.

Cô kinh hoàng thất thố theo dõi hắn, cả người ngây ngẩn.

Là cô làm sai sao? Là do cô yêu hắn..... nên mới hại hắn sao?

La Ẩn..... Cô đau đớn gào khóc.

Lúc này cửa phòng đột nhiên bị mở ra, Lưu Chí Tuyên trên vai còn băng vải không chút khách khí tiến vào, thấy Hướng Uyển Thanh ở một bên Bạch Hồ khóc.

A! Mọi người mau đến xem, thì ra là thật sự, La Ẩn lại là con hồ ly! Thật sự là rất buồn cười..... Hắn giống như là thấy một động vật hiếm lại, quay đầu nhìn mấy tên vạm vỡ cười nói.

Những tên đó cũng kinh ngạc, nhìn chằm chằm Bạch Hồ còn đang run rẩy trên mặt đất.

Các người làm sao có thể tùy ý tiến vào? Cút đi! Hướng Uyển Thanh vừa thấy đến hắn xông thẳng vào, vừa sợ vừa giận vội vàng vọt tới trước người La Ẩn, giơ tay che chở hắn, lớn tiếng khiển trách.

Chắc chắn đây là lựa chọn của em sao? Thật đáng buồn nha Hướng Uyển Thanh, em thà rằng ở chung với súc sinh chứ không nguyện gả cho anh sao? Lưu Chí Tuyên đứng ở một bên, lạnh lùng nhìn cô.

Anh nên đi xem gương, Lưu Chí Tuyên, anh mới là súc sinh! Cô lớn mặt khinh thường phản kích.

Em nói cái gì? Lưu Chí Tuyên mặt trầm xuống, tức điên lên.

La Ẩn hắn là người, mặc kệ ngoại hình hắn ra sao, hắn đều là người đàn ông em yêu nhất. Cô nâng cằm lên, ngạo nghễ nói.

La Ẩn nghe thấy lời của cô, trong lòng mạnh hiện lên một đạo quang nhưng này hào quang chợt lóe rồi biến mất chỉ để lại một loại xôn xao quái dị.

Em là cô gái xuẩn ngốc lại yêu một con hồ ly, em có bệnh à? Lưu Chí Tuyên tức giận mắng.

Đúng, em có bệnh nhưng mà là một loại bệnh mang tên tình yêu, hơn nữa em đã bị bệnh vài ngàn năm..... Cô nói xong quay đầu nhìn La Ẩn liếc mắt một cái.

Lại có một đạo quang nhanh chóng trong lòng La Ẩn, hắn lời nói của cô lay động, trên người đau đớn phút chốc giảm bớt rất nhiều, thậm chí hắn còn mơ hồ cảm giác được trong cơ thể ở một nơi nào đó nứt nẻ.....

Lưu Chí Tuyên chịu không nổi bọn họ ở trước mặt hắn liếc mắt đưa tình, tức giận đột nhiên bộc phát, tiến đến đưa tay kéo lấy tóc của Hướng Uyển Thanh, bắt buộc cô quay đầu lại đối mặt với hắn.

Em đang nhìn ai nha? Tiện nhân, không cho phép em nhìn tên súc sinh kia! Hắn cuồng nộ rống to.

A..... Cô đau đến rên rỉ một tiếng, liều mình muốn tránh khỏi.

La thấy thấy thế đột nhiên nhào đến, một trảo quét về phía mặt Lưu Chí Tuyên.

A! Hắn hoảng sợ vội vàng buông tay ra, nhanh chóng ra mệnh lệnh cho thủ hạ: Mau nổ súng bắn tên súc sinh này cho ta!

Hắn mang đến năm tên cường tráng lập tức giơ súng nhắm La Ẩn, La Ẩn sợ bọn họ tổn thương đến Hướng Uyển Thanh, nhanh nhẹn nhảy lên, đánh vỡ cửa sổ nhảy đi ra ngoài.

Mau đuổi theo! Đêm nay ta nhất định phải làm thịt con Bạch Hồ này! Lưu Chí Tuyên cao giọng hét lớn. Năm người kia lập tức đuổi theo, súng liên tục bắn.

La Ẩn – Hướng Uyển Thanh lo lắng, đang muốn đi theo đuổi theo ra đi lại bị Lưu Chí Tuyên ngăn lại.

Em không được đi, tiện nhân, em làm cho anh mất mặt ở hôn lễ, khoản này anh muốn anh cũng muốn tính một lần với em. Lưu Chí Tuyên tà cười, nhìn chằm chằm áo ngủ sa mỏng của cô, đi tới gần.

Anh muốn làm gì? Hai tay cô hoàn ở trước ngực, kinh hoảng run sợ lui về phía sau.

Em nói đi? Hắn nheo lại mắt, xoay mình đưa tay bắt lấy cô, đem cô áp đảo ở trên giường.

Không muốn – Cô sợ hãi hét chói tai.

Kêu đi! Kêu lớn tiếng một chút, tốt nhất cho con Bạch Hồ kia nghe thấy thanh âm em bị anh hành hạ như thế nào..... Trong mắt của Lưu Chí Tuyên tỏa ra tia laser, dùng sức nắm cầm của cô, trực tiếp cắn môi của cô.

A..... Cô liều chết chống cự, hai tay ở bên giường sờ lạy, bỗng nhiên cô đụng đến phải đồ dùng tĩa hoa,cô không chút nghĩ ngợi liền cầm lấy nện xuống đầu hấn.

A! Hấn đau đến kêu to.

Cô thừa cơ một cước đá văng hấn, chạy trốn tới một bên thở hổn hển liên tục.

Em.....em đáng chết..... Anh sẽ từng chút từng chút hành hạ em đến chết mới thôi..... Hấn hung hăng trừng mắt nhìn cô, hấn rút ra con dao giấu sau lưng nhe răng cười, trên khuôn mặt hấn toàn máu tươi thoạt nhìn càng thêm quỷ dị dọa người.

Cô sợ tới mức toàn thân phát run,từng bước một lui về phía sau, đến cuối cùng bị buộc đến góc chết tiến thoái không được.

Hắc..... Chờ ta giết xong Bạch Hồ, sẽ chặt nó thành tám khúc, sau đó lại để người ta từng miếng từng miếng ăn thịt..... Hấn điên cuồng đến gần cô, nói xong lời làm người ta buồn nôn.

Anh đúng là ngay cả súc sinh cũng không bằng! Cô ghê tởm lên án mạnh mẽ.

Em muốn chết! Hấn nói xong giơ con dao lên cao, đang muốn cắt lên mặt của cô, đúng lúc này Bạch Hồ nhảy vào, móng vuốt đâm vào phía sau lưng hấn, thẳng nhập vào thân thể hấn.

A..... Cả người hấn chấn động, chậm rãi xoay người trừng lớn hai mắt, dường như không tin mình chết ở trong tay Bạch hồ.

La Ẩn rút móng vuốt ra, đột nhiên chi trước nhảy lên.

A..... Lưu Chí Tuyên đau đến nằm trên đấy khóc thét.

Cái gì là người? Cái gì là súc sinh? Hiện tại ta rốt cục đã hiểu..... Đây người La Ẩn đều là vết thương, cũng không giảm run sợ, hấn cao ngạo đứng thẳng nhìn hấn, trên mặt hồ lại có vẻ mặt sâu sa.

Vừa rồi lời nói của Hướng Uyển Thanh vẫn quanh quẩn ở trong lòng hấn, ở bên ngoài cùng năm người kia chiến đấu hăng hái hết sức, suy nghĩ của hấn bỗng nhiên trở nên rõ ràng.

Người và thú khác biệt ở nơi nào? Hấn đã biết được đáp án.

Người..... Lưu Chí Tuyên hấp hối ngửa đầu nhìn hấn, nghĩ đến chính mình hoa mắt, bởi vì giờ phút này hấn lại thấy trong cơ thể Bạch Hồ lại có bóng dáng La Ẩn.

Về bên ngoài chỉ là giả dối, chỉ có trong tâm mới là quan trọng nhất, cảm ơn người làm cho tôi hiểu được điểm này, bởi vì người tôi mới phát hiện, tôi vẫn ước mơ trở thành người lại không phát hiện,tôi thật ra đã sớm là một con người La Ẩn nhéo Lưu Chí Tuyên, khinh miệt cười lạnh, sau đó vung tay lên, đẩy hấn ngã hướng vách tường, bản thân hấn bị trọng thương lại bị va chạm mạnh như thế cho nên lập tức hộc máu ngắt đi.

La Ẩn vừa mới dứt lời đột nhiên trên người bật ra ra rất nhiều hào quang, một cây ngân châm phút chốc từ trong ngực hấn thoát ra, hướng giữa không trung hóa thành hư ảo, mà thể xác chồn bạc toàn bộ vỡ ra lộ ra hình dáng chân chính của La Ẩn.

45. Chương 45: Chương 45

Là người! Hấn là một con người! Trong sáng, tuần dật, không hề là hư ảo mà là một con người chân thật!

Hướng Uyển Thanh nín thở nhìn hấn lột xác, vừa mừng vừa sợ lại kích động nói không ra lời.

Cô đã sớm biết một Bạch Hồ bình thường không có khả năng có hỉ nộ ái ố của con người, hấn là người.....

La Ẩn cũng cảm thấy ngạc nhiên, hấn dùng một loại ánh mắt hoàn toàn mới nhìn chính mình.....

Tiên nhân muốn tu, không phải là năng lực, mà là tâm.....

Hắn xoay người nhìn Hướng Uyển Thanh, trên mặt lộ ra nụ cười mê người chưa bao giờ từng có.

Hướng Uyển Thanh đồng dạng vui sướng muốn điên,cô đi đến phía hắn đang muốn cho hắn một cái ôm, đang nghĩ tới cô và hắn sẽ có một tương lai thật đẹp.....

Ầm!

Đột nhiên một âm thanh vang lên làm vỡ nát mộng đẹp của cô,cô kinh ngạc đứng lại, lỗ tai còn ông ông lại phát hiện La Ẩn thẳng tắp g, về mặt vô cùng cổ quái, tràn ngập khiếp sợ, khó hiểu, thương cảm, cùng với đau lòng.....

La Ẩn.....? Cô sững sờ nhìn hắn.

Uyển Thanh..... Uyển Thanh a..... Hắn không chớp mắt nhìn chằm chằm cô, giống như cô là món bảo bối hắn yêu quý nhất.

La Ẩn? Ánh mắt của cô từ trên mặt hắn dời xuống, sau đó cô nhìn thấy trước mặt hắn nhuộm một mảng lốm máu tươi.

Ở phía sau hắn, rõ ràng Lưu Chí Tuyên đã chết ngất không biết khi nào trong tay còn có một khẩu súng, người kia..... lại dùng một hơi cuối cùng bắn chết La Ẩn!

Huyết sắc trên mặt cô hoàn toàn biến mất, toàn thân lạnh như băng, , nhanh chóng chết đi.....

Không –

Lúc La Ẩn ngã xuống đồng thời trong phòng Xuân Lưu Hoa bật ra ra một tiếng khóc kêu làm người ta đoạn trường thê lương, người nghe thấy cũng đau long không thôi –

Thiên thượng

Tại sao? Tại sao lại nhẫn tâm như vậy? Ta thật vất vả trải qua khảo nghiệm, người lại đoạt lấy tư cách làm người của ta, trong nháy mắt tước đoạt tánh mạng của ta –

Biệt phủ trong Vân tiên động, truyền ra một tiếng sôi sục kháng nghị.

Người ở nhân gian sát sinh nhiều lắm, cho nên phải dùng mạng của người để đền. Tiên nhân thần nhiên quạu lông, nhìn La Ẩn tuấn đạt phi phạm đứng trước mắt.

Vậy còn Lưu Tô làm sao bây giờ? Ta chết, nàng làm sao bây giờ? La Ẩn đau lòng như cắt.

Đó cũng là tu hành của nàng. Tiên nhân lại nói.

Người..... Người thật lạnh lùng..... La Ẩn tức giận đến mắng to.

Cẩn thận lời nói nha tiểu tử, làm sai chuyện nói không chừng phải bị phạt nha! Đồ dùng của ta khá nhiều, không phải chỉ có một loại Phong hồn châm. Tiên nhân lạnh lùng nói.

Người..... La Ẩn lâm vào chán nản.

Tốt lắm, thấy tình cảm của người và Lưu Tô sâu đậm, ta liền giúp người một lần nha! Tiên nhân liếc mắt nhìn hắn một cái.

Thật ư? La Ẩn kỳ thật không quá tin tưởng tiên nhân sẽ tốt tâm như vậy.

Ta cho hồn phách người hạ phạm, cho người mượn xác chuyển sinh, chẳng qua là diện mạo người nọ cùng người một chút cũng không giống, người không thể chủ động nói cho Lưu Tô thân phận của người, chỉ có làm cho chính nàng nhận ra người, người mới có thể ở lại nhân gian, nếu không ta sẽ lập tức đem người triệu hồi. Tiên nhân cười nói.

Quả nhiên.....

Nếu ta không nói cho nàng ta là ai, nàng làm sao có thể nhận ra ta? Hắn giận trừng mắt tiên nhân.

Vậy dựa vào năng lực chính người đi đã động Lưu Tô, các người có thể tái tục tiền duyên hay không đều phải xem biểu hiện của người.....

Cái gì? Cái này bảo ta làm như thế nào? Lưu Tô căn bản không biết ta, ta làm sao có thể tiếp cận nàng.....
La Ẩn cả giận.

Vậy nghĩ biện pháp làm cho nàng nhận ra người, nghĩ biện pháp làm cho nàng yêu người a! Điểm ấy không phải thủ đoạn trước kia người am hiểu nhất sao? Tiên nhân nói xong phất trần vung lên, trực tiếp đánh hất rớt xuống thế gian.

Mấy mù lúc ẩn lúc hiện, đường tình xa xôi, lần này đổi lại La Ẩn mang theo tâm của hắn đi tìm tình yêu thuộc về hắn.

46. Chương 46: Kết Thúc

Nhân gian

Là bồn hoa kia làm cho Hương Uyển Thanh bắt đầu chú ý người đàn ông kia.

Một năm trước, tiếng sung kia vang lên đánh nát thế giới của cô, tuy rằng Lưu Chí Tuyên sau đó cũng do mất máu quá nhiều mà chết nhưng hắn chết cũng không được lại sinh mệnh của La Ẩn, cô cứ như vậy ở lại một mình, một mình chịu nỗi đau dần vạt.

Một năm nay không có La Ẩn, tim của cô cũng chết theo, một mình ở tại Xuân Lưu Hoa, trồng hoa, bán hoa, cuộc sống trôi qua đơn giản mà cô tịch.

Cô không hiểu hoa nghệ cho nên trong phòng cũng không cắm, chẳng qua là mất đi hoa làm đẹp, phòng trong liền có vẻ càng âm u nặng nề.

Ngày đó khi người con trai kia xuất hiện ở trước mặt cô, cô chính một mình nước mắt rùng rùng, người đó thật sâu nhìn cô một cái, không hỏi gì chỉ nói muốn mua hoa, chọn đại một nhánh hoa sau đó đến tính tiền.

Cô không có tâm tư vào việc buôn bán, chỉ thần nhiên nhìn hắn nói: Tặng cho anh.

Cô như vậy tiệm hoa này rất nhanh sẽ sụp đổ. Người đàn ông đó chế nhạo nói.

Sụp cũng thế, tôi không cần. Cô nhẹ giọng nói.

Như vậy không được, cô căn bản không muốn sống..... Người đó lắc đầu.

Cô cả kinh ngẩng đầu nhìn hắn.

Hắn người đàn ông tuấn nhã, đeo kính mắt gọng đen giống như một người trí thức.

Tôi cắm hoa cho cô, được không? Hắn bỗng nhiên nói.

Yêu cầu của tôi rất cao, kỹ thuật quá kém tôi không cần. Cô nói không chút khách khí.

Muốn hay không nhìn hoa nghệ của tôi một chút? Hắn giục giầy.

Tôi không có tâm tình. Cô nói xong liền xoay người đi vào phòng hoa.

Người đó không nghe theo tìm đại một cái lọ tùy tay cắm một bông hoa sau đó đặt ở cửa trước khi rời đi.

Cô đến lúc chạng vạng mở cửa mới phát hiện chậu hoa kia, cô nhất thời ngây dại.

Đơn giản mà bố cục khéo léo, chỉ có mấy đóa hoa và lá cây, lại làm cho người ta thần phục.

Nhưng cô không chỉ thấy thần phục, mà cô còn cảm thấy kinh ngạc!

Xem ra tay nghề của người này quả thực giống như là.....

Tim cô cả kinh không dám nghĩ thêm, sợ do chính mình quá mức nhớ đến La Ẩn mà sinh ra.

Không lâu sau người đàn ông đó lại tới cửa, hắn theo thường lệ chọn một ít hoa, cô vì cảm ơn lọ hoa của hắn vẫn không thu tiền.

Tôi đây đành phải cắm thêm lọ hoa khác đưa cho cô. Người đàn ông cười nói.

Cô cầm dụng cụ đưa cho hắn, nhìn hắn nhanh nhẹn cắm hoa, cô nhìn thấy khiếp sợ thất hồn, nước mắt rơi như mưa.

vì sao khóc? Người đàn ông kia chăm chăm cô.

Không có gì, chẳng qua là nhớ tới một người. Cô lau nước mắt như thế nào cũng không hết.

Hắn là ai vậy?

Chuyện này không liên quan đến anh. Cô như không muốn nói chuyện nhiều, vọt vào trong phòng.

Người đàn ông kia lại tiếp tục hoàn thành tác phẩm, đem chậu hoa lưu lại yên lặng rời đi.

Ngày kế tiếp cô bắt đầu chờ mong hắn xuất hiện, mỗi lần hắn tới sau đó trong phòng sẽ có thêm một chậu xinh đẹp, cái loại cảm giác này thật giống như La Ẩn đã trở lại, làm cho tim của cô vừa vui vừa đau.

Dần dần cô và người đàn ông kia trở nên quen biết, hai người ngẫu có nói chuyện với nhau, có một lần người đàn ông kia bỗng nhiên đề nghị muốn dạy cô cắm hoa.

Không cần, tôi không có thiên phú. Cô có thể tự mình hiểu lấy.

Không có thiên phú càng phải học, cô ngay cả một chút khiêu chiến cũng không có sao? Người đàn ông đó kích cô.

Cô ngẩn ra không hiểu vì sao sẽ bị hắn dùng những lời này thuyết phục.

Vì thế cô lần đầu tiên cho hắn vào phòng hoa, hắn ở trong phòng trở nên im lặng dường như đang suy nghĩ cái gì, cô tìm không thấy dụng cụ thích hợp, hắn lại đột nhiên đứng dậy từ trong ngăn tủ xuất ra hai hoa khí thủy tinh.

Hay là dùng cái này đi!

Anh..... Làm sao có thể biết ngăn tủ đó có nha? Cô giật mình ngạc nhiên mắt hắn.

Tôi chỉ là tùy tay tìm được. Hắn cười cười.

Cô có chút dăm chiêu liếc hắn một cái, không nói thêm cái gì.

Hắn đem hoa đã lựa chọn đặt lên bàn, muốn cô cắm trước.

Tôi nói rồi tôi không biết..... Cô nhứ mi.

Cắm thử một lần tôi mới biết được trình độ của cô.

Cô thở dài cầm lấy hoa, từng cái từng cái chỉnh tề cắm vào lọ hoa.

Cô đang sắp xếp quân cờ sao? Cắm chú trọng là đường cong tuyệt đẹp, cô lại làm cho chúng nó giống như nghiêm chỉnh xếp hàng, thật sự là rất buồn cười..... hắn đột nhiên châm biếm ra tiếng.

Cả người cô run lên, hoắc mắt đứng lên trừng lớn hai mắt thẳng theo dõi hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn một mảnh trắng bệch.

Những lời này..... La Ẩn cũng từng nói với cô..... Hơn nữa..... Một chữ cũng không thiếu!

Anh là ai? Cô kích động quát hỏi.

Tôi..... Người đàn ông đó muốn nói lại thôi, cuối cùng lựa chọn trầm mặc.

Đi ra ngoài! Anh đi ra ngoài cho tôi! Cô đột nhiên trở nên giống người bệnh tâm thần, lớn tiếng đuổi hắn ra cửa.

Hắn lẳng lặng không nói một câu, đứng dậy đi ra khỏi phòng hoa.

Cô vô lực ngã ngồi trên mặt đất, miệng lại khóc nức nở, ở trong lòng không ngừng mà hô tên La Ân, nhưng mà quỷ dị là trong đầu cô xuất hiện đều là hình dáng người đàn ông kia.

Ánh mắt hần, ngữ khí hần, hoa nghệ hần.....

Tất cả đều cực kỳ giống La Ân, quả thực giống như là hần thay đổi bất đồng thể xác trở lại bên người cô.....

Ý tưởng này làm cô bừng tỉnh, cô nhảy dựng lên lao ra phòng hoa, sợ người đàn ông kia cứ như vậy đi không trở về, nhưng cô vừa mở cửa ra, liền nhìn thấy người đàn ông kia yên lặng đứng ở ngoài cửa, dùng loại ánh mắt quen thuộc kia nhìn cô.

Là anh sao? Thật là anh sao? Cô khóc lớn tiếng hỏi.

Tôi không biết cô nghĩ tôi là ai, tôi chỉ muốn hỏi cô, cô cho rằng tôi là ai..... Trong thanh âm của hần tràn ngập chờ mong, giống như đang chờ ma chú được giải khai.

La Ân! La Ân! Cô khóc nhắm phía hần, miệng không ngừng gọi tên người đàn ông mà cô hằng mong nhớ, người đàn ông mà cô yêu thương nhất.

Uyển Thanh..... Người đàn ông mở ra hai tay, ôm chặt lấy cô.

Tiên nhân khảo nghiệm, thông qua.....

Gió nhẹ nhàng thổi, cả vườn hoa giống như chứng kiến tình yêu thủy chung của bọn họ, đột nhiên phiêu khởi một cơn mưa hoa, màu sắc rực rỡ giống như.....

Chỉ chờ người yêu trong lòng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuan-ho>